

รายได้ส่วนหนึ่งมอบให้พระธรรมทูตสายประเทศอินเดีย-เนปาล
เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว

เรื่องราวพระไทย แพทย์ไทย ช่วยผู้ประสบภัย
แผ่นดินไหวในเนปาล

รวมแรงใจให้เธอ...

เนปาล

• อวอจ คล้ามไพบูลย์ •

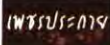




รวมแรงใจ
ให้เธอ...
เนปาล

pray for nepal

จัดทำโดย



สำนักพิมพ์เพชรประกาย

ที่ปรึกษากฎหมาย
บรรณาธิการบริหาร
ศิลปกรรม

ชวินทร์วิชัย สานูรักษ์ (น.บ., น.ศ.ม.)
องอาจ คล้ามไพบูลย์
บริษัท คีย์ ริชเนสส์ จำกัด (Keyative111@gmail.com)

ข้อมูลบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

องอาจ คล้ามไพบูลย์.
รวมแรงใจให้เธอ...เนปาล.--กรุงเทพฯ : เพชรประกาย, 2558.
240 หน้า
1. ชิงประวัติ. 2. ประวัติศาสตร์. I. ชื่อเรื่อง.
920.71
ISBN 978-616-344-755-5

จัดพิมพ์โดย บริษัท เพชรประกาย จำกัด

8 อาคารเพชรประกาย ถนนรามอินทรา แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510
โทรศัพท์ 0 2917 9955 # 205 โทรสาร 0 2917 9570

พิมพ์ที่ บริษัท พีเอ็นเคแอนด์สกายพรินท์ จำกัด

5 ซอยมาเจริญ 1 แยก1 แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กรุงเทพฯ 10160



จัดจำหน่ายโดย บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0 2423 9999 โทรสาร 0 2449 9561-3
Homepage : <http://www.nain.com>

By Phetpraguy Publisher

Law Consultant Shaninwich Sanrug
Managing Editor Ongart Klampaiboon
Art and Designer KEY RICHNESS

Published by Bibliography Information by National Library

Phetpraguy Company Limited
8 Phetpraguy Building Ram Inthra Road Minburi Bangkok 10510
Tel. 0 2917 9955 # 205 Fax. 0 2917 9570

P N K & SKY PRINTING CO., LTD

5 Sai Macharoen 1 Yaek 1 Nongkangplu, Nongkhaem, Bangkok 10160



Distributor by Amarin Book Center Company Limited

108 Muu 2 Banggrui-Jongtananom Road, Tumbon Mahaswat Aumphur Banggrui, Nontaburi 11130
Tel. 0 2423 9999 Fax. 0 2449 9561-3
Homepage : <http://www.nain.com>

ราคา 195 บาท

© ได้รับอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายสงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2548
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ มิเช่นนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

คำนำ สำนักพิมพ์

เหตุการณ์แผ่นดินไหวในเนปาล เป็นภัยธรรมชาติที่สร้างความเสียหายอย่างมากให้กับมวลมนุษยชาติ

หลายชาติ หลายองค์กร เข้าไปให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัย ทั้งในการช่วยเหลือเฉพาะหน้าและการให้ความช่วยเหลือระยะยาว

ประชาชนชาวไทยก็มีส่วนร่วมอย่างสำคัญในการแบ่งปันความช่วยเหลือไปสู่ประชาชนชาวเนปาล

รวมทั้งพระสงฆ์ไทยและแพทย์ไทยได้เข้าไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวทั้งในเมืองและในชนบทที่ห่างไกล

“คุณองอาจ คล้ามไพบูลย์” ได้มีโอกาสติดสอยห้อยตามพระไทยแพทย์ไทยเข้าไปในเนปาล

ได้บันทึกเรื่องราวแผ่นดินไหวรวมถึงการทำงานด้วยจิตอาสาของพระและแพทย์ไทยได้หลากหลายเรื่องราว ความรู้สึก

เป็นบันทึกอีกหน้าหนึ่งของมนุษยชาติที่น่าจดจำ
ถึงแม้จะไม่น่าจดจำก็ตาม

เชิญท่านร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ **“รวมแรงใจให้เธอ...**

เนปาล” ณ บัดนี้ อย่างมีความสุขทุกท่านทุกคนเทอด

บรณฉัตรการ

pray for nepal





อนุโมทนากา

อันความโศกสลด สร้างความรันทด ที่ปรากฏแก่โลกช่างมากขึ้น
ทุกวันทุกที่แต่ที่ใกล้ตัวเราจนแรงสั่นไหวเสมือนว่าถึงหัวใจเราแบบใกล้
มาก ๆ นั่นคือเหตุการณ์แผ่นดินไหวในประเทศเนปาล เมื่อ 25 เมษายน
2558 แม้ 81 ปีจะมีयोगเยี่ยมเพียงครั้งก็ตาม แต่ความสูญเสียชีวิต
ทรัพย์สิน บ้านเรือนพังพินาศ อนาจอนาถอย่างคาดไม่ถึง

ชาวไทยทั่วประเทศรับแรงแผ่นดินไหวไว้มาก จนเกิดแรงแห่ง
เมตตากรมย์ยื่นมือเข้าค้ำจุน หนุนช่วยให้คนเจ็บมียา คนหิวมีอาหาร
คนพวามีคนปลอบทั้งพระสงฆ์ที่ร่วมลงขัน ญาติโยมที่ร่วมลงของ จัดส่ง
ไปทุกจุดทุกที่โดยสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ (ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช) ออกแรงเป็นปฐมทำบุญก่อนใคร มอบให้กรรมการมหา
เถรสมาคม พระพรหมสิทธิ ออกแรงหนัก ๆ ตั้งศูนย์ช่วยเหลือ ดังเจตนา
ปรากฏไปทั่ว พระธรรมทูตไทยลงไม้ลงมือรับลูกแบกความช่วยเหลือกระทั่ง
เป็นตัวแทนคณะสงฆ์ เป็นหน้าเป็นตาให้คนไทยทั้งชาติได้รับอานิสงส์
โดยทั่ว

ในการช่วยเหลือบนพื้นที่สูญเสียประสบภัยนั้น เป็นเหตุการณ์
ที่น่าบันทึกจดจำในเรื่องใด ๆ เป็นเครื่องกันลืมจริง ๆ แต่ก็ยากมากอีก
เพราะสองมือไม่พอทำงานเลย พอได้รับ “รวมแรงใจให้เธอ...เนปาล”
ที่ทำนองอาจ คล้ามไพบูลย์ เดินทางไปลงพื้นที่ขีดเขียนบันทึกเอาไว้

อ่านดูแล้วเหมือนอยู่ในเรื่องราวที่สัมผัสรับรู้ได้ ท่านได้ลงเนื้อหาและ
สาระดีเยี่ยม น่าอ่าน ใครอ่านแล้วจะบอกได้ว่าวางไม่ลง ต้องหยิบมาซ้ำ
พินิจดูแล้วดูอีก เพราะมีทั้งความรู้ ปรัชญา และคำสอนที่เน้นประโยชน์
ทั้งนั้น

ขออนุโมทนาท่านองอาจ กล้ามโฬบูลย์ ผู้จาร **“รวมแรงใจ
ให้เธอ...เนपाल”** ด้วยความพิถีพิถัน งดงามในการใช้ภาษา สมบูรณ์
ในเนื้อหาและเต็มปัญญาได้ทุกบท ตั้งแต่แผ่นแรก จนหน้าสุดท้าย

พระเทพโพธิวิเทศ

เจ้าอาวาสวัดไทยพุทธคยา

ศูนย์ช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวประเทศเนपाल วัดไทยลุมพินี

หัวหน้าพระธรรมทูตสายประเทศอินเดีย-เนपाल



“คนไทยมีน้ำใจ ขอความช่วยเหลือไปทั่วโลก”

pray for nepal

เมื่อคุณองอาจมาปรารภให้ผมฟังว่าอยากทำหนังสือเล่มหนึ่งเพื่อบันทึกเหตุการณ์แผ่นดินไหว ในเนปาลและน้ำใจคนไทย ผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง โดยส่วนตัวผมชื่นชอบสำนวนการเขียนอันสละสลวย อ่านง่ายของคุณองอาจมาตั้งแต่ หนังสือ “บ้านนี้มีลูก” ที่กล่าวถึง “น้องฟ้า” ทุกตัวอักษรที่มาเรียงร้อยแทรกความรักความอบอุ่น รวบรวมมีชีวิตเคลื่อนไหวได้ในจินตนาการ จนอ่านแล้วต้องยิ้มตามด้วยความสุขเสมอ ๆ

ในวิกฤตการณ์นี้ผมได้ถูกมอบหมายให้รับผิดชอบงานด้านแพทย์อาสา แพทย์สภา เช่นทุกครั้งเมื่อประสบวิกฤติ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ท่านนายกแพทย์สภา ศ.นพ.สมศักดิ์ โล่ห์เลขา ท่านเลขาธิการ นพ.สัมพันธ์ คมฤทธิ ได้อนุมัติ และแพทย์สภามีมติให้จัดตั้งหน่วยแพทย์อาสาแพทย์สภารุ่นอีกครั้ง เพื่อจัดทีมแพทย์ไปช่วยเหลือชาวเนปาลหลังจากเกิดแผ่นดินไหว โดยทีมแพทย์อาสาที่กล่าวถึงในเล่มนี้ มาจากนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรธรรมาภิบาล ทางการแพทย์สำหรับผู้บริหารระดับสูง หรือเรียกชื่อย่อว่า ปธพ. เป็นแกนนำในการจัดหน่วย และ คุณองอาจก็เป็นนักศึกษาในหลักสูตรปธพ. รุ่นที่ 3 ที่ได้อาสาไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยด้วยผู้หนึ่ง โดยมีแพทย์อาสาเข้าร่วมถึง 798 คน นับเป็นน้ำใจมหาศาลของแพทย์ไทยที่เสียสละ ว่างาน ปิดร้าน เพื่อเข้าร่วมโครงการลงแรงกาย แรงใจ แม้ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเองทั้งหมด หลายท่านไปถึงยังไปร่วมบริจาคช่วยเหลือในจุดที่ขาดแคลนอีกจำนวนมาก ต้องขออนุโมทนา

ภาพสะท้อนในหนังสือเล่มนี้ ท่านผู้อ่านเหมือนได้ตามติดคุณองอาจ เข้าไปประเทศเนปาลหลังภัยพิบัติ บนซากปรักหักพัง และความสูญเสีย มองเห็นสภาพที่เกิดขึ้นจริง เห็นชีวิต ความรัก ความอาลัย การจากไป และความเข้มแข็งตลอดจนความช่วยเหลือของแพทย์อาสา และอาสาสมัครจากหลายที่ ผ่านสายตาของคุณองอาจ แบบใกล้ชิด รวบรวมเห็น แววดาเศร้าของคนเนปาล

ผู้ประสบภัย และ แวดวงกระตือรือร้นของแพทย์ พยาบาลอาสา ที่ตั้งใจเข้าไปช่วย อย่างจริงจัง โดยทีมแพทย์อาสาครั้งนี้ เข้าไปดินแดนสำคัญทางศาสนา ร่วมกับ ทางมหาเถรสมาคม ในส่วนของพระธรรมทูตเนปาล และโครงการ Hands 4 Nepal พร้อมกับพระสงฆ์ในพุทธศาสนา เข้าสู่พื้นที่ อาศัยชั่วคราวที่ นอน วัด หิ้วล่วมยา ตามหลังยามพระ ไปดูแลผู้ประสบภัยในพื้นที่ห่างไกลบนเขา บน ดอย ที่ยากเข้าถึง สะท้อนอีกภาพว่า ศาสนาพุทธที่มาเจริญรุ่งเรืองในประเทศไทย ได้ส่งพระสงฆ์พร้อมทีมแพทย์ กลับมาช่วยเหลือ ดินแดนที่พระพุทธองค์ประสูติ ในรูปแบบของพระร่วมกับแพทย์ และหลากหลายทีมอาสาจากน้ำใจคนไทยทั้ง ประเทศ ตลอดจนทีมหลักในนามของรัฐบาลไทยภายใต้ “พระบาทสมเด็จพระเจ้า อยู่หัวฯ”

ภารกิจอันน่าภาคภูมิใจเหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่ใช่เพราะ “น้ำใจของ คนไทย” ที่มีมหาศาลต่อทุกคนทั่วโลก

ความวิกฤตเกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไรก็ได้ แต่ทุกที..ต้องมีน้ำใจของคนไทย เข้าไปร่วมช่วยเหลือเสมอ

โชคดีที่เราเกิดเป็นคนไทย ภายใต้ร่มพระบารมีของพระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ

ขอบคุณที่นำความทรงจำที่ดีแห่งการมี “จิตอาสาของคนไทย ไปสู่ เนปาล” มาบันทึกไว้

ขอบคุณหนังสือดี ๆ ที่จะเป็นหลักฐานสำคัญทางประวัติศาสตร์ไทย อีกชิ้นหนึ่ง ของ “คุณองอาจ คล้ามไพบูลย์”

พลอากาศตรี นายแพทย์ อิศรพร คณะเจริญ

รองเลขาธิการแพทยสภา / ผู้อำนวยการหลักสูตร ปสพ.(แพทยสภา)

หัวหน้าที่มี “แพทยอาสาแพทยสภา”

รวมแรงใจ ให้เธอ... เนปาล

**ข่าวคราวแผ่นดินไหวในเนปาลถูกส่งผ่านเข้ามาสู่การรับรู้
ของคนไทยอย่างหลากหลาย**

ภาพแห่งความตาย ภาพแห่งความสูญเสีย ภาพบ้านเรือนพัง
ทลายกลายเป็นซากปรักหักพัง ผังตราชูตริงเข้าไปในความรู้สึกของคน
ไทยกันทั่วหน้า

จึงไม่น่าแปลกใจที่การช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวใน
เนปาลจากเพื่อนมิตรคนไทยต่างหลังไหล่ไปยังเพื่อนมิตรชาวเนปาล
อย่างไม่ขาดสาย หลากหลายรูปแบบ

รวมทั้งพระสงฆ์ไทยที่ไปทำหน้าที่พระธรรมทูตสายอินเดีย-
เนปาลและแพทย์อาสาจากแพทยสภาที่มีนักศึกษาหลักสูตร
ประกาศนียบัตรธรรมมาภิบาลทางการแพทย์สำหรับผู้บริหารระดับ
สูง (ปรพ.) ร่วมเป็นแกนนำในการจัดหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ช่วยเหลือ
ชาวเนปาลและนำข่าวของจากการบริจาคของผู้มีจิตศรัทธาชาวไทย
ไปมอบให้ผู้ประสบภัย

โชคดีที่ผมเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อพระเทพโพธิวิเทศ

โชคดีที่ผมเป็นนักศึกษา ปรพ. รุ่น 3

ทำให้มีโอกาสตาม**พระไทย แพทย์ไทย**เข้าไปสัมผัสแผ่นดินไหว
ในเนปาล

ได้รับรู้การทำงานอย่าง **เสียสละ ท่วมเท ตั้งใจ** ของ**พระไทย แพทย์ไทย และผู้มีจิตอาสา**

จึงถ่ายทอดออกมาเป็นภาษา เป็นหนังสือ

ที่ท่านกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้

หนังสือ **“รวมแรงใจให้เธอ...เนปาล”** เล่มนี้จะมีกำเนิดเกิดขึ้น
มาไม่ได้ ถ้าไม่ได้รับความร่วมแรงร่วมใจจาก**คณะพระธรรมทูตไทย**
สายอินเดีย-เนปาล...แพทย์อาสา แพทย์สภาทุกท่าน...นักศึกษา
ปธพ...รวมทั้งผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอีกมากมายที่ทำให้**สายธารแห่ง**
ศรัทธาของพี่น้องชาวไทยหลังไหลไปบนสะพานบุญหนุนนำไปสู่การ
ช่วยเหลือผู้ประสบภัยในเนปาล

ขอขอบคุณที่ให้โอกาสหนังสือเล่มนี้แบ่งปันสร้าง**สรรค**
ความรู้สึคดีๆ ให้มีอยู่คู่คุณงามความดีเท่าที่**มนุษย์จะพึงมีต่อกัน**
และกันตลอดไป

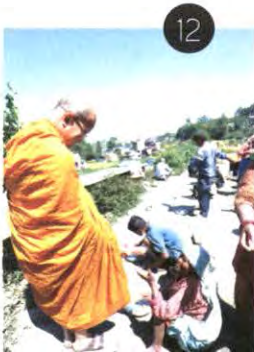
องอาจ คำมโพนุลย์

Content



- 1 แผ่นดินไหว ใจสะเทือน...12
- 2 ท่าไม้ไหว...16
- 3 นาทวิภฤติ หนีตาย...22
- 4 แม่จำอยู่ไหน...28
- 5 งานศพแม่...34
- 6 พิธีกรงานศพ...40
- 7 บ้านพิง...46

- 8 นำใจหนุ่มสาว สุกสว่างงดงามเสมอ...54
- 9 ก้าวโลกหลังไหล่ไปช่วย...60
- 10 นำพระทัยจากใบหลวง-ราชินี...66
- 11 หัวใจไทยส่งไปเนปาล...70
- 12 พระไทย แพทย์ไทย ร่วมแรงร่วมใจ...74
- 13 กองทัพมด ช่วยคนอดให้อิ่ม...80
- 14 ชื่อของใบเนปาลช่วยคนเนปาล...84
- 15 นำใจพระเถรเนปาล...89
- 16 วางแผนเดินทาง...92
- 17 บุคหมู่บ้านมนยอดเขา...99
- 18 จากยอดเขาเข้าสู่อุทยาน...110
- 19 ค้างคืนมอมของ...114





- 20 กลุกฝุ่น...120
- 21 ลุยกันที...124
- 22 เผชญแผ่นดินไหวตัวเป็นเป็น...130
- 23 พระพบแผ่นดินไหว...143
- 24 หัวใจดาพระโพธิสัตว...148
- 25 สวดมนต่นำพร นำของมาไห้
ไปรยทาน หว่านบุญ...152
- 26 ขำบฟ้าหิมาสย ดวงใจแห่งศรัทธา...156
- 27 กรบรอบหนึ่งเดือนแผ่นดินไหว...162
- 28 เหนื่อยกายแต่อิมใจ...170



- 29 สุขใจทีได้ธรรมได้ทำ...176
- 30 ขึ้น ฮ. ไปช่วยคนในหุบเขา...187
- 31 พยายาม...190
- 32 นักรบกรุรข่า...200
- 33 เต็นท้สังกะสี...206
- 34 เด็กเอ่ยเด็กน้อย...210
- 35 ยิมเหงงา ของสาวเนปาล...216
- 36 สมเด็จพระ เยี่ยมผู้ประสมภย...222
- 37 หมอเนปาลหมอไทยรวมใจทำงาน...230
- 38 สิ้นสุดทีไม่สุดสิ้น...236

1

แผ่นดินไหว ใจสะเทือน

pray for nepal

วันเสาร์ที่ 25 เมษายน พ.ศ.2558 เวลา
11.56 น. ตามเวลาท้องถิ่นของเนปาล ตรงกับเวลา
ประมาณ 13.11 น. ตามเวลาในประเทศไทย

ประชาชนชาวเนปาลทั้งประเทศคงไม่มีใคร
คาดคิดมาก่อนว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น





หลายคนคงพักผ่อนอย่างสบาย
ในบ้านพักหลังจากทำงานหนักมาตลอด
สัปดาห์ ตั้งแต่วันอาทิตย์ถึงวันศุกร์

ความสุขที่ได้พักผ่อนอยู่ภายใน
บ้านในวันเสาร์ซึ่งเป็นวันหยุดเพียงวัน
เดียวในหนึ่งสัปดาห์ จึงเป็นวันสบายๆ
ที่มีความหมาย

ไม่มีใครคาดคิดว่าจะกลายเป็น
วันแห่งทุกข์

เป็นทุกข์ระทมที่ทำให้โคกตรม
ชื่นชมกันทั้งประเทศ

เหมือนเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้น
เมื่อปี พ.ศ. 2477 เป็นเวลาผ่านมานาน
ถึง 81 ปี ที่ทำให้มีคนตายมากมายถึง
10,600 คน จะเล่นกลบนความทุกข์

ปลูกฟื้นความหลัง ให้คนเนปาลได้
สัมผัสปรากฏการณ์ธรรมชาติที่
เรียกว่า **“แผ่นดินไหว”** กันอีก
ครั้งหนึ่ง

เป็นแผ่นดินไหวที่ทำให้มี
ผู้ล้มตายลงถึง 8,675 ราย บาดเจ็บ
มากกว่า 21,952 ราย

บ้านพังทลายซ่อมแซมไม่
ได้ถึง 200,552 หลัง ส่วนบ้าน
เสียหาย พอซ่อมแซมได้ก็มากมาย
ถึง 186,285 หลัง

ไม่ว่าจะนั่งรถไปทางไหนใน
เมืองหลวงกรุงกาฐมาณฑุ หรือ
ในชนบทที่ห่างไกล ร่องรอยความ
เสียหายของบ้านเรือนมีให้เห็นอยู่
ทั่วไป





กลายเป็นเมือง เป็นหมู่บ้านที่
เต็มไปด้วยซากปรักหักพัง ครั้งแล้ว
ครั้งเล่าเท่าที่สายตาสัมผัส

แต่ที่ไม่ได้มีโอกาสสัมผัส

ที่แน่นขนัดอยู่ตามตรอกซอก
ซอยในเมืองใหญ่ รวมถึงที่อยู่ห่างไกล
บนภูเขาสูง ยังแทบประเมินไม่ได้ว่า
เสียหายมากมายมากกว่าที่ทางการ
ประเมินออกมาหรือไม่

แต่ความเสียหายจากบ้านพักที่
อยู่อาศัย ยังพอสร้างใหม่ได้

ที่สร้างใหม่ไม่ได้คืออารมณ์
ความรู้สึกนึกคิด ความทรงจำ ที่จะ
ตอกย้ำอยู่ในจิตใจตลอดไป

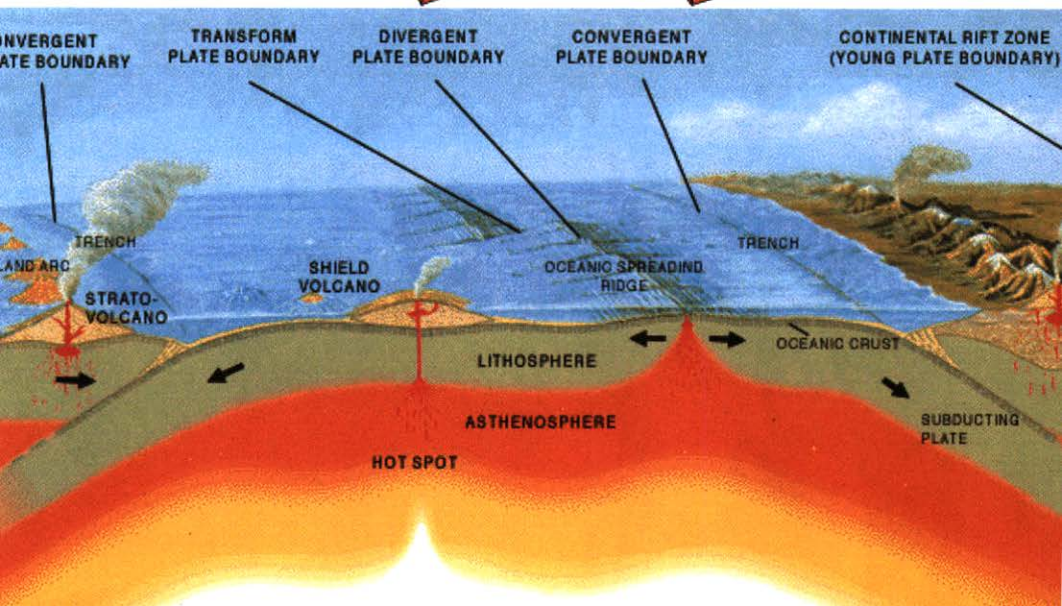
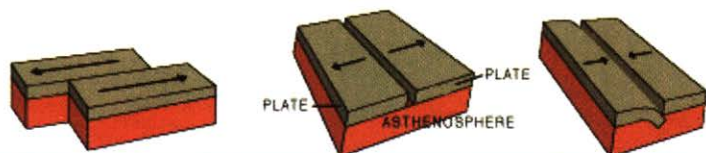
**เป็นปรากฏการณ์
แผ่นดินไหว
ที่ทำให้ใจสะเทือน
ยากจะลืมเลือนตลอดชีวิต
กึ่งๆ ก็อยากลืม** 🚩

๒

ทำไมไหว

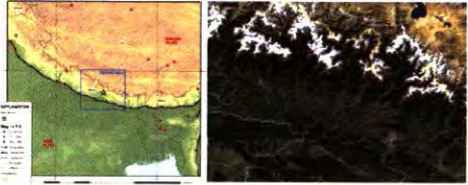
pray for nepal

ทันทีที่ข่าวการเกิดแผ่นดินไหวที่เนปาลแพร่กระจาย
ออกไปสู่การรับรู้ของคนทั่วโลก รวมทั้งคนไทย ถ้าไม่ใช่ นัก
ธรณีวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญแผ่นดินไหว คงไม่มีใครรู้ว่า
ทำไมโลกนี้จึงมีแผ่นดินไหว



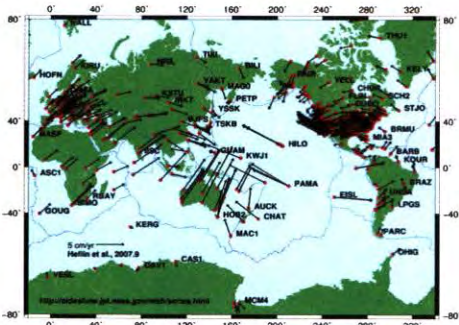
ที่มา : USGS (The United States Geological Survey) คือ สำนักงานธรณีวิทยาของสหรัฐ

ที่มา : google earth



สภาพภูมิประเทศและตำแหน่งศูนย์กลางแผ่นดินไหว ซึ่งห่างจากเมืองหลวงของประเทศเนปาล กรุงกาฐมาณฑุประมาณ 80 กิโลเมตร

การเคลื่อนที่ของแผ่นธรณีภาคทั่วโลก

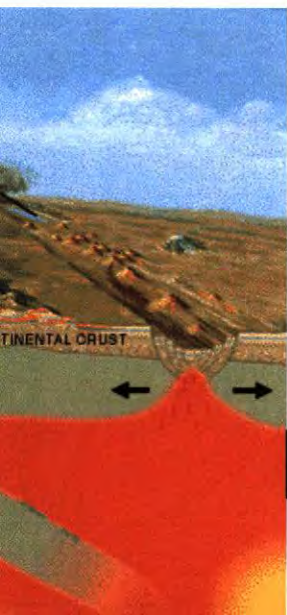


ทำไมครั้งนี้จึงมีแผ่นดินไหวที่เนปาล

จากการเข้าไปดูข้อมูลจากสำนักงานธรณีวิทยาสหรัฐอเมริกา และข้อมูลทางวิชาการจากอาจารย์ทั้งไทยและเทศอย่างหยาบๆ ทำให้พอทราบว่

แผ่นดินไหวแต่ละครั้งบนโลกนี้มีที่มาที่ไปไม่ธรรมดาเลยทีเดียว

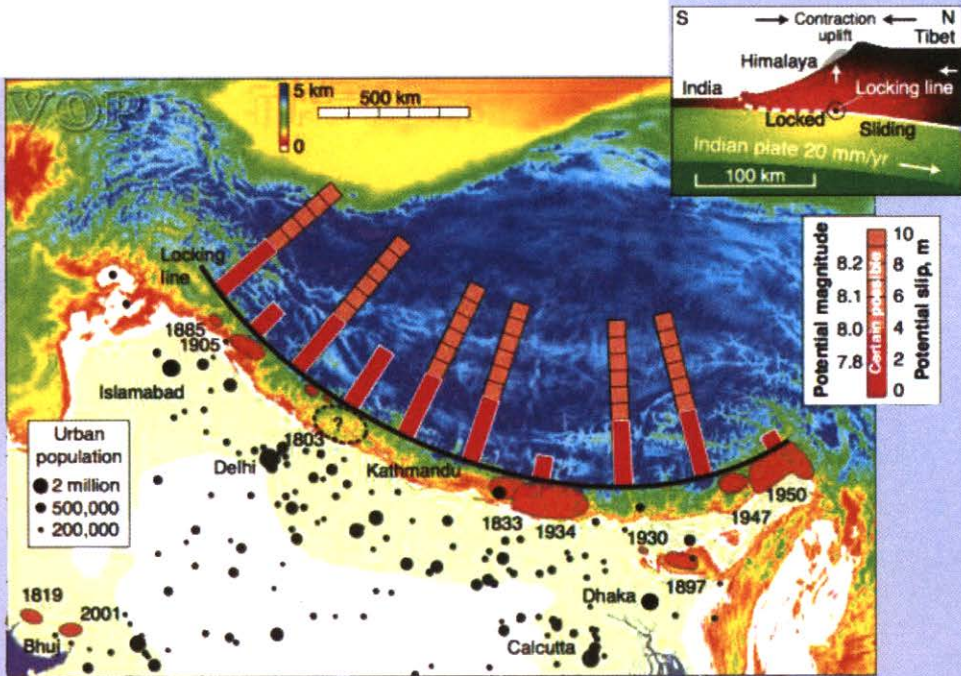
ไม่ว่าสามัญชนคนธรรมดาอย่างเราๆ ท่านๆ อยากเกี่ยวข้องกับมันหรือไม่ก็ตาม แต่มันจะตามมาเกี่ยวข้องกับเราไปอีกนานเท่านาน



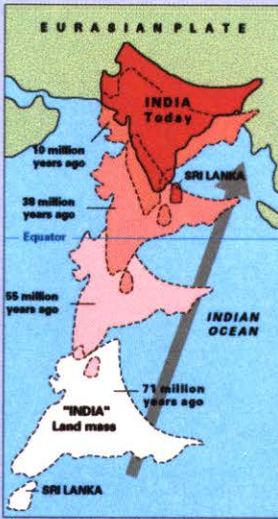
ขอบเขตและการเคลื่อนที่ของแผ่นเปลือกโลกสัมพันธ์กับการเกิดแผ่นดินไหว

เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มนุษย์
 ยังไม่อาจหยุดยั้งได้
 ปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มีมานาน
 กว่า 225 ล้านปี

แผ่นเปลือกโลกอินเดีย-ออสเตรเลีย และ
 แผ่นยูเรเชียไม่ได้เป็นผืนแผ่นดินทวีปเดียวกัน
 เหมือนที่เราเห็นในแผนที่ปัจจุบันนี้



สาเหตุของแผ่นดินไหวครั้งนี้ มาจากการสะสมพลังของจุด Locking line ราว 80 ปี นับจาก
 แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ขนาด 8.0 ในเนปาลเมื่อปี พ.ศ.2477



การเคลื่อนตัวของเกาะอินเดีย
ในอดีตหลายร้อยล้านปีที่ผ่านมา แล้ว
เคลื่อนที่ไปทางทิศเหนือเข้าไป
ชนแผ่นยูเรเชียใน ก่อให้เกิด
ประเทศอินเดียในปัจจุบัน
ที่มา : <http://pubs.usgs.gov/gip/dynamic/himalaya.html>

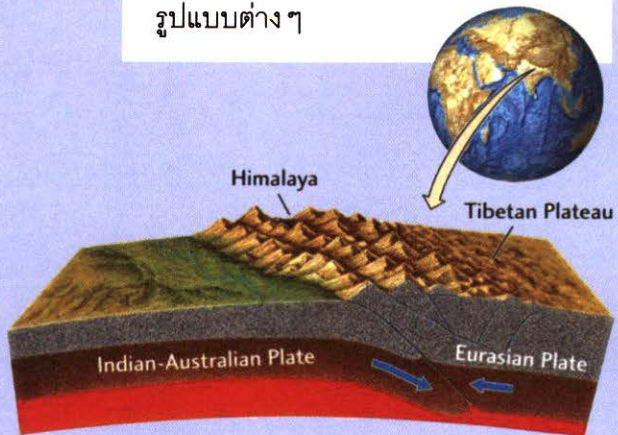
ในอดีตหลายร้อยล้านปีที่ผ่านมา
อินเดียเป็นเกาะที่มีการเคลื่อนที่ไปทาง
ทิศเหนือ เข้าไปชนแผ่นทวีปยูเรเชีย
ที่มีผืนแผ่นดินของทวีปเอเชียและทวีป
ยุโรป

การที่แผ่นทวีปเคลื่อนที่ได้ เนื่อง
จากภายในโลกมีการหมุนเวียนของ
กระแสความร้อน

มีการส่งผ่านความร้อนจากแก่น
โลกขึ้นมาสู่ชั้นแมนเทิล ซึ่งมีลักษณะ
เป็นของไหล

ทำให้เกิดการเคลื่อนที่ หมุนเวียน
จากส่วนล่างไปยังส่วนบน

ทำให้แผ่นเปลือกโลกที่อยู่ชั้นบน
สุดเกิดการแตกเป็นแผ่นและเคลื่อนที่ใน
รูปแบบต่าง ๆ



การเกิด
แนวเทือกเขาหิมาลัย
ที่มา: <http://41.media.tumblr.com>

เคลื่อนที่แยกออกจากกันก็มี หรือเคลื่อนที่เข้าหากัน รวมถึงไถลตัวขนานออกจากกัน

ในปัจจุบัน แผ่นอินเดีย-ออสเตรเลีย เคลื่อนที่ไปทางเหนือใต้ แผ่นยูเรเชียอย่างช้า ๆ จนทำให้เกิดแนวเทือกเขาหิมาลัยขึ้นมา

แผ่นเปลือกโลกบริเวณนี้ยังมีการเคลื่อนตัวอยู่เรื่อย ๆ ด้วยความเร็ว 43 มิลลิเมตรต่อปี

ทำให้เทือกเขาหิมาลัยสูงขึ้นปีละประมาณ 1.5 ถึง 2 นิ้ว

การเคลื่อนที่มาชนกันนี้เอง ทำให้เกิดการสะสมพลังงานของจุดลื่นเปลือกโลก

เมื่อสะสมถึงจุดหนึ่งจะมีการปลดปล่อยพลังงานออกมาในรูปของแผ่นดินไหว

แผ่นดินไหวครั้งนี้ที่เนปาลก็เกิดขึ้นเพราะ ประเทศเนปาลตั้งอยู่บนแนวมุดตัวระหว่างแผ่นอินเดียนกับแผ่นยูเรเชีย โดยแผ่นอินเดียนมุดลงไปใต้แผ่นยูเรเชีย

ทำให้เกิดแผ่นดินไหวบริเวณประเทศเนปาล

ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรกและอาจไม่ใช่ครั้งสุดท้าย



เพราะเนปาลเป็นประเทศที่ตั้งอยู่บนพื้นที่เสี่ยงภัยต่อการเกิดแผ่นดินไหว เนื่องจากเป็นประเทศที่ตั้งอยู่บริเวณแนวรอยต่อของแผ่นเปลือกโลกขนาดใหญ่สองแผ่นมาต่อกัน คือแผ่นทวีปอินเดียและแผ่นทวีปยูเรเชีย

แผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นครั้งนี้อาจจะเกิดขึ้นอีก 80 ปีข้างหน้าเหมือนที่เคยเกิดขึ้นเมื่อ 81 ปีที่ผ่านมา

**ยกเว้นแต่ว่ามนุษย์
จะหาวิธีการมาหยุดยั้ง
ปรากฏการณ์ทางธรรมชาตินี้ให้ได้
แต่ถ้าไม่ได้
ธรรมชาติก็จะเป็นไปตาม
วิถีทางแห่งธรรมชาติชั่วกับชั่วกาลไป** 

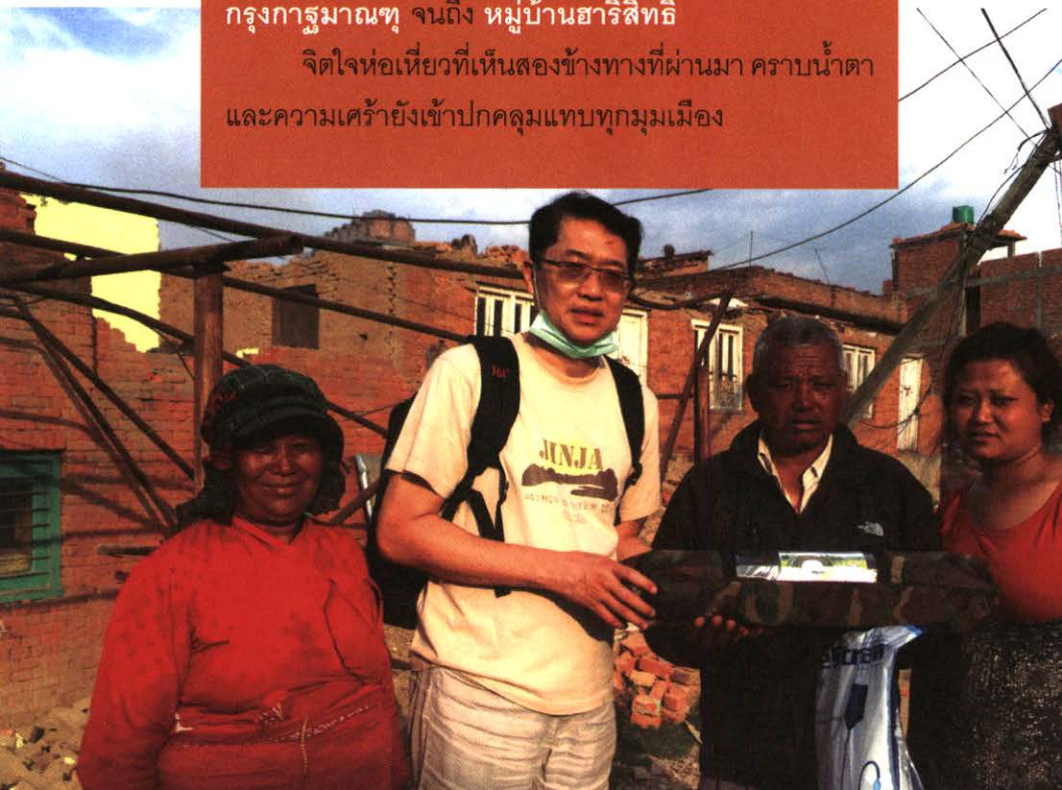


3

นาทิวิกฤติ หนีตาย

pray for nepal

ผมนั่งรถมาตามถนนลาดยางที่รถพอวิ่งสวนกันได้ใน
กรุงกาฐมาณฑุ จนถึง หมู่บ้านฮาริสทิธิ
จิตใจห่อเหี่ยวที่เห็นสองข้างทางที่ผ่านมา คราบน้ำตา
และความเศร้ายังเข้าปกคลุมแทบทุกมุมเมือง





เรื่องราวในวันเกิดเหตุแผ่นดินไหวจะกลายเป็น
ตำนานที่เล่าขานกันไม่รู้จบ

ถึงแม้หลายคนอยากจบ ไม่อยากจำก็ตาม
ผมเดินตามทางแคบ ๆ หลังตึกแถวริมถนนไปบนพื้น
ทางดินที่ยังมีกลิ่นอายของความเสียหายให้ได้สัมผัสอยู่

เรณู ครูปริญญาโทที่สอน สังคมศาสตร์ ชั้นประถม
ศึกษา ด้วยอัตราค่าจ้าง 5000 รูปีต่อเดือน คิดเป็นเงินไทย
ประมาณ 2,750 บาท ยืนปาดเหงื่อรออยู่หน้าบ้านพร้อม
หน้าพร้อมตาที่คุณแม่และคุณพ่อวัย 54 ปี แห่งครอบครัว
มหาจัน

มือของให้เรณู (คนขวาสุด) กับพ่อแม่



บ้านของเรณูที่พัง



เธอหันหน้าไปชี้ให้ดูบ้านที่เคยพักอาศัย
หลังหักทลายกันพอหอมปากหอมคอ

ผมพอเข้าใจได้ว่าทำไมเธอจึงชวนผมไปนั่ง
คุยกันที่เพิงพักใกล้บ้านที่เธอเคยทำน้ก

เพราะบ้านที่เคยพักกลายเป็นซาก
ปรักหักพังไปเสียแล้ว

เธอลูแล้วให้ผมฟังว่า วันเกิดเหตุเธออยู่ใน
บ้านสูงสี่ชั้นกับพ่อ

พอทานอาหารมื้อกลางวันเสร็จ ก็เตร็ดเตร่
ลงบันไดจากห้องครัวที่อยู่ชั้นสี่ไปพักผ่อนที่
ชั้นสาม

ขณะที่พ่อกำลังจะเอนตัวลงนอนบนเตียง
ก็เกิดแผ่นดินไหวที่ทำให้พื้นเอียงไปมา

พ่อตั้งใจวิ่งลงมาชั้นล่าง แต่พอถึงแค่ชั้นสองก็ต้องเกาะประตูห้องนอน เพราะพ่อรู้สึกบ้านสั่นคลอนแรงมาก จะลากสังขารให้ลงมาถึงข้างล่างก็ลงไม่ไหว

ทั้งตกใจกลัว

ทั้งกลัวฝ้าผนังบ้านจะพังลงมาทับ

โชคดีที่ฝ้าผนังพังเพียงด้านเดียว

พ่อจึงเด็ดเดี่ยวปึกหลักนั่งหลบฝ้าผนังพังอยู่แค่ชั้นสอง

ส่วนเธออยู่ชั้นสอง กำลังรีดผ้า เตรียมตัวไปสอนหนังสือในวันอาทิตย์รุ่งขึ้น หลังจากหยุดติดต่อกันมาสองวันคือวันศุกร์ หยุดเนื่องในวันสาธารณรัฐ ส่วนวันเสาร์เป็นวันหยุดตามปกติอยู่แล้ว

พอรู้ว่าเกิดแผ่นดินไหว เธอรีบลงบันไดจากชั้นสองมาชั้นล่าง

อาจจะเป็นเพราะรีบเกินไปบวกกับตื่นตกใจ ทำให้ก้าวพลาดตกจากบันได

เธอพยายามตะเกียกตะกายออกมาให้พ้นตัวบ้าน

ขณะที่เศษอิฐเศษดินเศษหินค่อย ๆ ร่วงหล่นลงมาต่อเนื่อง

โชคดีที่พ่อเป็นช่างไม้ ทำตุ้ใส่ของวางติดฝ้าผนังทั้งสองข้างไว้ตรงทางออกประตูหน้าบ้าน พร้อมกับเอาสังกะสีวางทับบนตู้พาดระหว่งตู้สองใบในบ้าน

สังกะสีที่วางบนตู้เลยเปรียบเสมือนหลังคาได้เปิดานอีกชั้นหนึ่ง

เธอจึงวิ่งออกมานอกบ้านได้อย่างปลอดภัยขณะที่เศษอิฐเศษดินที่ร่วงลงมาจากชั้นบนไม่หล่นลงมาถูกตัวเธอ

เธอชะงัดบองหาพ่อในบ้าน

ร้องเรียกพ่ออยู่นาน จนพ่อตะโกนขานรับว่าปลอดภัย เธอจึงค่อย ๆ ย่องเข้าไปประคองพ่อออกมา พวกกันไปที่สนามหญ้าใกล้หมู่บ้าน ชาวบ้านวิ่งหนีตายจากบ้าน มารวมตัวกันรอดูสถานการณ์ พอสถานการณ์เริ่มคลี่คลาย แผ่นดินไหวซ้ำตามมาอีก จึงค่อย ๆ เข้าไปในบ้านหาของเท่าที่หาได้เอาออกมาใช้ทำที่จำเป็น

ช่วงแรกๆ หลังแผ่นดินไหว ไม่รู้จะไปหาผ้าใบที่ไหนมาทำเต็นท์กินนอน ต้องนอนนับดาวบนท้องฟ้าท่ามกลางลมอยู่หลายวัน

หลังจากผ่านไปห้าวัน ก็เริ่มหาผ้าใบมาทำเพิงพักชั่วคราว แต่ก็ต้องอยู่ยาวมาจนถึงทุกวันนี้

เพราะครอบครัวเราไม่มีเงินพอที่จะสร้างบ้านขึ้นมาใหม่ ต้องรอให้รัฐบาลนำเงินมาช่วยเหลือ

ผมรู้ล่วงหน้าว่าเรณูอยากได้เต็นท์แทนเพิงพัก จึงนำเต็นท์แบบพับได้มามอบให้พร้อมอุปกรณ์กรองน้ำสะอาดแบบง่าย ๆ ใช้ไปก่อน

เรณูบอกกับผมว่า

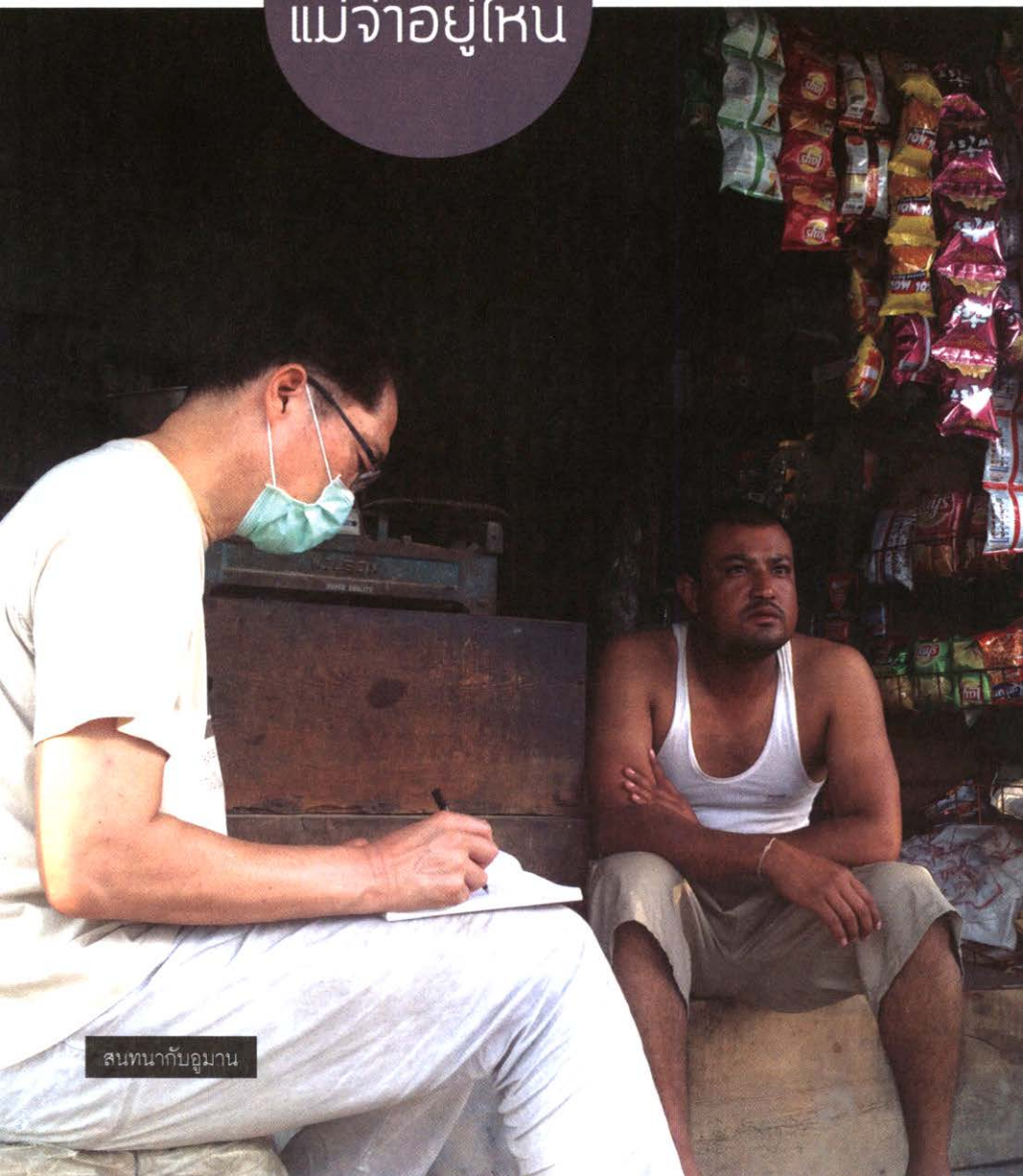
ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เธอไม่อยากจะเกิดแผ่นดินไหวจนบ้านพัง

แต่ยังโชคดีที่ครอบครัวเธอไม่มีใครเสียชีวิต ไม่เหมือนเพื่อนบ้าน เธออีกหลายคนที่ต้องสูญเสียคนที่รักไปในซากปรักหักพัง

ขอให้เธอสมหวังได้บ้านใหม่ในเร็ววันนะเรณู เธอจะได้อยู่อย่างมีความสุขพ่อแม่ลูกด้วยกันเหมือนเดิม 

4

แม่จ่าอยู่ไหน



สนทนากับอูมาน



pray for nepal

ในจำนวนผู้สูญเสียจากแผ่นดินไหวครั้งนี้ คงไม่มีการสูญเสียอะไรที่ทำให้โศกเศร้าเสียใจมากเท่ากับ

การสูญเสียคนที่รัก


สูญเสียบ้านพัก ไม่นานนักอาจจะสร้างขึ้นใหม่ได้ แต่สูญเสียคนที่รักยากนักที่จะทำใจ ถึงแม้จะมีใจที่ประกอบด้วยธรรมก็ตาม

ผมเดินตามทางเล็ก ๆ ลึกลงจากบ้านของเรณูเข้าไปไม่กี่ไกลนัก ก็พบห้องคล้ายเพิงพักเป็นทั้งที่พักและเป็นร้านขายของชำย่อย ๆ

มีชายหนุ่มวัย 32 ปี มีนามว่า อูมาน ยืนคอยอยู่

เขาดูท่าทางเป็นคนจิตใจดีมีความซื่อสัตย์ เห็นได้จากเมื่อมีเด็กน้อยกำเงินมาซื้อขนม

พอได้ขนมอมเข้าปาก เด็กน้อยก็วิ่งจากไปโดยไม่มาสนใจเงินทอน แต่อูมานตะโกนเรียกหนูน้อยให้มาเอาเงินทอนด้วยทำที่ยิ้มแย้มแจ่มใส



ทำให้ผมสบายใจที่จะพูดคุยกับเขาถึงเรื่องราว
การสูญเสียแม่จากแผ่นดินไหว

เขาใช้ถุงใส่ของขนาดใหญ่สองถุงวางซ้อนกันให้
ผมนั่งเป็นเก้าอี้ ขณะที่เขานั่งบนขอบประตูหน้าบ้าน

เมื่อการสนทนาเริ่มต้น ผมค้นพบว่าเขาส่งสายตามองห้องฟ้าอยู่นาน

“อูมาน ผมขอแสดงความเสียใจที่คุณต้องสูญเสีย
แม่ไปจากแผ่นดินไหวด้วยวัยเพียง 51 ปี ถ้าคุณมีอะไร
ที่ไม่สะดวกจะเล่าก็ไม่ต้องเล่า ผมเข้าใจ” ผมบอกความ
ในใจให้ทราบ

“ไม่เป็นไร คุณมาตั้งไกลจากเมืองไทย มาช่วย
พวกเรา ผมพร้อมจะเล่าทุกอย่างที่คุณอยากให้เล่า”

เขามีแววตาเศร้า ๆ พร้อมเริ่มต้นเล่าให้ฟังว่า

วันเกิดเหตุแผ่นดินไหว ผมไม่ได้ไปไหน อยู่เฝ้า
ร้านขายของเหมือนทุกวัน ขณะที่แม่บอกว่าจะไปหา
เพื่อนที่นัดกันไว้ที่วัด เพื่อปฏิบัติกิจทางศาสนา

แม่พาร่างเดินออกจากบ้านไปได้สักพักก็เกิดแผ่นดิน
ไหว

เสียงร้องดกใจ

เสียงบ้านหลังเล็กหลังใหญ่พังทลายลงมาในพริบ
ตาแค่ไม่ถึงหนึ่งนาทีมีทั่วไปหมด

ผมอดคิดถึงแม่ไม่ได้

แม่จะเป็นอะไรหรือเปล่า

ผมวิ่งอ้าวออกจากบ้านไปตามทางที่แม่เดินไปวัด
มีผู้คนแน่นขนัดตลอดเส้นทาง
บ้านที่ไม่พังก็กลายเป็นบ้านร้างไม่มีใครกล้าอยู่ เพราะไม่รู้ว่าจะ
ถล่มลงมาเมื่อไหร่

เสียงตะโกนตามหาคนหาย เสียงฟุ่ฟายเมื่อมีคนตายต่อหน้า เสียงร้องจ้าของเด็กกระงมไปทั่ว

เขาวิ่งตะโกนตามหาแม่มาตลอดทาง แต่ไม่มีใครบอกได้ว่าแม่
อยู่ไหน วิ่งมาไกลเกือบครึ่งทางที่จะไปวัด เริ่มฮึดฮัดว่าไม่เห็นแม่สักที
จนกระทั่งมีเพื่อนบ้านวิ่งร้องให้ผ่านมาบอกว่า ตอนแผ่นดินไหว
เห็นแม่เดินในซอยแคบ ๆ ข้างหน้า
แต่ทว่าซอยข้างหน้าที่เพื่อนบ้านชี้ให้ดู ไม่น่าจะมีคนอยู่ได้
มีกองอิฐ หิน ดิน ทราย กระจายทับถมกันกองสูงบ้างต่ำบ้างเต็ม
ไปหมด

เขาอดสังหรณ์ใจไม่ได้ว่าแม่อาจอยู่ใต้ซากปรักหักพัง
รีบวิ่งไปยังจุดที่เพื่อนบ้านบอก
ใช้สองมือเปล่าโกยอิฐหินดินทราย

เขาพบคนนอนตายหกลคน แต่ไม่มีคนที่เขารักคือแม่ แต่เขาไม่
ย่อท้อ เขายังใช้สองมือค้นหาแม่ต่อไปโดยไม่มีอุปสรรคใด ๆ

ในที่สุด เขาก็พบผู้หญิงนอนคว่ำหน้า ใส่เสื้อผ้าที่เขาซื้อมา
มานาน อยู่ใต้กองอิฐที่ทับอยู่

เขารู้ว่าต้องเป็นแม่แน่นอน
เขามีข้อร่างให้แน่นอนหาย

หัวใจแทบสลาย แม่นอนตายใต้กองอิฐหินดินทราย มีเลือดไหลออกมา ที่หัวที่จุมุก



ทางเดินจากบ้านอุมานันน์วัด

เขาคงเหมือนลูกคนอื่น ๆ อีกหลายคน
ที่เห็นแม่นอนตายจากแผ่นดินไหว แล้วก็ร้องให้
พุ่มพ่ายอยู่ตรงที่พบศพแม่นานแสนนาน

จนเพื่อนบ้านเข้ามาปลอบใจ ให้กำลังใจ
ช่วยกันยกร่างของแม่วางบนแคร่ไม้ พร้อม
กับคนอื่น ๆ อีก 10 รายที่นอนตายใกล้ ๆ แม่มา
วางเรียงที่หน้าหมู่บ้านเพื่อประกอบพิธีกรรมทาง
ศาสนาต่อไป

เขาคงค่อย ๆ ทำใจ

ชีวิตต้องเดินหน้าต่อไป

แต่ใครจะรู้ว่าอุมานจะคิดอย่างไร

หลังรำลาเขาออกมา ผมได้แต่สวดมนต์
ภาวนา ขอให้แม่ของเขาไปดีด้วยจิตใจที่ดี
เหมือนขณะที่กำลังเดินไปวัด

นบัสเต 



5

งานศพแม่



การจัดงานศพแม่ของอูมานกับเพื่อน
บ้านที่เสียชีวิตจากแผ่นดินไหว 10 ราย เป็น
พิธีกรรมทางศาสนาที่เรียบง่ายตามสไตล์คน
เนปาล

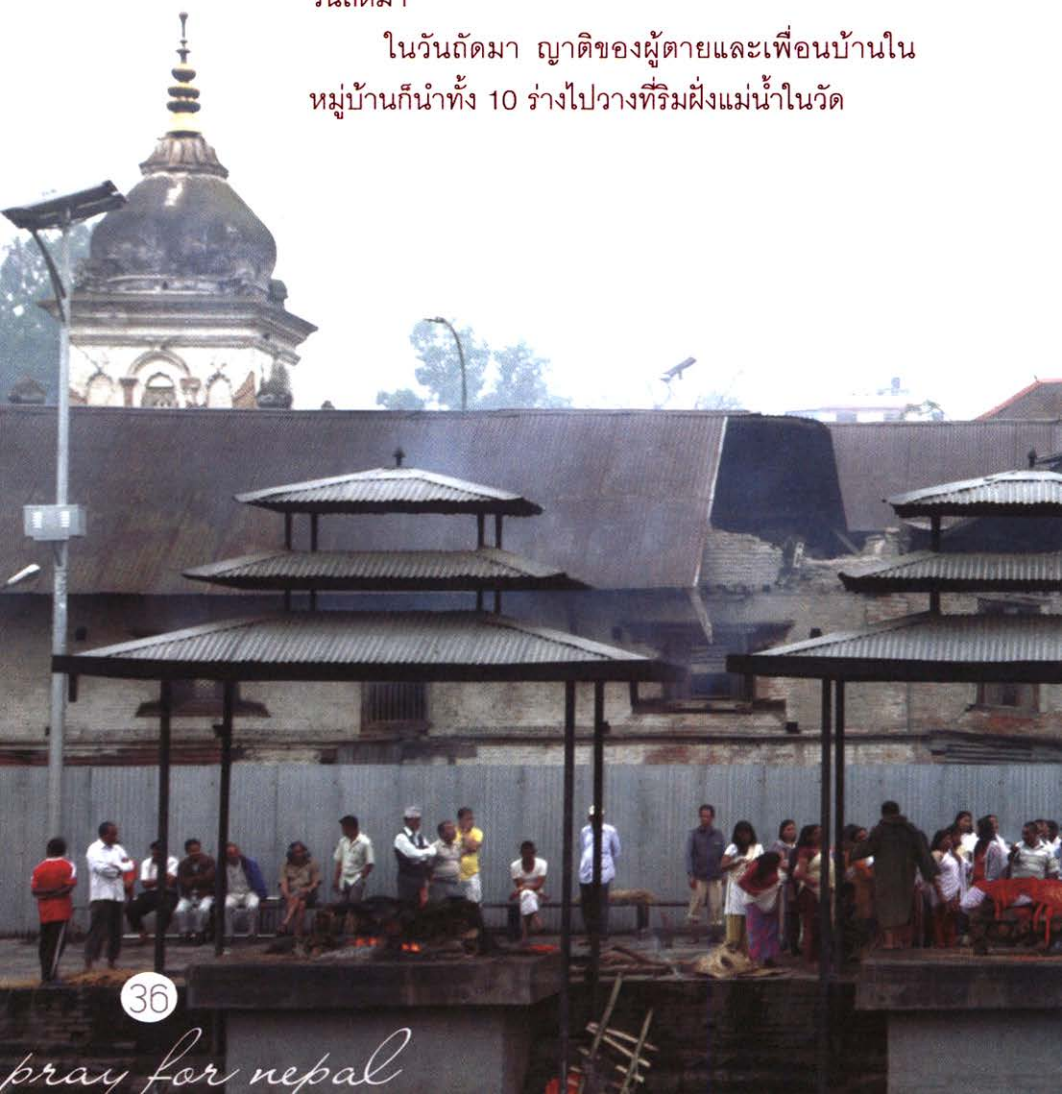
ตามปกติเมื่อมีคนเนปาลเสียชีวิตก็จะทำ
พิธีทางศาสนาที่บ้านโดยพระ หรือพราหมณ์
ตามศาสนาที่นับถือ



จากนั้นก็ให้นำร่างที่โรวีญญาณไปจัดการเผา
สด ๆ ให้เป็นเก้าถ่านที่ริมฝั่งของแม่น้ำลำคลองที่ไหล
ผ่านวัดใกล้บ้านวันเดียวกันเลย

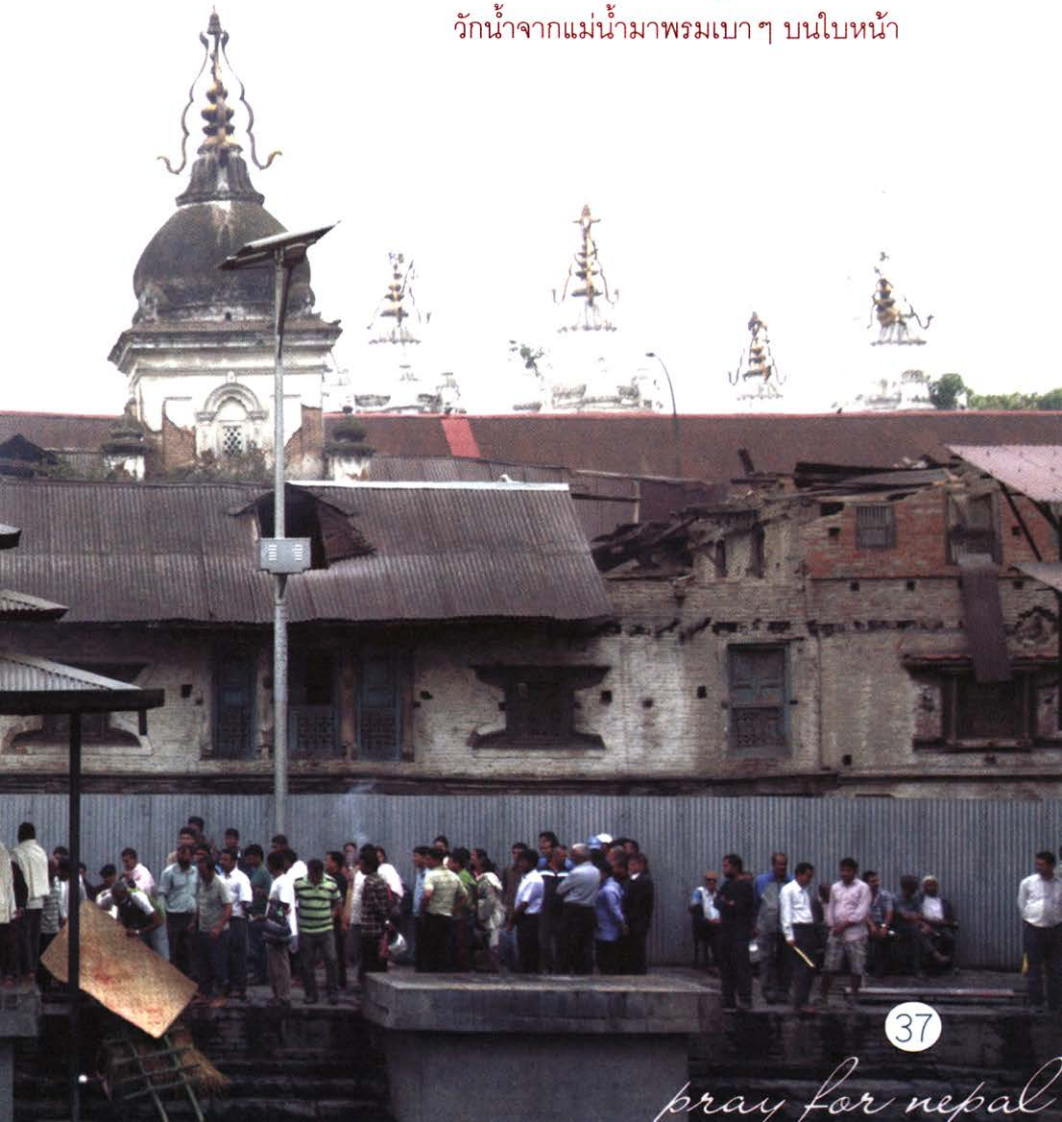
แต่แม่ของอูมานกับเพื่อนบ้านในหมู่บ้านทิ้งสิบ
รายเผาไม่ทันในวันแผ่นดินไหว ทำให้ต้องนำไปเผาใน
วันถัดมา

ในวันถัดมา ญาติของผู้ตายและเพื่อนบ้านใน
หมู่บ้านก็นำทั้ง 10 ร่างไปวางที่ริมฝั่งแม่น้ำในวัด



จัดทำทางวางเท้าให้จุ่มลงไปใต้น้ำ
เป็นลำน้ำที่ไหลลดเลี้ยวเคี้ยวคด
เปรียบเสมือนแม่น้ำคงคาที่ถือว่าเป็นน้ำ
ศักดิ์สิทธิ์

จากนั้นไม่นาน ผู้มาร่วมงานก็ใช้มือ
ชักน้ำจากแม่น้ำมาพรมเบา ๆ บนใบหน้า



ใช้เวลาพรมน้ำบนใบหน้าไม่นานนัก ญาติๆ ก็ช่วยกันนำร่าง
ทั้ง 10 ร่างมาวางเรียงเป็นวงกลมบนกองฟืนกองใหญ่ 10 กอง

พระสงฆ์ในศาสนาพุทธ พราหมณ์ในศาสนาฮินดูอยู่ทำพิธีกรรม
ตามความเชื่อความศรัทธาของแต่ละศาสนา

ก่อนการจุดไฟเผาจะเริ่มขึ้น ญาติจะถอดเสื้อผ้า สิ่งของมีค่าหรือ
ไม่มีค่าออกจากร่างกายจนกลายเป็นร่างที่เปล่าเปลือยบนกองฟืน

ยืนย่นสัจธรรมของชีวิตที่ว่า

มาแต่ตัว ไม่มีอะไรติดตัวมา

ไปแต่ตัว ไม่มีอะไรติดตัวไป

เหลือไว้แต่ความดีให้คนยกย่องสรรเสริญเยินยอ

จดจำตราบนานเท่านาน

เสื้อผ้าที่ถอดออกมาจากร่างของคนตายก็จะถูกทิ้งไว้ให้คนยาก
คนจนนำไปใช้ต่อ

แต่ถ้าไม่มีใครเอาไปใช้ก็จะถูกทิ้งไปเป็นเศษขยะ ไม่ว่าเสื้อผ้า
เหล่านั้นจะมีมูลค่าสูง ก็พันกัหมื่นกัแสนก็ตาม

เมื่อความตายมาเยือน เหมือนเตือนให้คนที่ยังมีชีวิตอยู่พึงระลึก
ถึงคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า

มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วก็ดับไป

ในที่สุด การจุดไฟเผาร่างที่เปล่าเปลือยบนกองฟืนก็เริ่มขึ้น

**ไฟค่อยๆ ลูกโชนแดงจางแล้ว
แปรสภาพเป็นควันไฟไปทั่วบริเวณ**

เสียงร้องไห้โหยหวนชวนเศร้าดัง
ระงมขึ้นมาอีกครั้ง

**บรรยากาศชวนวังเวงทั้งๆ ที่ควร
รุ่งวายเป็นเพราะผู้คนมากมาย**

พอสายๆ ไฟก็ค่อยๆ มอดลง คง
เหลือ แต่กระดูกถูกเผาไหม้เป็นถ้ำถ่าน

ลูกหลานจะนำกระดูกไปโปรย
หว่านล่องลอยไปตามสายน้ำ

ไม่น่าเก็บมากرابไหว้บูชาที่บ้าน
แต่อย่างไร

อูมานบอกกับผมว่า

“ที่ไม่เก็บอัฐิไว้กราบไหว้บูชา
เพราะร่างกายของแม่มาจากธรรม-
ชาติ ดิน น้ำ ลม ไฟ

พอแม่ตายจากเราไป แม่กลับคืน
สู่ดิน น้ำ ลม ไฟ ตามธรรมชาติ”

**ธรรมชาติเท่านั้นเป็นนิรันดร์
ตลอดไป** 



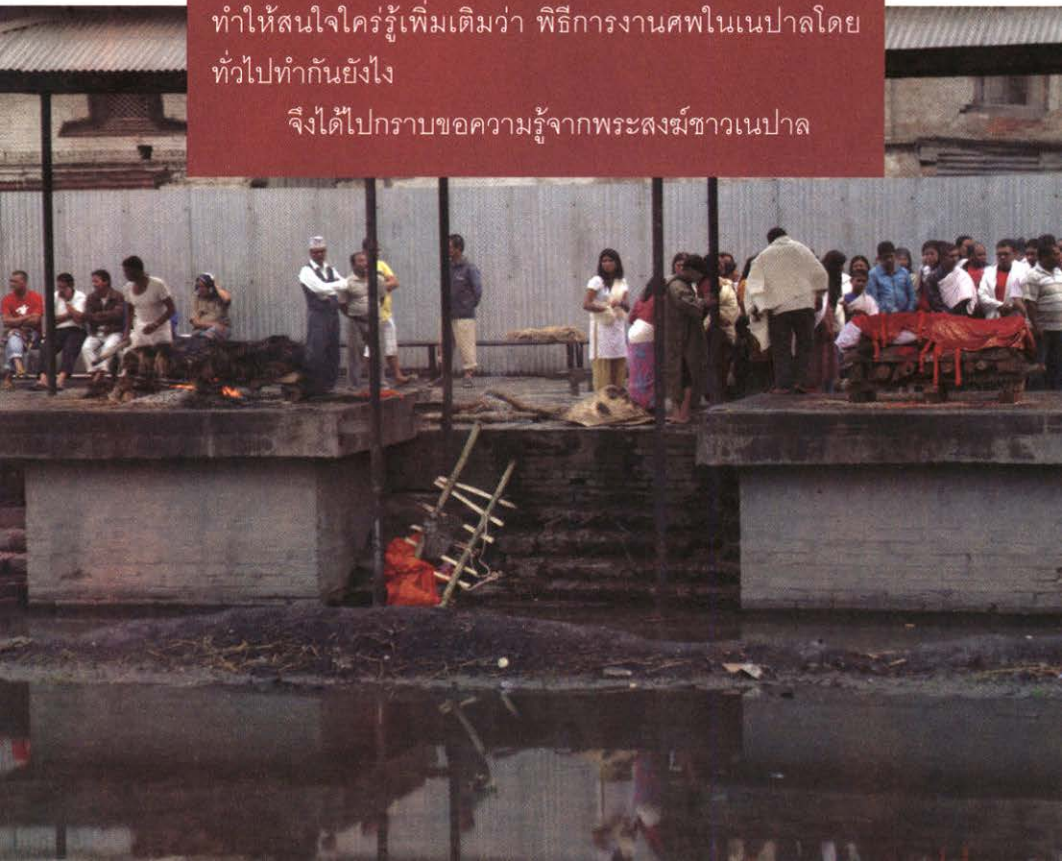
6

พิธีการ
งานศพ

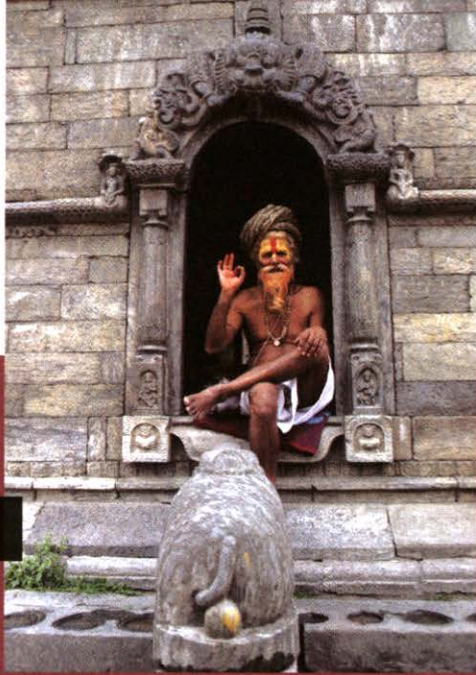
pray for nepal

ผมฟังเรื่องราวการจัดงานศพของแม่จากอูมานแล้ว
ทำให้สนใจใคร่รู้เพิ่มเติมว่า พิธีการงานศพในเนปาลโดย
ทั่วไปทำกันยังไง

จึงได้ไปกราบขอความรู้จากพระสงฆ์ชาวเนปาล



โยคีที่ปลุกปั้น
แอ็คชั่นให้ถ่ายรูปล
ใกล้บริเวณที่เผาศพ



ขอความรู้จากคนเนปาลที่มาศึกษาศาสนาพุทธที่วัดวิศวะสันติ
วิหาร เป็นวัดพุทธเนปาลฝ่ายเถรวาท ที่ผมได้รับความเมตตาจากพระ
ยานุปลนิคมมหาเถร ประธานปกครองคณะสงฆ์เนปาล ให้พักอาศัยขณะ
ใช้ชีวิตให้เกิดประโยชน์กับคนเนปาลที่ได้รับผลกระทบจากแผ่นดินไหว
ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

รวมทั้งข้อมูลเกร็ดเล็กเกร็ดน้อย จากคนเล็กคนน้อยชาวเนปาล
ได้ความว่า...

พิธีกรรมงานศพในเนปาลมีหลากหลายรูปแบบ

แต่ละแบบจะมีวิธีการจัดการแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับสภาพ
แวดล้อม ขึ้นอยู่กับภูมิภาค

ภูมิภาคส่วนใหญ่ของเนปาลที่ผ่านตามาจากการตระเวนออก
ไปนอกเมืองจะเห็นภูเขาที่อุดมสมบูรณ์ เห็นแม่น้ำมีอยู่ทั่วไปเป็น
ระยะๆ



บางทีก็วิวสวยงามเหมือนเดินทางลัดเลาะไปตามยอดเขาในยุโรป

คนเนपालเชื่อกันว่า “แม่น้ำทุกสายจะไหลลงไปรวมกันในแม่น้ำคงคา ซึ่งเป็นแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ของชาวฮินดู”

เชื่อว่า “แม่น้ำคงคานำวิญญาณของผู้เสียชีวิตไปสู่สวรรค์ในที่สุด”

เป็นเพราะความเชื่อเช่นนี้เองที่ทำให้คนเนपालจึงนิยมจัดพิธีการเผาศพ ณ ริมแม่น้ำ

โดยเฉพาะริมแม่น้ำที่พาดผ่านวัดวาอารามต่าง ๆ

มาถึงตอนนี้ ผมจึงเริ่มเข้าใจ ทำไมคูมานจึงนำร่างแม่ไปเผาริมแม่น้ำ พร้อมนำกระดูกที่เป็นเก้าถ่านจากการเผาไหม้ไปรยหว่านลงไป ในสายน้ำ

เพื่อนำวิญญาณของแม่ไปสู่สวรรค์นั่นเอง

ที่เนपालทุกชุมชน ทุกหมู่บ้าน จะมีองค์กรจัดการงานศพ

คนเนपालทุกคนครอบครัวจะเป็นสมาชิกองค์กรจัดการงานศพ

เมื่อพบว่ามีคนในครอบครัวเสียชีวิต สมาชิกในครอบครัวก็จะไปบอกญาติ ๆ ให้รับทราบ พร้อมทั้งไปแจ้งที่องค์กรจัดการงานศพที่ครอบครัวเป็นสมาชิกอยู่

องค์กรจัดการงานศพก็จะทำหน้าที่ช่วยแจ้งข่าวไปยังสมาชิกของ
องค์กรทุก ๆ ครอบครัว ทุก ๆ คนให้ไปรวมตัวกันที่บ้านของผู้เสียชีวิต
ภายใน 2-3 ชั่วโมง

จะมีพิธีทางศาสนาแบบเรียบง่าย

ถ้าครอบครัวนับถือศาสนาพุทธ จะนิมนต์พระสงฆ์มาทำพิธี

สำหรับครอบครัวที่นับถือศาสนาฮินดูก็จะเชิญพราหมณ์มาทำ

พิธีกรรมทางศาสนา

ญาติและเพื่อนบ้านก็จะมาเคารพศพ

พอเคารพศพเสร็จ สมาชิกในองค์กรก็จะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม

กลุ่มแรก จะเดินทางไปสถานที่เผาศพริมแม่น้ำ เพื่อสร้างแท่น

สำหรับเผาศพ พร้อมทั้งจัดหาไม้พีนก่องใหญ่ไว้เผาศพ

กลุ่มที่สอง จะทำเปลหรือแคร่จากไม้ไผ่ใช้ยกศพจากที่บ้านเพื่อ

นำไปเผายังสถานที่ที่คนกลุ่มแรกจัดเตรียมไว้

ศพจะถูกเผาภายใน 24 ชั่วโมงหลังจากเสียชีวิต

ถ้าผู้เสียชีวิตเป็นบิดา ลูกคนโตจะเป็นผู้วางเพลิงศพหรือจุดไฟ

เผาศพพ่อของตัวเองสด ๆ

ถ้าแม่เสียชีวิต ลูกคนเล็กจะเป็นผู้วางเพลิงศพ

แต่ถ้าคนตายไม่มีลูก ญาติผู้ชายที่ใกล้ชิดที่สุดจะเป็นผู้วางเพลิง

ศพแทน

ลูกผู้หญิงจะไม่มีสิทธิวางเพลิงศพ

เผาศพแต่ละครั้งจะใช้เวลาประมาณ 4-5 ชั่วโมงกว่าจะมอดไหม้

เพราะเผาด้วยไม้พีนก่องสด ๆ



เมื่อศพถูกเผาไหม้หมด

เศษกระดูกพร้อมซี่โครงจะถูกนำไปลอยลง
แม่น้ำทั้งหมด

ไม่มีเก็บไว้กราบไหว้บูชาที่บ้านเหมือนบ้านเรา
ในเมืองไทย

ตลอดหนึ่งปีหลังจากนั้น จะมีการทำบุญให้ผู้
เสียชีวิตตามหลักศาสนาที่ครอบครัวนับถือเป็น
ระยะๆ

โดยลูกจะต้องแต่งชุดขาวโกนหัวเพื่อเป็นการ
ไว้อาลัยให้พ่อแม่ที่จากไป

ถ้าผู้หญิงที่มีสามีแล้ว สามีตาย เวลาทำบุญ
อุทิศส่วนกุศลให้สามี ผู้หญิงจะแต่งชุดขาวไว้อาลัย

ผมสงสัยว่า แล้วชาวบ้านที่อยู่แถบเทือกเขา
หิมาลัย ไม่มีแม่น้ำ เค้าจัดการงานศพกันยังไง เมื่อมี
คนตาย

คำตอบที่ได้ทำผมแทบหงายหลังไปเหมือนกัน
เค้าบอกว่า...

หมู่บ้านที่อยู่แถบยอดเขาหิมาลัย พื้นที่ส่วน
ใหญ่จะถูกปกคลุมด้วยหิมะ ไม่ค่อยมีต้นไม้ ไม่ค่อย
มีดิน

ถ้ามีคนตาย ก็จะเอาศพไปที่ภูเขาสูงๆ แล้วเอามีดลับศพให้เป็น
ขึ้นๆ ไปวางไว้ที่สูงๆ ให้อิแร้งกิน


ชาวบ้านเชื่อว่าอิแร้งบินสูงตลอดเวลา จะสามารถนำพาส่ง
วิญญาณไปสู่สวรรค์ได้เหมือนกัน

มันเป็นเรื่องไม่น่าเชื่อ มนุษย์บนโลกนี้อยากมีชีวิตหลังความ
ตายที่สวรรค์กันทั้งนั้น

ถ้าเป็นคนดีมีศีลธรรม คงมีสวรรค์รอรับ

ถ้าเป็นคนไม่ดี ไม่มีศีลไม่มีธรรม จะมีประตูดสวรรค์รอเปิด
รับหรือไม่

ใครรู้บ้างครับ

ใครรู้ช่วยตอบที 

7

บ้านพัง

pray for nepal

วันเกิดเหตุแผ่นดินไหว นอกจากจะมีผู้คนบาดเจ็บล้มตายจำนวนมากแล้ว อาคารบ้านเรือนจำนวนมากก็พังย่อยยับล้มครืนลงมาต่อหน้าต่อตาอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

บ้านเรือนที่พังทลายกลายเป็นซากอิฐซากดินมีให้เห็นอยู่ทั่วไป ขณะที่บ้านบางหลังยังไม่ถึงกับพังลงมาก็จะมีไม้มาค้ำยันเอาไว้ไม่ให้พังลงมา





เจ้าของบ้านคงหวังว่าสักวันหนึ่งจะมาซ่อมแซมใหม่ให้พักอาศัยได้เหมือนเดิม

ผมเริ่มสนใจและสงสัยว่าทำไมบ้านเรือนในเนปาลส่วนหนึ่งจึงพังง่าย ๆ เมื่อเกิดแผ่นดินไหว แต่ก็มีอาคารบ้านเรือนอีกจำนวนหนึ่งที่ยืนหยัดตั้งเด่นเป็นสง่าท่ามกลางความโศกเศร้าได้ต่อไป

มีโอกาสนถามไถ่คนเนปาลผู้ผ่านชีวิตมาอย่างยาวนานเล่าขานให้ฟังว่า

บ้านที่ยังไม่พังลงมาเมื่อเกิดแผ่นดินไหว ส่วนใหญ่จะเป็นอาคารบ้านเรือนสมัยใหม่ก่อสร้างโดยใช้คอนกรีตเสริมเหล็ก

แต่บ้านสมัยใหม่หลายหลังก็เจอรอยร้าวเมื่อเกิดแผ่นดินไหวที่รุนแรงในครั้งนี้

ส่วนบ้านที่พังทลายจะเป็นบ้านรุ่นเก่าที่สร้างมานาน







มีอิฐ ดิน ไม้เป็นวัสดุที่ใช้สร้างบ้าน

อิฐที่เผาแล้วมักใช้ก่อต่อเติมหน้าบ้าน ส่วนอิฐที่ไม่เผาก็เอาไปก่อเป็นผนังตามส่วนต่างๆ ของบ้าน

หลายบ้านชอบก่ออิฐสีแดงก้อนใหญ่ โข่วอิฐเปลือยให้เห็นเนื้ออิฐสีแดง

ส่วนมากไม่ค่อยชอบทาสี ปล่อยให้เห็นเป็นสีอิฐ สีดินกันตามธรรมชาติ

อาจจะมีการทาสีบ้างก็มักทาสีขาว

ชาวเนปาลนิยมสร้างบ้านเป็นรูปทรงห้องแถวสูง 4 ชั้น โดยเฉพาะบ้านส่วนใหญ่ในหุบเขากาฐมาณฑุ

ชั้นล่างสุดติดพื้นคือ ชั้นหนึ่งจะใช้เป็นที่พักเก็บของ ถ้าเป็นบ้านนอกเมืองก็มักใช้เก็บของทำการเกษตร หรือใช้เป็นที่เลี้ยงสัตว์

บางส่วนจะถูกกันทำเป็นห้องน้ำ แต่บ้านที่อยู่นอกเมืองหลายบ้านก็ไม่มีห้องน้ำ

ผมจึงไม่แปลกใจว่าทำไม บ้านในเนปาลร้อยละ 57 ไม่มีห้องน้ำ จนรัฐบาลต้องประกาศแผนการรณรงค์ให้มีห้องน้ำ

ขึ้นไปชั้นสองจะใช้ทำเป็นห้องนอน จะมีหน้าต่างเป็นช่องๆ ให้อากาศระบายได้ แต่ไม่สามารถเปิดปิดหน้าต่างได้





pray for nepal



ขณะที่ชั้นสามจะเป็นห้องโถง
ใหญ่ มักใช้เป็นห้องรับแขกและจัดงาน
เลี้ยง

พอขึ้นไปถึงชั้นสี่จะเป็นห้องใต้
หลังคามักทำเป็นห้องครัว หรือกัน
บางส่วนทำเป็นห้องพระ เพราะอยู่ชั้น
บนสุดของบ้าน

ผมถามไถ่ว่าทำไมห้องครัวถึงอยู่ชั้นบนสุดของบ้าน

ได้รับการเล่าขานให้ทราบว่าเป็นห้องครัวอยู่ชั้นบนสุดก็เพื่อความ
ปลอดภัย ถ้าเกิดปัญหาไฟลุกไหม้ในครัว จะได้หนีลงมาข้างล่างทัน

รวมถึงความร้อนจากการหุงหาอาหารประจำวัน อาจจะมีควัน
มีไฟในครัว ก็ไม่ต้องกลัวว่าความร้อนหรือควันไฟจะลอยลงมาข้างล่าง
ส่วนมากความร้อนควันไฟจะลอยขึ้นข้างบนบ้าน โดยทั่วไปจึงสร้างห้อง
ครัวไว้ชั้นบนสุดของบ้าน

ขณะที่หลังคาบ้านที่เนปาลจะเหมือนหลังคาตึกแถวที่เมืองไทย
คือมีลักษณะแบนราบ เพื่อเอาไว้ใช้ตากเสื้อผ้า บางครั้งก็เอาไว้ชั้นนอน
ในบางคำคืนที่อากาศร้อนจัด

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้บ้านรุ่นเก่าในเนปาลพังง่าย อาจเป็นเพราะ
ดินที่เอามาฉาบเชื่อมอิฐให้ติดกันที่เรียกว่า มาโต้ ไม่เหนียวแน่นเพียงพอ
ที่จะเกาะเกี่ยวอิฐให้คงทนแข็งแรง ยิ่งไปเจออิฐแห้งก็ยิ่งทำให้เกิด
ช่องว่างมากขึ้น ทำให้ขาดการเชื่อมผนังอิฐกับเสาไม้ให้แข็งแรงแน่นอน
ตามไปด้วย

หน้าต่างประตูบางบ้านก็มีขนาดใหญ่ ยิ่งขนาดใหญ่มากเท่าไร
เมื่อเกิดแผ่นดินไหวก็จะพังง่ายมากขึ้นเท่านั้น

ที่ร้ายกว่านั้นก็คือบ้านรุ่นเก่ามักไม่มีคานที่เชื่อมต่อกันทั้ง
แนวนอน แนวดิ่ง แนวเฉียง

หนุ่มเนपालคนหนึ่ง กระซิบให้ผมฟังว่า บ้านหลายหลังพังง่าย
เมื่อเกิดแผ่นดินไหว เพราะโครงสร้างบ้านไม่แข็งแรงพอ ตอนขออนุญาต
สร้างบ้านครั้งแรกขอสร้างแค่ 2 ชั้น แต่ภายหลังต่อเติมโดยพลการ
กันเองเพิ่มเป็น 3-4 ชั้น มันจึงพังง่ายกว่าปกติ

เมื่อเดินทางออกไปนอกเมือง จะเห็นบ้านหลายหลังสร้างจากหิน
เป็นหินที่ใช้แรงงานคนทุบจากหินก้อนใหญ่ ๆ ให้เป็นแผ่นขนาด
พอดี ๆ ที่จะวางเรียงกันเป็นชั้น ๆ สร้างเป็นบ้านขึ้นมา แล้วเอาดิน
เหนียวผสมน้ำไม่ให้ดินแข็งเกินไป ให้อ่อนนุ่มเพียงพอที่จะเอาไปฉาบ
เชื่อมหินให้คงทนแข็งแรงเป็นบ้านอยู่พักอาศัยได้

ถึงแม้จะเป็นบ้านหิน แต่ก็ไม่แข็งแรงเพียงพอที่จะต้านทานแผ่น
ดินไหว พังทลายกลายเป็นเศษดินเศษหินเหมือนกัน

ผมได้แต่หวังว่า

ถ้าจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ขึ้นมาอีกครั้ง

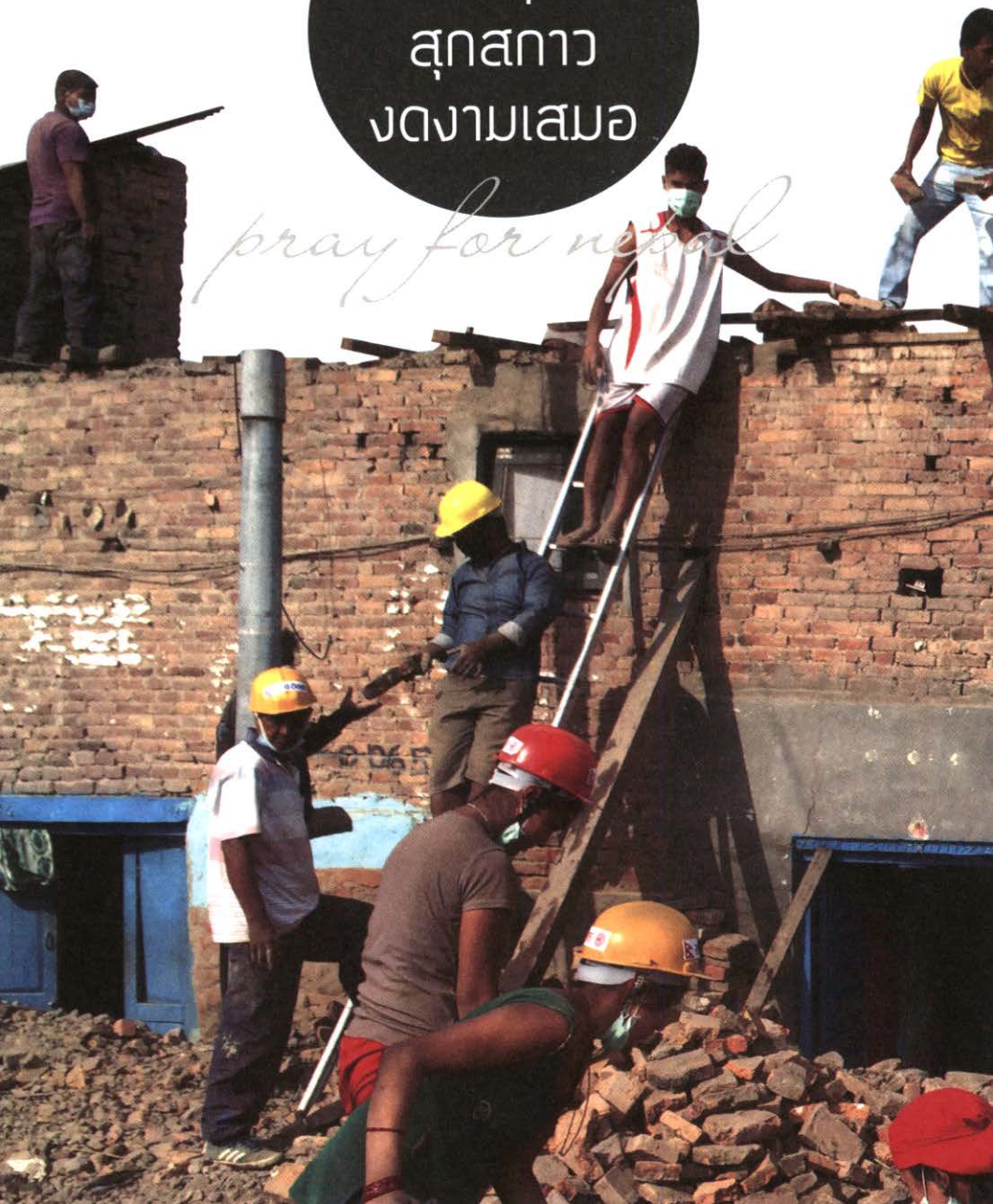
บ้านคงไม่พังทลายมากมายเท่าครั้งนี้

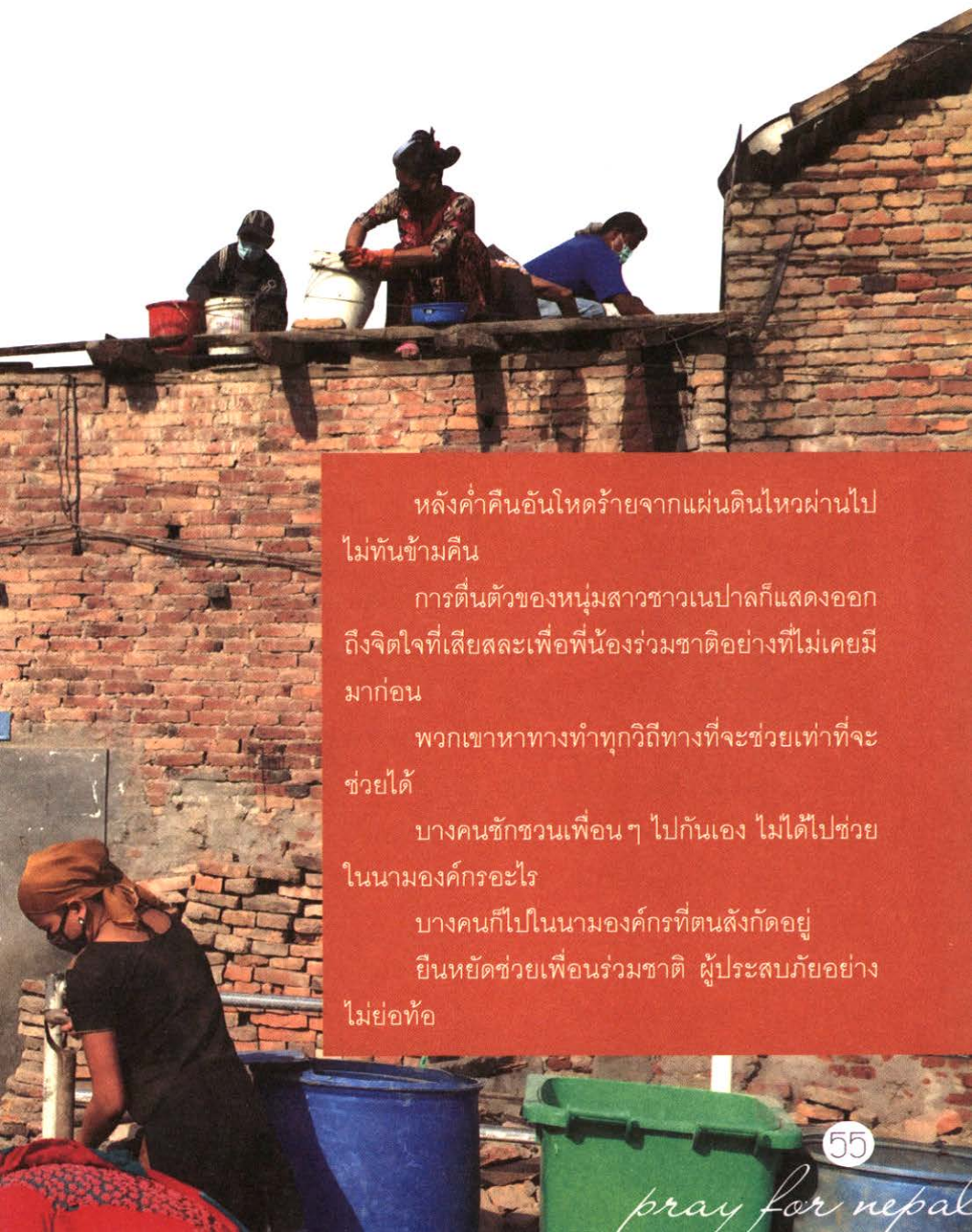
**ขอให้มึ่วิกฤตการณ์ใหม่ๆ
ช่วยให้คนเนपालมีบ้านอยู่รอดปลอดภัย
ไม่ว่าจะเกิดแผ่นดินไหวรุนแรงแค่ไหนก็ตาม**



8
น้ำใจหนุ่มสาว
สุกสกา
งดงามเสมอ

pray for nepal





หลังคำคืนอันโหดร้ายจากแผ่นดินไหวผ่านไป
ไม่ทันข้ามคืน

การตื่นตัวของหนุ่มสาวชาวเนปาลก็แสดงออก
ถึงจิตใจที่เสียสละเพื่อพี่น้องร่วมชาติอย่างที่ไม่เคยมี
มาก่อน

พวกเขาหาทางทำทุกวิถีทางที่จะช่วยเท่าที่จะ
ช่วยได้

บางคนชักชวนเพื่อนๆ ไปกันเอง ไม่ได้ไปช่วย
ในนามองค์กรอะไร

บางคนก็ไปในนามองค์กรที่ตนสังกัดอยู่
ยื่นหยัดช่วยเพื่อนร่วมชาติ ผู้ประสบภัยอย่าง
ไม่ย่อท้อ



คนเนपालหลายคนบอกผมว่า

แผ่นดินไหวคราวนี้ถึงแม้จะทำให้เศร้าใจ แต่เขาก็ประทับใจ
ในคนหนุ่มสาวชาวเนपालมากมายที่ออกมาช่วยชาวบ้าน

คงเป็นตำนานอีกหนึ่งหน้าหนึ่งที่ยากจะลืมเลือน

อารบิน หนุ่มหน้าตาดีที่มีรายได้จากการท่องเที่ยว เที่ยวชักชวน
เพื่อน ๆ ให้หาอาหารไปให้ชาวบ้านก่อนเป็นอันดับแรก

เพราะหลังเกิดแผ่นดินไหว ร้านขายอาหารไม่มีใครกล้าเปิดขาย
ในสถานการณ์ที่สับสนอลหม่าน รวมถึงร้านขายเต็นท์ก็ปิดหมดทั้ง ๆ ที่
คนอยากซื้อเต็นท์มาคุ้มหัวนอนมากกว่านอนนับดาวกลางถนน

โชคดีที่อารบิน มีเพื่อนขายเต็นท์เลยไปเคาะเรียกขอซื้อเต็นท์มา
แจกจ่ายช่วยชาวบ้านกันแดดกันฝน

พวกเขาเอาไปให้ชาวบ้านก่อนที่คนของทางการจะเข้าไป

ขณะที่**มูลไม** นักศึกษาด้านการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมบอก
กับพวกเราว่า “เราไม่มีองค์กร เราไม่ใช่เอ็นจีโอ เราไม่ใช่อะไรทั้งนั้น
แต่เรามีความรู้เรื่องสภาพแวดล้อม เรื่องสุขอนามัย เราก็ใช้ความรู้
ไปช่วยแนะนำชาวบ้าน”

ไม่รู้เป็นเพราะนักศึกษากลุ่มนี้หรือเป็นเพราะใคร

ทำให้แผ่นดินไหวที่เนपालคราวนี้ ไม่มีโรคระบาดตามมาเหมือน
ที่เฮติ

ที่เขติมีแผ่นดินไหวรุนแรงพอ ๆ กับที่เนปาล
มีคนตายจากแผ่นดินไหวน้อย แต่ตายจากโรค
ระบาดเยอะมาก

ส่วน**คาร์ทัก** หนุ่มใจดีเจ้าของร้าน lunch box
café ในกาฐมาณฑุ เกิดที่นี่โตที่นี่ เลยมีความผูกพัน
มาก

เขบอกว่ เขาไม่รู้จะช่วยเหลือชาวบ้านได้
มาก ได้แค่ทำอาหารไปเลี้ยง

ตใจที่เห็นเด็ก ๆ ก็นอย่งหิวกระหาย ไม่เอา
ไปก็ง คงเป็นเพราะหิว



ไมลาน ไล ศิลปินวัย 30 ปี ทำงานกับเพื่อน ๆ อาสาสมัครอีก 50 กว่าคน ช่วยสร้างส้วมชั่วคราวให้ชาวบ้าน

เขาเล่าว่า วันหนึ่งผมไปที่คนทางเดินที่นอนกันอยู่มากที่สุด ผมถามว่ามีส้วมไหม คำตอบคือมีอยู่ส้วมเดียว แต่มันล้นจนแทบใช้ไม่ได้

เด็กผู้หญิงที่น่าสงสาร เดินมาหาผมแล้วบอกว่า พวกหนูลำบากมากเลย เราต้องรอน้ำค้างว่าจะหาที่มีดี ๆ ทำธุระส่วนตัวได้

พอผมบอกว่า เราจะมาทำส้วมให้ เธอดีใจใหญ่ ตอนนี้พวกผมทำส้วมกันไปแล้วกว่า 200 ห้องด้วย เงินทองของพวกเขาเองและลงมือทำด้วยมือเราเอง


ขณะที่ **ยอน ชน** ดีไซน์เนอร์ออกแบบเฟอร์นิเจอร์สไตล์ทิเบต ผู้ก่อตั้งศูนย์อาสาสมัครช่วยผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวในเนปาลบอกว่า...

องค์กรของเราจัดตั้งเป็นศูนย์ข้อมูลข่าวสาร เป้าหมายไปช่วยคนที่อยู่ไกล ๆ ยิ่งอยู่ลำบากมากเท่าไร เราจะไปช่วยพวกเขา เอาเครื่องอุปโภคบริโภคไปให้

พวกเราไม่จุดแข็งที่กลุ่มองค์กรอื่นไม่มีคือ เรามีเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัย เรามีนักใต้เขาที่ชำนาญทางเรามีคนที่เชี่ยวชาญการขึ้นไปบนยอดเขาหิมาลัย พวกเราได้รับการฝึกมาอย่างดี

เราจึงพอจะรู้ว่า จะช่วยผู้ประสบภัยที่อยู่ตามเทือกเขาหิมาลัยยังไง





ก่อนจากกันเขาตอบท้ายว่า “เราเป็นกลุ่มอิสระ
ไม่ขึ้นกับใคร ตั้งใจช่วยคนที่อยู่ไกลๆ และลำบาก
ที่สุด”


ส่วน ไบพิน แกลร์ วิศวกรวัย 28 ปี รวมตัวกับ
เพื่อน สร้างเครือข่ายวิศวกรอาสาสมัครกว่า 350 คน ใช้
ความรู้ทางด้านวิศวกรรมไปช่วยชาวบ้านตรวจสอบอาคารที่
ไม่ได้พังทลายว่าโครงสร้างอาคารปลอดภัยยังใช้ได้หรือ
ต้องทุบทิ้ง

**เราไม่ได้เปิดรับบริจาค และไม่คิดจะเปิดรับ
บริจาค**

**เราขี้อวดเตอร์ไซค์ไปเอง เติมน้ำมันเอง
เราอยากใช้ความรู้ของเราให้เป็นประโยชน์
ต่อชาวบ้าน**

**เราต้องการทำเพื่อคนของเรา ประเทศ
ของเรา**

หนุ่มสาวชาวเนปาลเหล่านี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่มี
จิตอาสา กล้าเสียสละ ใช้ความรู้ความสามารถของตนให้
เกิดประโยชน์

ยังมีอาสาสมัครหนุ่มสาวอีกมากที่ทุ่มเทช่วย
เหลือชาวบ้านด้วยใจ ด้วยใจที่ใหญ่กว่ากำปั้น
ขอสรรเสริญทุกท่านด้วยจิตคารวะ 

9

ทั่วโลกหลังโศกนาฏกรรม
ไปช่วย





pray for nepal

ทันทีที่ข่าวคราวการเกิดแผ่นดินไหวครั้ง
ใหญ่ในเนปาลแพร่กระจายออกไปทั่วโลก

ผู้คนแทบทุกประเทศทั่วโลกต่างมีความ
รู้สึกเศร้าใจอเนจอนาถใจ ไม่สบายใจเห็นอก
เห็นใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ถึงแม้จะเข้าใจดีว่าเป็นเรื่องของธรรม-
ชาติที่ยากจะหลีกเลี่ยง

แต่เสียงร้องระงมของการสูญเสียชีวิต
ยังติดตรึงในหัวใจของคนทั่วไปไม่มีวันลืมเลือน

ปลายเดือนเมษายนกลายเป็นเดือนแห่ง
ความทุกข์ที่ปลุกให้คนทั้งโลกเศร้าโศกตาม
ไปด้วย



ความช่วยเหลือในวันแรกที่เกิดแผ่นดินไหว หลังไหลเข้าไปทันท่วงที

ประเทศที่มีพรมแดนชิดติดกับเนปาล ทั้งอินเดีย ทั้งจีน ส่งหน่วยกู้ภัย ข้าวของ เครื่องใช้ที่จำเป็นเข้าไปเป็นประเทศแรกๆ

FELICITATION PROGRAM

Welcome to all our Dignitares from
Water Missions International.

Date: 30th may 2015
Chyasal Lalitpur-9, Nepal



च्यासः मंका खलः

च्यासः त्वाः, यल

62

pray for nepal



หลังจากนั้นหน่วยงานบรรเทาทุกข์
บรรเทาสาธารณภัยจากประเทศใหญ่ ๆ ที่
มีเครื่องมือเครื่องมืพร้อมเพรียงต่างเรียง
หน้าชนวัดศตอุปรณ์เข้าไปช่วยเหลืออย่าง
ไม่ขาดสาย

รวมถึงองค์กรใหญ่ ๆ ระดับนานา
ชาติที่มีภาระหน้าที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัย
ต่างเข้าไปทำหน้าที่ของตัวเองอย่างแข็งขัน
ไม่ว่าจะเป็น กษัตราศากล องค์กร
อนามัยโลก (WHO) องค์กรยูนิเซฟ
(UNICEF) องค์กร The World Food
Programme และองค์กรอื่น ๆ อีกมากมาย
ที่กระจายกันทำงานตามจุดประสบภัย
ต่าง ๆ สร้างความรู้สึกประทับใจให้ชาว
เนปาลเป็นอย่างมาก

นอกจากรัฐบาลประเทศต่าง ๆ จะ
ส่งหลากหลายหน่วยงานเข้าไป
ช่วยเหลือแล้ว ยังมีองค์กร
ภาคเอกชนจากต่างประเทศ
จำนวนมากเข้าไปทำงาน
ช่วยเหลือผู้ประสบภัย
โดยเฉพาะเมื่อการกู้ภัย
ผ่านพ้นไป



การทำงานด้านฟื้นฟูประเทศ
เนपालให้กลับมาเดินหน้าได้ต่อไป
ตามปกติยังเป็นสิ่งจำเป็น


เราจึงเห็นหน่วยงานจากต่าง
ประเทศมากมายยังทุ่มเทแรงใจ
แรงกาย แม้แผ่นดินไหวจะผ่านมา
หลายเดือนแล้วก็ตาม

ความร่วมมือช่วยเหลือกัน
ของมนุษยชาติ ปราศจากพรมแดน
ขวางกั้นกันและกันนิรันดรไป 

เงินส่งเดินทไปให้ผู้ประสบภัยพักอาศัยชั่วคราว







10
น้ำพระทัย
จากในหลวง-
ราชินี

pray for nepal





เหตุการณ์แผ่นดินไหวที่เนปาลครั้งนี้นับว่าเป็นเหตุการณ์ที่พี่น้องประชาชนคนไทยให้ความสนใจติดตามข่าวสาร ด้วยความรู้สึกลังเลสงสัยและให้ความช่วยเหลือข่าวของเงินทองมากมายหลายรูปแบบ

อาจจะเป็นเพราะเนปาลเป็นหนึ่งในประเทศทางเอเชียใต้ที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับไทยมากเป็นพิเศษ หรืออาจเป็นเพราะเนปาลเป็นดินแดนอันเป็นที่ประสูติของพระพุทธเจ้า

เรามีความรู้จักมักคุ้นกันเป็นอย่างดีทั้งในระดับรัฐบาลและภาคเอกชน รวมทั้งคนเนปาลกับคนไทยก็มีอุปนิสัยใจคอคล้าย ๆ กัน

ความสัมพันธ์ที่แนบแน่นเป็นแกนกลางที่สร้างความรู้สึกร่วมกับเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่ทำให้คนไทยมีจิตใจอยากเข้าไปช่วยเหลือเท่าที่พอจะมีส่วนร่วมได้

อยากร่วมแสดงน้ำใจกับผู้ประสบภัยที่เนปาล

การบริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยครั้งนี้ในประเทศไทยมีให้เราเห็นเกือบทุกที่ ทุกองค์กร ทุกหน่วยงาน

จากชุมชน หมู่บ้าน ถึงเมืองใหญ่

จากโรงเรียนตามชนบทที่ห่างไกลถึงมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ

จะเห็นการรณรงค์รับบริจาคเงินอยู่ทั่วไป

แต่ที่สร้างความปลาบปล้ำใจ ประทับใจเป็นอย่างมากกับ
พลกนิกรชาวไทยคือการได้ทราบข่าว

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์


พระบรมราชินีนาถ ได้ทรงพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์ ช่วยเหลือ

ผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวที่ประเทศเนปาลเป็นเงิน 10 ล้านบาท

ไม่เฉพาะพวกเราชาวไทยจะปลาบปล้ำใจเท่านั้น

ผมเชื่อว่าพี่น้องชาวเนปาลก็คงมีความรู้สึกไม่ต่างกัน

น้ำพระทัยของพระองค์ทรงมีคุณค่ามหาศาล

ขอพระองค์ทรงพระเจริญ 



11

หัวใจไทย ส่งไปเนปาล





ในส่วนของรัฐบาลไทย ทันทีที่ทราบข่าวแผ่นดินไหวที่สร้างความเสียหายมากมายเป็นประวัติการณ์ในเนปาล

รัฐบาลก็เร่งดำเนินการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวชาวไทยในเนปาลให้เดินทางกลับไทยผ่านการทำงานอย่างแข็งขันของข้าราชการสถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงการุณาณฑู โดยการนำของเอกอัครราชทูตไทย นายวุฒติ วุฒติสันต์

รัฐบาลยังส่งหน่วยกู้ภัย ทีมแพทย์จากกระทรวงกลาโหม ทีมแพทย์จากกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งมีทั้งแพทย์ด้านเวชศาสตร์ฉุกเฉิน เจ้าหน้าที่เวชกิจฉุกเฉิน พยาบาลวิชาชีพและจิตแพทย์ไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยที่ตำบลชิปะกัด อำเภอ

ลินรูปาโจก ซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของกรุงมาณฑุ เป็นหนึ่งใน
สี่เมืองที่ได้รับความเสียหายมากถึงร้อยละ 90 ของพื้นที่

นอกจากนี้รัฐบาลก็เปิดวอร์รูมติดตามสถานการณ์ทุกวัน

สั่งการให้กองทัพอากาศนำเครื่องบินลำเลียงแบบ C-130 นำสิ่ง
ของบริจาคที่ทางเนปาลต้องการเร่งด่วน พวกเครื่องบินไฟ เครื่องกรอง
น้ำ อาหารสำเร็จรูป ยา เวชภัณฑ์ เต็นท์ที่พัก รวมทั้งข้าวของอื่น ๆ อีก
มากมาย ไปมอบให้รัฐบาลเนปาล

พอส่งมอบเสร็จเรียบร้อยก็รับคนไทยกลับเมืองไทยมาด้วย

รัฐบาลเปิดรับบริจาคผ่านโครงการ "หัวใจไทยส่งไปเนปาล"

ถ้าบริจาคสิ่งของก็ไปบริจาคที่กรมทหารราบที่ 1 รักษาพระองค์
และที่กรมทหารราบที่ 11 รักษาพระองค์

ส่วนบริจาคเงินก็โอนเข้าบัญชีธนาคารที่รัฐบาลเปิดขึ้นมาโดย
เฉพาะ หรือจะไปบริจาคที่ตึกนาวิสิมอสร ทำเนียบรัฐบาล

วันที่รัฐบาลเปิดรับบริจาคเป็นวันสุดท้าย ผมในฐานะนักศึกษา
หลักสูตรประกาศนียบัตรธรรมาภิบาลทางการแพทย์สำหรับผู้
บริหารระดับสูงรุ่นที่ 3 (ปรพ.3) ได้ร่วมไปกับตัวแทนรุ่นอีกหลายคน
โดยการนำของ ดร.นพ.สุรวิทย์ คนสมบูรณ์ ประธานรุ่น นำเงินจาก



การขายเสื้อยืดสีขาวที่มีข้อความว่า "PRAY FOR NEPAL" ด้านหน้าเสื้อออกแบบโดยเพื่อนร่วมรุ่น ปธพ.3 น.พ.ปริญญา สาภิชัยลักษณ์ ผู้ช่วยคณบดีกิจกรรมเพื่อสังคม คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล ไปมอบให้รัฐบาล

มีอีกหลายกลุ่ม องค์กรนำเงินไปบริจาคในวันสุดท้ายก่อนปิดรับบริจาคกันไม่น้อย

เงินที่ประชาชนทยอยบริจาคผ่านรัฐบาลไทย นายกรัฐมนตรีนำมาขอให้รัฐบาลสหพันธ์สาธารณรัฐประชาธิปไตยเนปาลผ่าน นายชคนาด อธิการี เอกอัครราชทูตเนปาลประจำประเทศไทย 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

มอบให้ International Flash Appeal for Nepal ของ United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA) 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

มอบให้องค์การอนามัยโลก (WHO) 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

มอบให้กองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF) 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ประชาชนคนไทยบริจาคผ่านรัฐบาล หรือบริจาคผ่านกลุ่มองค์กรใดก็ตาม ล้วนเป็นความปรารถนาดี ที่ออกมาจากจิตใจเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัย

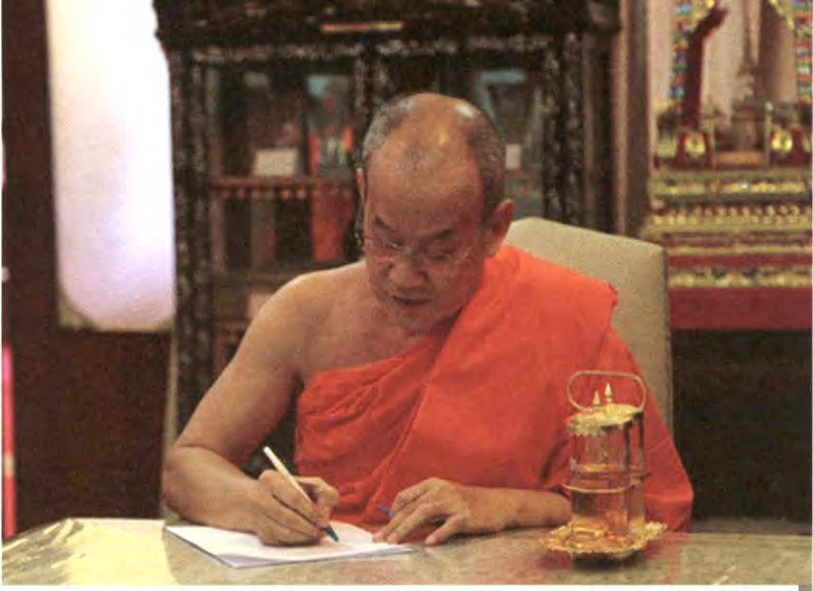
เป็นหัวใจไทยที่ส่งไปเนปาล

ยากที่คนเนปาลจะลืมเลือนอย่างแน่นอน 

12
พระไทย
แพทย์ไทย
ร่วมแรงร่วมใจ

pray for nepal





พระพรหมสิทธิ

ในส่วนของประเทศไทย นอกจากรัฐบาล หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้คนทุกสาขาอาชีพจะบริจาคข้าวของเงินทองช่วยผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวที่เนปาลแล้ว **คณะพระสงฆ์ไทยและคณะแพทย์ไทย**ก็ไปช่วยผู้ประสบภัยในเนปาลด้วยเช่นกัน

หลังเกิดเหตุแผ่นดินไหวได้สี่ชั่วโมง

สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า มงคลาจารย์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชมีบัญชาให้ พระพรหมสิทธิ เจ้าอาวาสวัดสระเกศราชวรมหาวิหาร ประธานสำนักงานกำกับดูแลพระธรรมทูตไปต่างประเทศโพธิวิเทศ หัวหน้าคณะพระธรรมทูตสายอินเดีย-เนปาล ดำเนินงานช่วยเหลืออย่างทันที่เท่าที่จะทำได้ เฉพาะหน้า



พระเทพโพธิวิเทศ

สมเด็จพระสังฆราช ทรงมีรับสั่งว่า “รีบไปช่วยก่อน ให้ถึงปากถึงท้อง ให้เอา
ความบริสุทธิ์ของเราเป็นสื่อนำไป”

ขณะที่สมเด็จพระสังฆราช ก็ประเดิมเริ่มบริจาคช่วยผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว
ที่เนปาลในวันรุ่งขึ้นหลังเกิดแผ่นดินไหวหนึ่งล้านบาท มูลนิธิหลวงพ่อด
วัดปากน้ำอีกหนึ่งล้านบาท รวมเป็นสองล้านบาท

หลังจากนั้น พระพรหมสิทธิและพระเทพโพธิวิเทศ รวมทั้ง
คณะสงฆ์ได้จัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวในเนปาล
ของคณะสงฆ์ชั้นที่วัดสระเกศราชวรมหาวิหาร เปิดบัญชีธนาคารรับ
บริจาคหลายช่องทาง

มีชาวบ้านเดินทางมาบริจาคข้าวของเงินทองด้วยตนเองอย่าง
ไม่ขาดสาย

พระเถระช่วยกันลงแรงร่วมใจขนของที่มีชาวบ้านมาบริจาคกัน
จำนวนมากอย่างไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย

“ถึงจะเหนื่อยยังไง ก็สบายใจเมื่อได้ช่วยคนที่ทุกข์ยาก” พระหนุ่ม
ที่ช่วยทำงานบอกความในใจที่ทำให้หายเหนื่อย

ขณะที่พระธรรมทูตไทยสายอินเดีย-เนปาล ทำงานช่วยเหลือ
ผู้ประสบภัยที่เนปาลกันอย่างเต็มที่







ที่เมืองไทยก็มีความร่วมมือร่วมใจกันเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ เพื่อรองรับแรงศรัทธาของสาธุชนคนพุทธที่ประสงค์จะมีส่วนร่วมด้วยช่วยเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

มีการเชิญชวนผู้มีจิตใจใฝ่ธรรมมาผืนีกกำลังกันทำงานจนมีการเปิดโครงการ **HANDS 4 NEPAL** รับบริจาคข้าวของเงินทอง เพื่อสนองศรัทธาของผู้ใจบุญหนุนเนื่องการทำงานช่วยเหลือผู้ประสบภัยที่เนปาลผ่าน**คณะพระธรรมทูตไทยสายอินเดีย-เนปาล**

มีหลายองค์กร หลายหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน มาประสานทำงานร่วมกัน**คนละไม้คนละมือ**

ที่ถือว่ามืบทบาทสำคัญคือ **คุณหญิงสุดารัตน์ เกยุราพันธ์** ประธานโครงการบูรณะสถานที่ประดิษฐานพระพุทธรูปเจ้า และ**นายศุภชัย วีระภุชงค์** กรรมการผู้จัดการ บริษัทไทยนครพัฒนา จำกัด

ในส่วนของคณะแพทย์ไทยที่สมัครใจไปเป็นแพทย์อาสา ก็ได้แพทย์สภา โดยรองเลขาธิการแพทย์สภา **พล.อ.ต. นายแพทย์อิทธิพร คณะเจริญ** เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญเชิญชวนแพทย์ไทยสมัครใจไปเป็นแพทย์อาสา โดยต้องออกค่าใช้จ่ายเอง ปรากฏว่ามีแพทย์สนใจสมัครไปเกือบ 800 คน

ทุกคนล้วนแล้วแต่ตั้งใจมาช่วยกันคนละไม้คนละมือ เพื่อให้ข้าวของถึงมือผู้ประสบภัย เพื่อให้หน้าใจจากชาวไทยถึงจิตใจเพื่อนมิตรชาวเนปาล

เป็นปรากฏการณ์ที่น่าประทับใจ
ด้วยจิตใจใฝ่ธรรม ที่ทำให้ทุกคนช่วยกันทำ
นำมาซึ่งความสุขใจทั้งผู้รับและผู้ให้ไม่มีวันสิ้นสุด
ตราบนานแสนนาน 



13

กองทัพมด ช่วยคนอด ให้อิ่ม

pray for nepal

ช่วงแรกของการเกิดแผ่นดินไหว นอกจากหน่วยกู้ภัย
ของเนปาลและประเทศต่าง ๆ จะเข้าไปให้การช่วยเหลือแล้ว
ที่ชาวบ้านผู้ประสบภัยขาดแคลนมากที่สุดคือ **อาหาร**
การกิน เพราะไม่มีร้านค้าเปิดขายในช่วงที่บ้านเมืองอยู่ใน
สภาพโกลาหลอลหม่านเพื่อให้ทันกับความต้องการอย่างเร่ง
ด่วน

EASTERN MOTORS
BATAS

กค ๓๗๐๗



หลวงพ่อพระเทพโพธิวิเทศ เจ้า
อาวาสวัดไทยพุทธคยา หัวหน้าคณะพระ
ธรรมทูตไทยสายอินเดีย-เนปาล จึงสั่ง
การให้พระมหานិพนธ์จากวัดไทยพุทธคยา
ขนข้าวสารอาหารแห้งที่ญาติโยมเคยนำมา
ถวายที่วัดไทยในอินเดีย ทั้งวัดไทยพุทธ
คยา วัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ วัดไทย
นวราชรัตนาราม หรือที่คนไทยนิยมเรียก
ว่าวัดไทย 960

รวบรวมใส่รถบรรทุกขนข้ามแดน
อินเดียเข้าไปเนปาล

กว่าจะผ่านแดนไปได้ก็ทุลักทุเล
เพราะมีคนมีรถเข้าออกตรงด่านชายแดน
แน่นไปหมด





วัดไทยกุสินารา
เฉลิมราชย์มอบของ
และปัจจัยช่วยเหลือ
ผู้ประสบภัยเนปาล

ผมเคยนั่งรอในรถหลังขดหลังแข็ง นานนับชั่วโมงกว่าจะผ่าน
ด่านได้เลยพอจะเข้าใจ

พอผ่านด่านไปได้ก็มุ่งหน้าตรงไปรับข้าวสารอาหารแห้งเพิ่ม
เติมที่วัดไทยลุมพินี ที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากชายแดนอินเดีย-เนปาล
แต่ข้าวสารอาหารแห้งที่รวบรวมจากวัดมาได้ก็ยังไม่มากพอ
หลวงพ่อก็จึงสั่งการให้ซื้อข้าวสารอีก 100 กระสอบจาก**เมือง
ไพรวา**ที่อยู่ใกล้ ๆ ลุมพินี

ขณะที่การชุมนุมฯ ข้าวของหาซื้อยาก ที่พอหาซื้อได้ก็ราคา
แพงมหาโหด

เพื่อให้มีอาหารมากที่สุดเท่าที่จะขนไปได้ เอาไปให้
ผู้ประสบภัยที่นำสงสาร

พระมหานិพนธ์เล่าให้ฟังว่า ตามปกติเดินทางโดยรถยนต์
จากลุมพินีไปการุณมาณฑุ จะใช้เวลาประมาณ 6-7 ชั่วโมง แต่การ
เดินทางวันนั้นใช้เวลากว่า 12 ชั่วโมง

ตลอดทางจะมีเจ้าหน้าที่ของเนปาลตรวจเช็ครถทุกคน
เพราะเกรงว่าจะมีพ่อค้าหัวใสเอาของเข้ามาขายแล้วโกงราคาแพง
กว่าปกติ ประกอบกับการจราจรติดขัดอย่างแสนสาหัส เพราะมีรถ
บรรทุกจากอินเดียผ่านด่านเข้ามาเนปาลเยอะมาก




แต่ที่เลวร้ายทำให้รถเคลื่อนตัวได้ช้า หรือหยุดนิ่งนาน ๆ เพราะผลกระทบจากแผ่นดินไหวทำให้ตลอดทางจะมีก้อนอิฐ ก้อนหินไหลลงมาจากภูเขา ปิดถนนหนทางอยู่หลายช่วงเป็นระยะ ๆ กว่าเจ้าหน้าที่จะเคลียร์อิฐหินออกไปได้ก็ใช้เวลาานพอสมควร

แต่ไม่ว่าจะใช้เวลาานเท่าไร คณะพระธรรมทูตไทยก็อดทนขนข้าวสารอาหารแห้ง มาแสดงความมีน้ำใจช่วยผู้ประสบภัยให้อิ่มท้องกันถ้วนหน้า

พระไทยชนของเข้ามาเนปาลกันอีกหลายเที่ยว จนหลวงพ่พระเทพโพธิวิเทศถึงกับเอ่ยปากว่า

“เรามาแบบกองทัพมด ช่วยคนอดให้อิ่ม”

สร้างความอึ้งมอกอึ้งใจทั้งผู้ให้ผู้รับกันถ้วนหน้า ไม่ว่าจะชาติใด ศาสนาใด ซึ้งใจจริงๆ 



14

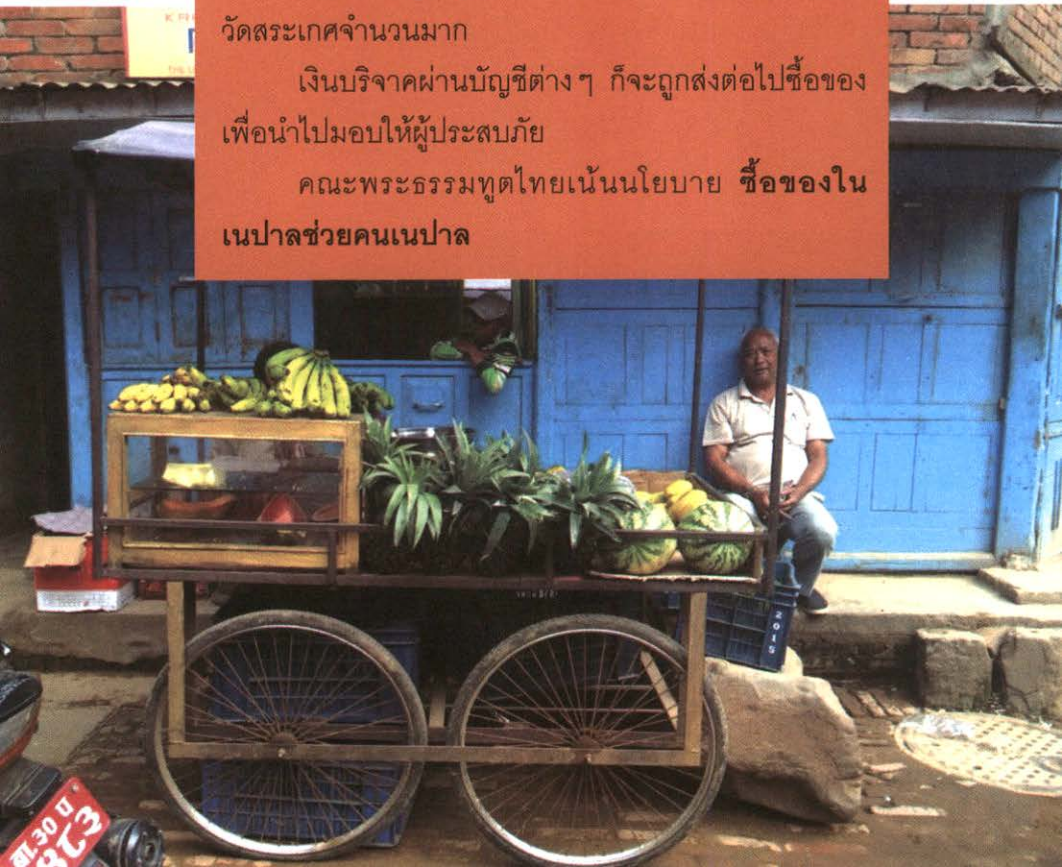
ชื่อของใน เนปาลช่วยคน เนปาล

pray for nepal

หลังจากมีผู้ใจบุญชาวไทยไปบริจาคสิ่งของเงินทองที่
วัดสระเกศจำนวนมาก

เงินบริจาคผ่านบัญชีต่าง ๆ ก็จะถูกส่งต่อไปชื่อของ
เพื่อนำไปมอบให้ผู้ประสบภัย

คณะพระธรรมทูตไทยเน้นนโยบาย ชื่อของใน
เนปาลช่วยคนเนปาล





ช่วงสัปดาห์แรกหลังเกิดแผ่นดินไหว หาชื้อของใน
กรุงกาฐมาณฑุลำบากมาก เพราะร้านค้าส่วนใหญ่ไม่เปิด
ขายของ

ต้องไปหาซื้อของที่เมืองใหญ่ใกล้ลุมพินี แล้วค่อยทยอยนำมาที่
กรุงกาฐมาณฑุเพื่อกระจายแจกจ่ายไปตามจุดต่าง ๆ

พอผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ทางการเลยประกาศให้ร้านค้าที่จกด
ทะเบียนการค้าขายของต้องเปิดร้านขายสินค้าตามปกติ

เพื่อไม่ให้เกิดสภาพโกลาหล ผู้คนหาซื้อข้าวของต่าง ๆ ไม่ได้

ข้าวของที่ระดมซื้อที่
เนปาล เพื่อนำไปช่วยชาวบ้าน
ที่ประสบภัยคือของกินของใช้
ที่จำเป็น เช่น ข้าวสาร ถั่วตาล
น้ำมันพืช ข้าวเม่า เกลือ

บางส่วนก็นำไปซื้อผ้า
ยางบ้าง ถ้าของบริจจาคที่เมือง
ไทยยังส่งมาไม่ทัน

ของบริจจาคที่เมืองไทย
ส่งมาเป็นระยะ ๆ มักจะเป็น
ของที่หาซื้อที่เนปาลยากเนื่อง
จากของขาดตลาด





ส่วนมากจะเป็นเต็นท์ ผ้าयाง
ผ้าห่ม บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป รวมทั้งของใช้
ในชีวิตประจำวัน

ข้าวของต่างๆ
ก็นำไปมอบให้ผู้ประสบภัย
ทำให้ผู้รับสุขใจกันถ้วนหน้า
อนุโมทนากุญ
กับผู้มีวิจาคทุกท่าน 



GOODWILL

स्तेरे

Classic



สามเณรสวดมนต์ก่อนเรียนหนังสือที่วัดวิเศษฯ



15

น้ำใจ
พระเณร
เนปาล

pray for nepal



ข้าวสารอาหารแห้งที่ขนเข้ามาช่วยผู้ประสบภัย จะถูกส่งไปสองแห่งคือ ที่ศูนย์พักพิงชาวเนปาลที่วัดศรีศากยะ-สิงหวิหาร มีพระธรรมบโกล เป็นเจ้าอาวาส โดยมีพระมหานិพนธ์เป็นหัวหน้าศูนย์รับผิดชอบดูแลนำข้าวของเครื่องใช้ไปมอบให้กับผู้ประสบภัยตามสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในเมืองและตามชนบทที่ห่างไกล

อีกศูนย์หนึ่งซึ่งเป็นที่รวบรวมของบริจาคเพื่อนำไปมอบให้ผู้ประสบภัยและเป็นที่พักของคณะแพทย์ไทยที่เป็นแพทย์อาสาจากแพทยสภามาช่วยออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ ดูแลรักษาชาวเนปาลที่ได้รับผลกระทบจากแผ่นดินไหวคือที่วัดวิศวะสันติวิหาร เป็นวัดพุทธ-เนปาล ฝ่ายเถรวาท มีพระญาณปฐกนิมทาเถร เป็นประธานปกครองคณะสงฆ์เนปาล เป็นเจ้าอาวาส ที่นี้มีพระเถรและแม่ชีจำวัดอยู่จำนวนไม่น้อย

ข้าวของบริจาคทั้งที่ขนมาจากเมืองไทย หรือที่ซื้อหาจากในประเทศเนปาลจากเงินบริจาคของผู้มีจิตศรัทธาจากเมืองไทยจะมีมาเกือบทุกวัน

แต่ส่วนมากจะเดินทางมาถึงช่วงกลางวัน พระเถรเนปาลก็จะขมิ้มมันร่วมด้วยช่วยกันกับพระไทยขนถ่ายข้าวของจากรถลงไปเก็บไว้ในห้องเก็บของ ถ้าเป็นกล่องใหญ่มาก ๆ ก็อาจจะวางไว้ตามระเบียงวัดเพื่อจัดหมวดหมู่ให้ดูเรียบร้อย ก่อนจะทยอยนำไปมอบให้ผู้ประสบภัย

พระครูสมุห์สงกรานต์ กิตตวิไล พระธรรมทูตจากวัดไทยกุสินาราเฉลิมราชย์ ประเทศอินเดียที่มาเป็นอาสาสมัครช่วยผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว เล่าให้ผมฟังว่า มีอยู่วันหนึ่งรถขนของมาถึงช่วงเที่ยงคืน พระเถรส่วนมากเข้าจำวัดหลับไหลกันไปเกือบหมด

ไม่มีใครช่วยขนของจำนวนมาก ทั้งข้าวสาร 200 กระสอบ ถั่ว
ตาลหรือถั่วเหลือง 200 กระสอบ ฝ้ายาง 700 ฟืน แถมยังมีข้าวของอื่นๆ
อีกจำนวนมาก

ด้วยเกรงใจ**พระเถรเนपाल**ไม่เอยากปลุกให้ลุกขึ้นมาช่วยขนของ
ยามวิกาล จึงอาศัยให้หัวหน้าพระไทย 3 รูป พระเนपालอีก 3 รูปช่วยกัน
ขนของ

เราขนกันอยู่สักพัก พระเถรเนपालที่พักผ่อนอยู่ ได้ยินเสียงดัง
เลยลุกออกมาช่วยกันขนของจนเสร็จเรียบร้อยในเวลาไม่นานนัก ก่อน
จะกลับเข้าไปพักผ่อนกันต่อ

ความไม่ย่อท้อ ความร่วมแรงร่วมใจ ในการทำงานของพระ
เนपालและพระไทย คงอยู่ในความทรงจำไปอีกนานเท่านาน

แม้เวลาจะผ่านไปอีกนานเท่าใดก็ตาม 

สามเณรวัดวิเวกสันติวิหารช่วยขนของ



16

วางแผน
เดินทาง

pray for nepal





THAI - NEPAL

แพทย์อาสา-แพทยสภา



เมื่อการเตรียมความพร้อมของแพทย์อาสาจาก แพทยสภาจากเมืองไทยเรียบร้อย การเดินทางของคณะแพทย์ ชุดแรกก็เริ่มขึ้น

หลวงพ่พระเทพโพธิวิเทศ ได้นำแพทย์ชุดแรกเดินทางออกจากเมืองไทยเมื่อ 2 พฤษภาคม พ.ศ. 2558 ประกอบด้วย พระพล.ร.ต.ดร.นพ.ปิโยรส ปรียานนท์ นพ.ชินนทร์ สรรพาศิษย์ นพ.ธนพันธ์ ชันธนิกร นพ.ธนภฤต จินตวร นพ.สรฤทธิ เกียรติเฟื่องฟู พร้อมกับขนของไปจำนวนมากถึง 46 กล่องใหญ่ใส่เครื่องบินไปเลยทีเดียว มีทั้งยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์ยังชีพ เต็นท์และข้าวของเครื่องใช้จำเป็นต่อการทำงาน

งานแรกที่ต้องดำเนินการก่อนอื่นคือการประชุมร่วมกับ บุคคลและองค์กรที่จะต้องประสานงานร่วมมือกัน เพื่อให้การช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่เรา วางไว้



หลวงพ่อบึงเป็นประธานใหญ่ร่วมกับ เอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงการุณานุกู นายวุฒติ วุฒติสินต์ พร้อมด้วยสมาคมแพทย์ของทางประเทศเนปาล และแพทย์อาสา แพทย์สภา รวมถึงพระสงฆ์ไทย พระสงฆ์เนปาล

เมื่อวางแผน วางแนวทางการช่วยเหลือผู้ประภัยกันเสร็จสรรพ ก็นับหนึ่งของการออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ทันทีในวันรุ่งขึ้น

หลวงพ่อนำพระสงฆ์ไทย พระสงฆ์เนปาลเดินทางไปช่วยเหลือชาวบ้านที่หมู่บ้าน GONGABU ในกรุงการุณานุกูไม่ไกลไม่ไกลจากวัดวิศวาสันตวิหาร ที่คณะพระสงฆ์ คณะแพทย์ไทยพักอาศัยเท่าใดนัก

พอเริ่มต้นอาจจะไกลาหลเล็กน้อย แต่ก็ค่อยๆ เข้าที่ ทั้งหมด ทั้งชาวบ้าน ช่วยกันหาโต๊ะ เก้าอี้ กระดาษจุดซื้อจดยาคคนละไม้คนละมือ

ที่สำคัญคือล่าม เพราะถึงแม้คุณหมอมจะมีความสามารถยังไง ถ้าสื่อสารกันไม่รู้เรื่องก็คงตรวจรักษากันไม่ได้

ถือว่าโชคดีที่คณะของ

เราได้ล่ามกิตติมศักดิ์เป็นพระเนปาลคือพระครูปฐมธีราภรณ์ ที่สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำภาษีเจริญ ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช บวชให้ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เมื่อ 30 ปีก่อน

พระครูพิศาลธรรมโสภณ ที่สมเด็จพระพุฒาจารย์ วัดสระเกศฯ เป็นพระอุปัชฌาย์บวชให้ที่เมืองไทย ช่วยแปลภาษาท้องถิ่นเนปาลเป็นภาษาไทย ทำให้การตรวจรักษาเป็นไปอย่างราบรื่น


คณะพระไทย แพทย์ไทย ทำงานกันอย่างกลมกลืน

เริ่มจากพระจุดชื่อคนไข้ ส่งต่อให้คุณหมอตรวจรักษา พร้อมกับจัดยาให้ หลวงพ่อมอบยาให้กับมือคนไข้

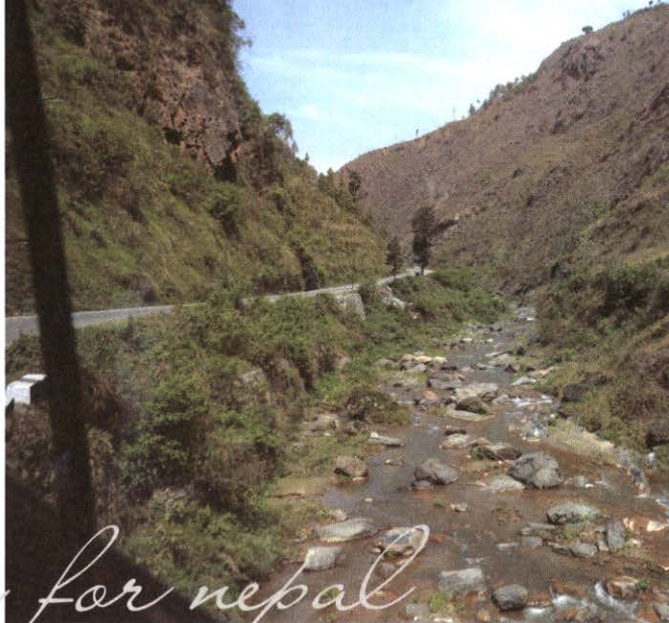


ทีมแพทย์สภา แพทย์เนปาลช่วยเหลือผู้ประสบภัย





ถือได้ว่าเป็น ทีมทำ
ทีมธรรม ทีมบรรลุธรรม
ธรรมช่วยทำให้เกิดสุข
ทั่วหน้าทั้งผู้รับและผู้ให้
สว่างไสวในใจไปนิรันดร์



pray for nepal





17

บุกหมู่บ้าน บนยอดเขา

เมื่อนำเงินบริจาคไปซื้อของรวมกับข้าวของที่บริจาคจากเมืองไทยมาถึงเนปาล การทำงานของพระไทย แพทย์ไทย ด้านมนุษยธรรมเพื่อมนุษยชาติก็เริ่มขึ้น

เข้าสู่วันหนึ่งของต้นเดือนพฤษภาคม หลวงพ่อพระเทพโพธิวิเทศ พระมหาสุพจน์ เลขานุการวัดไทย ลุมพินีที่หลวงพ่อบอกหมายให้เป็นหัวหน้าศูนย์ช่วยเหลือผู้ประสบภัยประจำอยู่ที่วัดวิศวะสันติวิหาร พร้อมด้วย คณะพระธรรมทูตไทย และคณะสงฆ์เนปาลที่มีพระครูพิศาลธรรมโสภณ พระครูปฐมธีรกร พระภิกษุณีโครธ







พร้อมด้วยคณะแพทย์อาสา แพทย์สภา ชุดแรกจากเมืองไทย
มีพระพล.ร.ต.พร.นพ.ปิยรส ปรียานนท์ นพ. ชรินทร์ สรรพพานิชย์
นพ.ธนพันธ์ ชันธนิกร นพ.สรฤทธิ์ เกียรติ
เฟื่องฟู



ออกเดินทางจากกรุงเทพมหานคร มุ่ง
หน้าตรงไปที่หมู่บ้านชาติโตก เมืองสินธุ-
ปาโจก เป็นหมู่บ้านอยู่ห่างจากชายแดน
ทิเบตแค่ 30 กิโลเมตร



หมู่บ้านชาติใจตั้งอยู่บนยอดเขาสูงต้องนั่งรถบรรทุกไล่เลาะได้
เขาขึ้นไปอีกประมาณ 3 กิโลเมตร

สร้างความปวดเศดปวดหัวให้คณะพระคณะแพทย์กันทั่วหน้า
แต่ที่น่าตกใจจนแทบทำให้หายปวดหัวคือเห็นภาพน่ากลัวที่มีรถตกเขา
ทันทีที่พวกเราเห็นภาพรถตกเขา หลวงพ่อเอ่ยกับผู้ร่วมคณะ
เบา ๆ ว่า

**“รถคันเราตกใจ รถของเขาตกเหว เราคนใจบุญไม่ตก
นรก ช่วยคนตกทุกข์ ชีวิตเราไม่ตกต่ำ มีสุคติเป็นที่หวังได้
ทุกท่านเทอญ”**





เดินทางจากเมืองหลวงระยะทาง 80 กิโลเมตรกว่า ๆ กว่าที่จะมาถึงเมืองสินธุ ปาโจกปาเข้าไปครึ่งวันก็รู้สึกกันทั่วหน้าว่าเหนื่อยแล้ว ยังเหนื่อยน้อยกว่านั่งรถบรรทุกได้เขาขึ้นไปบนยอดเขาสั้น ๆ แค่ 3 กิโลเมตร

เศษซากปรักหักพังของบ้าน 100 หลังในจำนวน 150 หลังยังมีให้พวกเราเห็นเป็นจำนวนมาก

ความยากลำบากยังปกคลุมทุกหย่อมหญ้า

ถึงแม้เวลาหลังจากแผ่นดินไหวจะผ่านมาถึง 10 วันแล้วแต่คณะพระไทยแพทย์ไทยคือธารน้ำใจคณะแรกที่เข้าไปให้ความช่วยเหลือ





ข้าวสาร 150 กระสอบ จุละหรือข้าวเม่า 15 กระสอบ เกลือ 400 ถูง น้ำมันพืช 200 ถูง ผ้าห่ม 500 ผืน เลื่อางเกง 500 ตัว เตินท์ 60 หลัง ไฟฉาย 40 กระบอก ถูกส่งมอบให้ทุกคนทุกครอบครัว

ความหวาดกลัวจากแผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นจนทำให้คนในหมู่บ้านตายไป 12 คน ยังปะปนอยู่ในห้วงความคิดคำนึงไม่ห่างหาย



ไม่ยากที่จะลืมเลือน
แต่น้ำใจของผู้มาเยือนจากแดนไกล
ของเพื่อนมิตรชาวไทย
คงทำให้ชาวเนปาล
จากหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง
ซาบซึ่งใจไปอีกนาน

คณะแพทย์ไทย
กับพระไทย พระเนปาล
รวมทั้งแม่ชีเนปาล
ร่วมกันทำงานอย่างหนัก

ไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า หลังเดินทาง
มาไกล คงไม่มีคำพูดใดอธิบายได้ดีเท่าบันทึก
ของหลวงพ่อบัชรบรรยายได้อย่างงดงามยิ่งว่า

เอาหินเก่าที่บ้านพัง
มาตัดทำบ้านใหม่



“วันนี้เป็นการออกช่วยเหลือ ผู้เดือดร้อนนอนทุกซี้
เดินทางวิบากกว่าวันใดๆ
แต่เป็นกุศลวิบาก ที่เราช่วยกันคนละไม้คนละมือ
จากมือโยมสู่มือพระ”



จากมือพระไปสู่มือคน
จากมือคนอยากให้ ไปสู่มือคนอยากได้
ให้จากคนสบาย ไปสู่คนสะบักสะบอม
จากคนขวัญดี ไปให้คนเสียขวัญ
ทำให้งานวันนี้หนักแต่ไม่เหนื่อย
หมอเราตั้งโต๊ะได้ก็บรรเลงเพลง
หมอหิวยามตามพระ
คนไข้เข้าคิว คุณหมอเข้าใจ
ทุกท่านเหมือนนมโหรีวงเดียวกัน
จึงส่งบุญที่ทำดีแล้ววันนี้
จงเป็นมนุษย์สมบัติกลับคืน
ด้วยอาณิสสงส์สูงๆ ทุกท่าน...เทอญ”

บันทึกของหลวงพ่อดับขันชี้ให้เห็นเด่นชัดว่า...

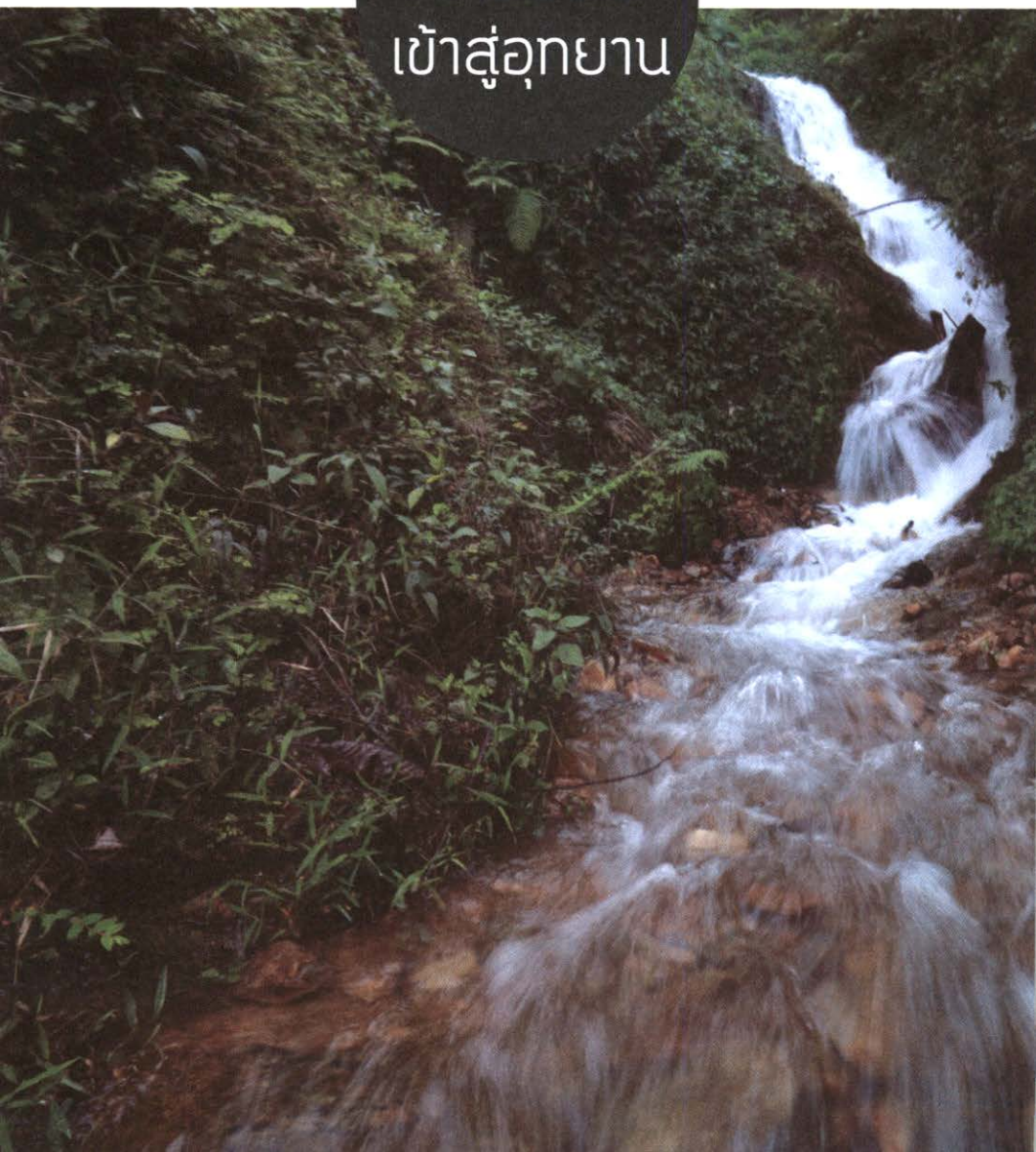
สะพานบุญสะพานธรรมคำจุนโลกโดยแท้ 

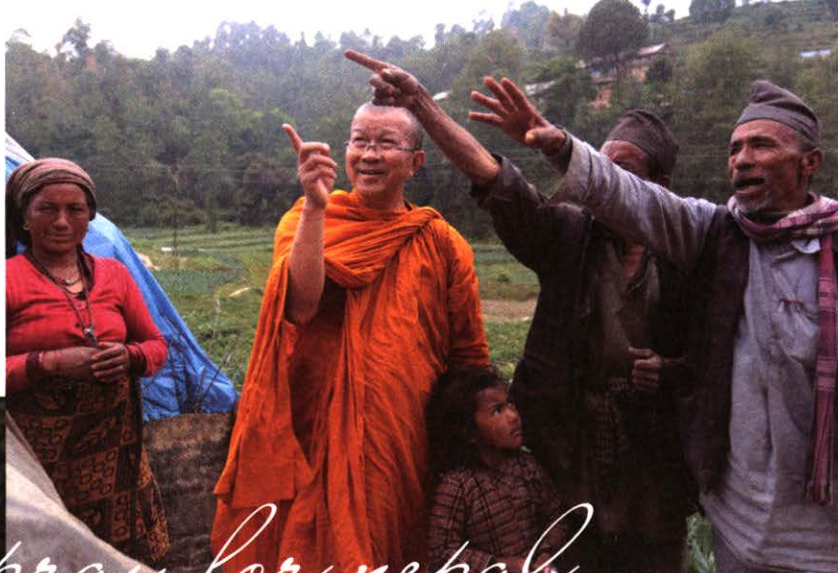




18

จากยอดเขา
เข้าสู่อุทยาน





pray for nepal

เมื่อเสร็จภารกิจบนยอดเขาคณะสงฆ์ไทย แพทย์ไทยที่นำโดย
พระเทพโพธิวิเทศ ก็เดินทางต่อไปยังอุทยานแห่งชาติล้งต้ง

หนึ่งในอุทยานแห่งชาติที่อยู่บนเทือกเขาหิมาลัย ไปทางตอน
เหนือของกรุงกาฐมาณฑุด้านที่ติดกับทิเบต

เป็นอุทยานแห่งชาติที่มีธรรมชาติงดงาม ลักษณะนิเวศน์วิทยา
จะเป็นป่าโปร่งสลับท่งหญ้า มีต้นไผ่ ต้นสน กุหลาบพันปีหลายสาย
พันธุ์ มีสัตว์นานาชนิดที่หาดูได้ยาก ทั้งหมดมีคำหิมาลัยัน แพะภูเขา
แพนด้าแดง จามรี มีชาวพื้นเมืองชนเผ่าตามังอาศัยอยู่ด้วย

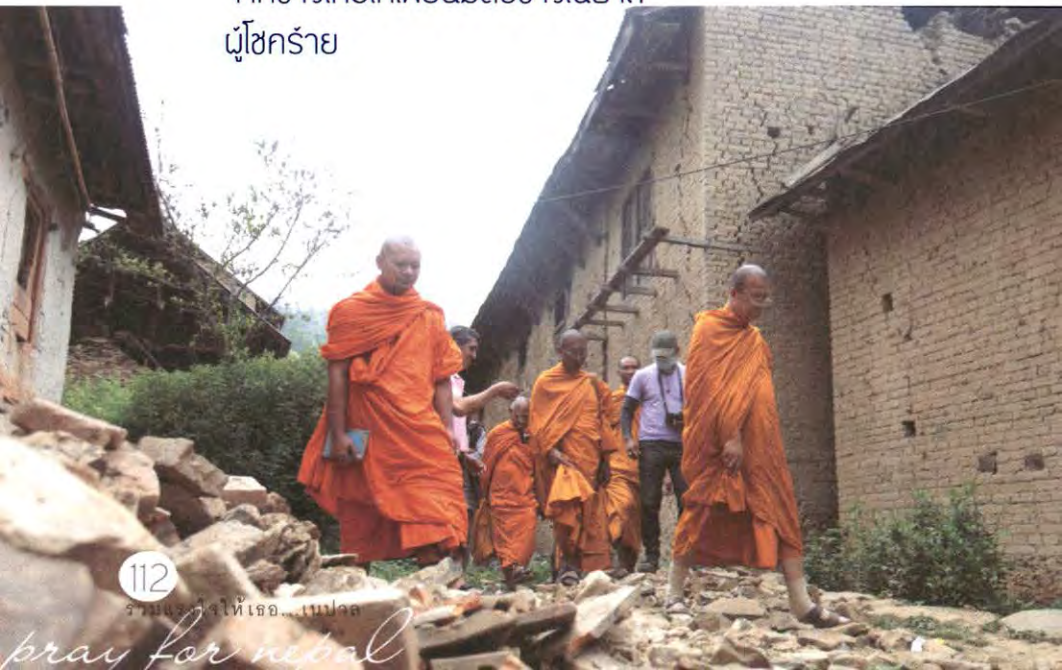
ความสวยงามตามธรรมชาติทำให้มีนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบ
ธรรมชาติ ชอบการไต่เขา ชอบการเดินป่า เดินทางมาท่องเที่ยวจำนวน
มากในแต่ละปี ถึงขนาดมีสถิติว่า **ล้งต้ง** เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ทำราย
ได้หลักแห่งหนึ่งของเนปาล

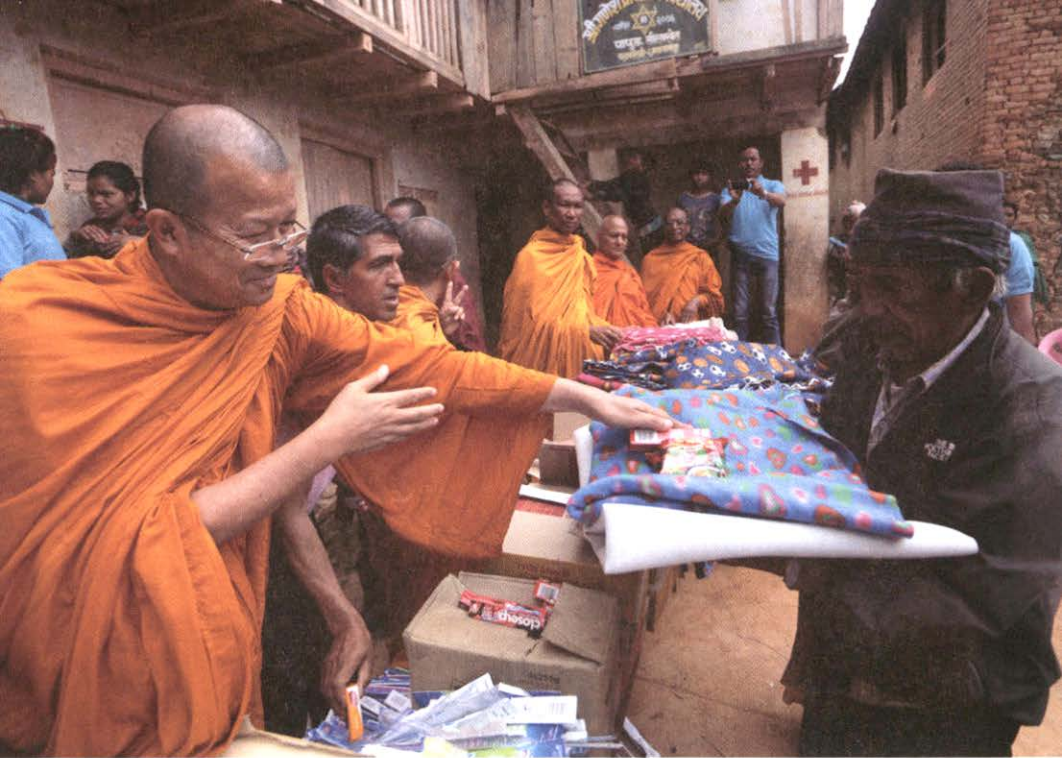
แต่วันนี้ทุกอย่างหยุดชะงักหมด
งดการป็นเขาไต่เขา งดการเดินป่า งดการเข้ามาท่องเที่ยว

คงไม่มีใครเข้ามาเที่ยวได้เพราะแผ่นดินไหวได้คร่าชีวิตผู้คนไป
กว่า 100 ชีวิตที่ติดอยู่ใต้กองหิมะที่ถล่มลงมาจากเทือกเขาหิมาลัย ทั้ง
นักท่องเที่ยวและชาวบ้าน บ้านเรือนและเกสต์เฮ้าส์ 55 แห่งถูกหิมะถล่ม
จมมิดจนใช้การไม่ได้

หลวงพ่อกำลังให้ฟังว่า...

ขณะที่คณะของเราเข้าไปช่วยเหลือ
ทางการเนปาลยังคงค้นหาผู้รอดชีวิต
ไปพร้อมๆ กับการกู้ร่างผู้เสียชีวิต
พวกเรา ก็ปฏิบัติภารกิจ บรรเทาทุกข์
แก่ผู้ประสบภัยอย่างเร่งด่วนต่อเนื่อง
ทั้งปลอมขวัญ ทั้งให้กำลังใจ
มอบข้าวของเครื่องใช้ที่เป็นธารน้ำใจ
จากชาวไทยให้เพื่อนมิตรชาวเนปาล
ผู้โชคร้าย





ยากที่จะบรรยายความรู้สึกเล็กๆ ของชาวบ้าน



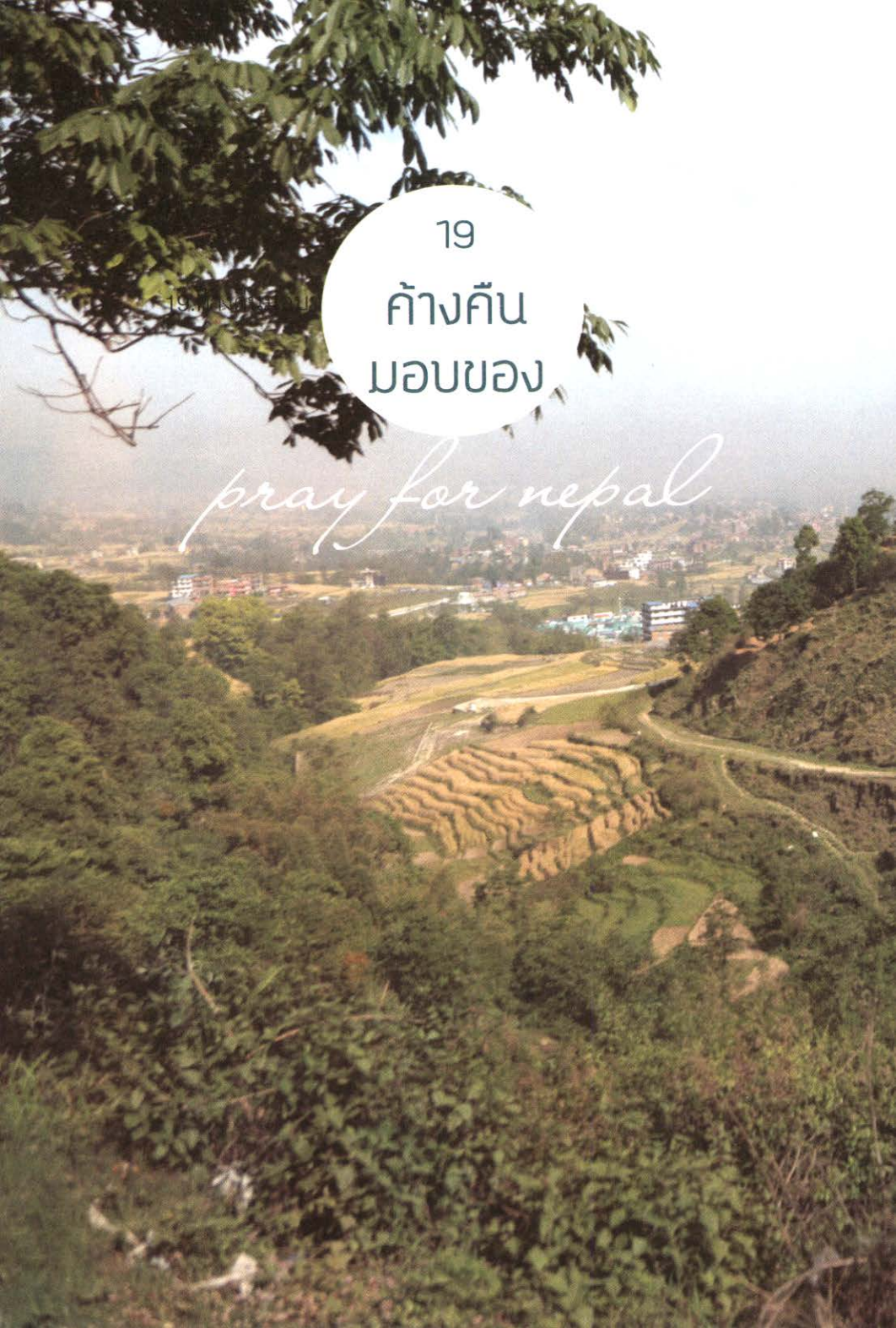
แต่เมื่อมองผ่านแววตาบนใบหน้า
แต่ละราย เรามองเห็น
ประกายแห่งความหวัง
หวังว่าทุกอย่างจะดีขึ้นในเร็ววัน 



19

ค้ำค้ำ
มอบของ

pray for nepal







14 วันหลังแผ่นดินไหว **พระเทพโพธิวิเทศ** นำคณะ**พระไทย** **พระเนปาล**เดินทางไกลจากกรุงกาฐมาณฑุไปทางทิศใต้ 68 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางกว่า 6 ชั่วโมง เพื่อนำสิ่งของไปมอบให้ผู้ประสบภัย

หลวงพ่อเล่าว่า หลังเดินทางออกจากเมืองหลวงได้ไม่เท่าไร ราวครึ่งโตะไปตามเชิงเขา ด้านขวาเป็นเหวลึก มีการทำนาแบบขั้นบันได ตามไหล่เขา หลายคนในรถคิดคล้ายๆ กันว่า ถ้ารถตกลงไปคงตีลังกากันหลายตลบ

ส่วนด้านซ้ายของถนนเป็นภูเขา มีผาหินสลับให้เห็นเป็นระยะๆ แม้จะมองไม่เห็นร่องรอยหินถล่มจากแผ่นดินไหว แต่ก็อดใจสั่นกันไม่ได้ว่า ถ้าเกิดแผ่นดินไหวหินถล่มร่วงลงมาตอนนี้ รถเล็กรถใหญ่ที่วิ่งขวั๊กไขว่สวนกันไปมาบนถนนแคบๆ นี่คงไม่มีใครเหลือรอดแน่



ยิ่งเดินทางออกไปไกลเท่าไรก็ยิ่งเห็นทิวทัศน์ที่งดงามของสองข้างทางมากขึ้นเท่านั้น ตามไหล่เขาสูง มีการปลูกข้าว มันฝรั่ง ผักคะน้า สลับกันไปมาเป็นขั้นบันได

มีคนเดินไปมาอยู่ริมถนนขณะที่เด็ก ๆ วิ่งเล่นไล่จับกัน แต่พอรถผ่านเข้าไปใกล้ชุมชนหมู่บ้าน ร้องรอยความโหดร้ายจากแผ่นดินไหวมีให้เห็นเป็นระยะ

บ้านบางหลัง มองหน้าบ้านเหมือนไม่มีอะไร แต่หลังบ้านพังสั่นโถกลงเขากลายเป็นเศษอิฐซากไม้ไปแล้ว



ข้าง ๆ บ้านที่พังยังพอมือที่ว่างให้กางเต็นท์ผ้าใบใช้พักชั่วคราว แทนบ้านที่พังไป

บ้านบางหลังแม้ไม่พัง แต่มีรอยร้าวขนาดใหญ่ ก็ยากที่ใครจะกล้าอยู่





ตลอดเส้นทางที่เดินทางไปแม้จะไม่
ย่อยยับจนเป็นข่าวใหญ่ ชาวบ้านก็ต้องการ
ความช่วยเหลือเหมือนกัน

แต่ไม่มีใครเข้ามาช่วยเหลือแฉะนี้
เพราะบ้านแต่ละหลังอยู่ห่างไกลกันคนละ
โหล่เขา ไม่ได้อยู่รวมกันเป็นชุมชนใหญ่
หลาย ๆ คณะจึงมองผ่านเลยไปที่อื่น



คณะพระไทยมาที่นี่เพราะมีชาวบ้าน
ติดต่อไปยังพระเนपालให้ช่วยประสานพระไทย
นำผ้ายางและผ้าห่มมามอบให้ เนื่องจากเป็น
ของหายากที่ชาวบ้านต้องการมาก

ถึงจะลำบากแค่ไหน พระไทยก็ไม่ท้อ

หัวหน้าชุมชนประกาศผ่านวิทยุท้องถิ่น
ถึงเรื่องราวที่มีพระไทยมาช่วย

พร้อมกับช่วยคัดกรองเอาคนที่เดือด
ร้อนจริงๆ มารับของบริจาค

ภารกิจวันนี้ทั้งวันกำลังจะผ่านพ้นไปเมื่อ
ใกล้ค่ำ

คณะพระสงฆ์เนपालจัดที่พักให้หลวงพ่อกับคณะที่หมู่บ้าน
ทิสตงปาลุง เมืองปาลุง ที่มีสถานีตำรวจเล็กๆ อยู่ใกล้ เพื่อเกิดเหตุ
ฉุกเฉินอะไรขึ้นมาจะได้พึ่งพาดำรงได้

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าจนฟ้ามืด แต่ภารกิจ
ของหลวงพ่อกับคณะยังไม่ลาดับ

คืนนี้คงหลับสนิทจากความเมื่อยล้า เพื่อ
จะตื่นขึ้นมาในเช้าวันใหม่ด้วยใจที่อัมบบุญ 





20
คลุกฝุ่น

for nepal

เช้าวันรุ่งขึ้น หลวงพ่อพร้อมด้วยพระธรรมทูตไทย
และพระเนปาล ไปลงพื้นที่แจกของ สวดมนต์ให้กำลังใจแก่
ผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว

ออกเดินทางจากเมืองโกรซ่า สู่หมู่บ้านโบรลิ่ง
ระยะทางแค่ 70 กิโลเมตรแต่ใช้เวลาเดินทางไปกลับ
กว่า 6 ชั่วโมง

ถนนหนทางเป็นลูกรัง
ลัดเลาะไปตามภูเขาอันยิ่งใหญ่



เตรียมแจกของ



รถยนต์ที่นำมาพาพวกเราเป็นป้ายขึ้นภูเขากว่าสิบลูก
นั่งรถขึ้นเขาลงเขายังไม่เท่าไร แต่ที่ทำให้หัวสั่นหัวโคลนกัน
ตลอดทางคือ ถนนหนทางที่เป็นหลุมเป็นบ่อ
คนขับก็หือไม่ยั้ง เขียว 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ตลอดทางไม่
ยอมแตะเบรก





สวดมนต์กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้คนตาย

โยกซ้ายโยกขวาหากางหลบหลุม
จนระบบไปทั้งตัว
ซับแบบไม้กลีวรดพิง
คนนั่งกันแทบพิงเวลาล้อรถลงหลุม
ไม่ว่าหนุ่มหรือแก่ยักษ์แย้ยักษ์อินไปตามๆ กัน

ทั้งวันคว้นจากท่อไอเสีย ทั้งฝุ่นคละคลุ้งกระจายเต็มท้องถนน
ตลอดเส้นทาง สร้างปรากฏการณ์**คลุกฝุ่น**กันทั่วหน้า จนเสื้อผ้า จีวร
แทบจะเป็นสีเดียวกันคือสีฝุ่น แต่ทุกคนก็มีรอยยิ้มมีเสียงหัวเราะอยู่
ตลอดเวลา

หลวงพ่อบอกพวกเราว่า “**เราลำบากแค่กายนะ แต่ชาวบ้านที่
เราไปช่วยเหลือ เขาลำบากทั้งกายและใจ เพราะบ้านแตกสาแหรก
ขาด**

**ถึงแม้แผ่นดินไหวแต่เรายังทำไหว ถ้าเราไม่ไหวจะมองแผ่นดิน
ได้อย่างไร”**

เมื่อเดินทางถึงหมู่บ้าน ความเหนื่อยก็อันตรธานหายไปหมดสิ้น
ได้ยินแต่เสียงสาธุการและรอยยิ้มพิมพิ์ใจ เพราะยังไม่มีหน่วย
งานราชการต่าง ๆ ทยอยมาถึงที่นี่ก่อนหน้านี้

ประธานหมู่บ้านให้ข้อมูลกับพวกเราว่า ที่หมู่บ้านนี้มีบ้าน 200
กว่าหลังคา บ้านพังจนใช้การไม่ได้ไป 27 หลัง บ้านพังบ้านร้าวพอ
ซ่อมแซมได้อีก 100 กว่าหลัง



บ้านส่วนใหญ่ที่พังเพราะ
สร้างจากก้อนหินผสมด้วยดินเหนียว
ตามรอยต่อเชื่อมของหินแต่ละก้อน
จึงคลอนแคลนจนพังได้ง่ายเมื่อเกิด
แผ่นดินไหว



หลวงพ่อมอบทุนการศึกษาให้เด็กกำพร้า
พ่อตายจากแผ่นดินไหว

โชคดียังหมู่บ้านนี้ก็มีคนตายไม่มาก จากไปแค่สามคน
เพราะส่วนใหญ่ออกไปทำไร่ ทำสวน ปลูกข้าวโพด ปลูกมันฝรั่ง
เลยปลอดภัย

หลวงพ่อมอบสังกะสีให้ชาวบ้าน 27 ครอบครัวที่บ้านใช้
การไม่ได้ไปครอบครัวละ 10 แผ่น เพื่อนำไปทำเต็นท์สังกะสีอยู่
พักอาศัยก่อนจะมีบ้านใหม่มาแทนที่

มอบผ้าห่ม 100 ผืน


มอบบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปและขนม 100 ชุด

มอบแปรงสีฟัน ยาสีฟัน 100 ชุด มอบผ้าอ้อม 100 ผืน

หลวงพ่อมีเมตตามอบเงินสนับสนุนการศึกษา 10,000 รูปีในपाल
ให้เด็กน้อยวัย 9 ขวบที่พ่อแม่ตายจากแผ่นดินไหวเหลือแต่พี่ชายและแม่



ช่วยเพื่อแผ่กำลังใจ เพิ่มความหวังในชีวิตให้เด็กน้อย มีอนาคตสืบไป

หลังจากมอบของเพื่อเยียวยาร่างกาย หลวงพ่อได้นำ
ศาสนามาเยียวยาจิตใจ โดยให้พระโทย พระเนपालสวดมนต์
พิจารณาบังสุกุล กรวดน้ำให้ผู้เสียชีวิต สร้างเสริมจิตใจให้เข้มแข็ง
พร้อมมีเรียวแรงเดินหน้า ฟันฝ่าอุปสรรคทั้งปวงต่อไป 

21

ลຸຍກັນຕີ້

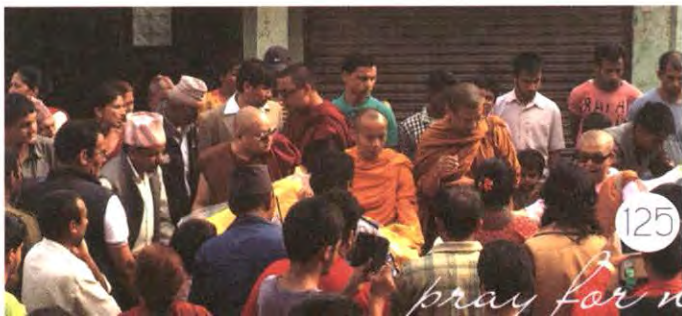


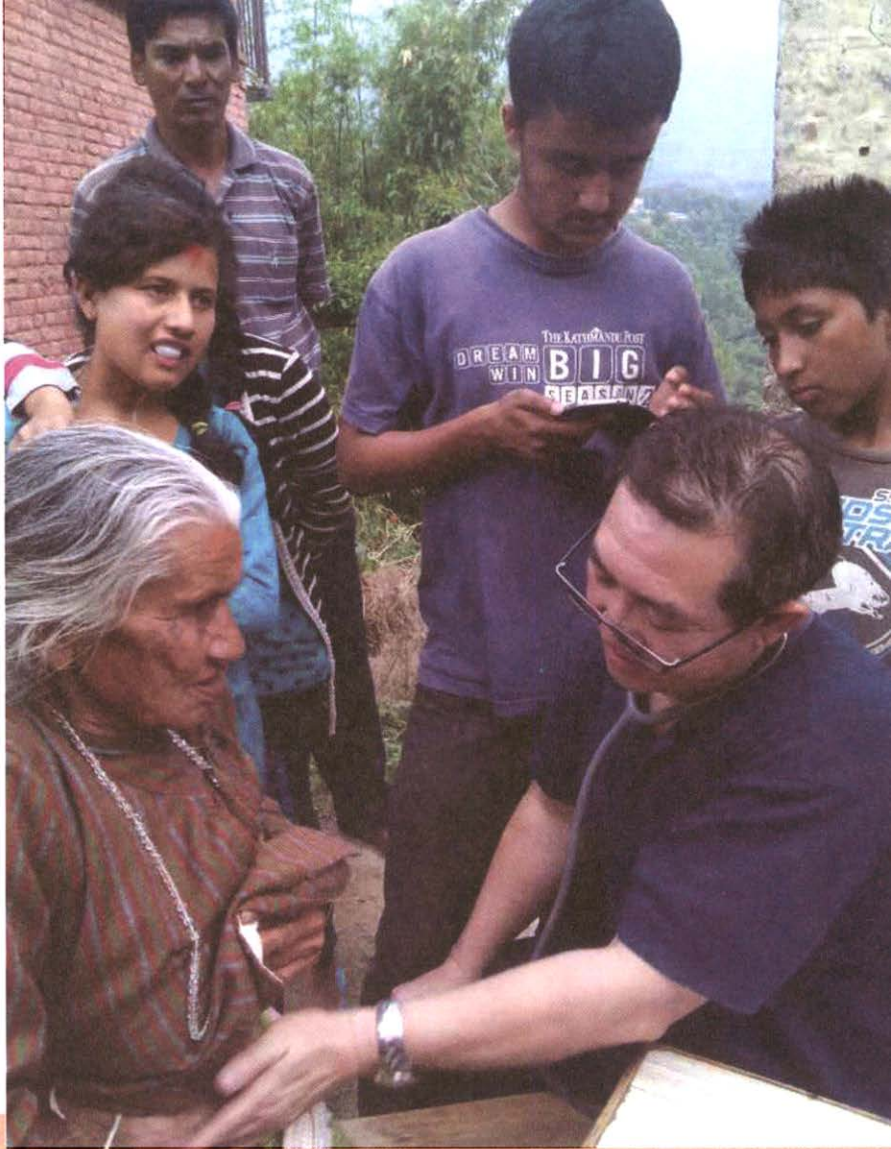


เมื่อคณะแพทย์ชุดแรกเดินทางกลับเมืองไทย คณะแพทย์ชุดใหม่ก็เข้ามารับหน้าที่ทำงานเป็นแพทย์อาสาอย่างต่อเนื่องทันที

คณะแพทย์ชุดนี้มีพระพล.ร.ต. ดร.นพ. ปิโยรส ปรียานนท์ นพ.นิสิต ศรีสมบูรณ์ พญ.อภิณหพร สวัสดิ์เจริญกิจ และ น.พ.สมชาย ตรีทิพย์สถิตย์ เป็นตัวแทนแพทย์ไทยไปช่วยผู้ประสบภัยในเนปาล

คณะแพทย์เล่าให้ฟังว่าขณะที่กำลังเดินทางจากสนามบินไปยังวัดวิศวะสันติวิหาร สถานที่พำนักของคณะแพทย์ไทย ก็ได้รับข้อมูลข่าวสารว่าคณะพระสงฆ์ไทยกำลังจะออกไปบริจาคของในพื้นที่ขาดแคลน ต้องการแพทย์ร่วมคณะไปช่วยชาวบ้านด้วย





พอพวกเราเก็บข้าวของเข้าที่พักเรียบร้อยแล้วก็รีบออกมาขึ้นรถไป
กับพระที่คอยอยู่ที่นั่น

รถนำพาคณะผ่านเมืองหลวง สภาพอาคารใหม่ๆ ไม่ค่อยเสียหาย
เท่าไร แต่เมื่อเดินทางไกลออกไปในพื้นที่ชนบท เริ่มเห็นร่องรอย
บ้านเรือนพังทลายมากมายหลายหลัง



นั่งรถเข้าไปในหมู่บ้านบนภูเขาสูง
บนถนนที่คดเคี้ยวขรุขระกระอักกระอ่วนไปตลอดเส้นทางลาด
สูงชัน แคมไม่มีที่กั้นถนนข้างทาง

เวลาถนนว่าง ๆ ก็ไม่ค่อยรู้สึกอะไร แต่เมื่อมีรถสวนกันเมื่อไหร่
ก็ทำเอาจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

รู้สึกน่ากลัวเวลามองไปข้างถนน จนคนเนपालแนะนำว่า “อย่า
มองข้างถนนใกล้ ๆ ให้มองวิวทิวทัศน์ไกล ๆ จะช่วยให้หายหวาด
เสียวได้”

เวลาเดินทางผ่านไปไม่นาน ประมาณหนึ่งชั่วโมงก็เดินทางถึงจุด
หมายปลายทางที่หมู่บ้านจิตตะบู

ชาวบ้านกรูเข้ามาต้อนรับเรากลุ่มใหญ่ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่เต็มไป
หมด



หลังจากเดินสำรวจความเสียหาย คณะพระสงฆ์ไทยก็เริ่มแจกจ่ายมอบสิ่งของที่จำเป็นต่อความเป็นอยู่ของคนในหมู่บ้านที่มีฐานะยากจน

บางคนสิ้นเนื้อประดาตัวจากบ้านที่พังเสียหายกว่า 200 หลังคาเรือน





เดือนให้ระลึกถึงความโหดร้ายของธรรมชาติที่เกี่ยววราดกับ
ชาติเล็ก ๆ อย่างเนปาล

ขณะที่คณะพระสงฆ์ไทยกำลังแจกจ่ายสิ่งของ คณะแพทย์ไทย
ก็มองหาพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจะเปิดคลินิกสนาม

ทั้งพระ ทั้งชาวบ้านช่วยกันจัดโต๊ะเก้าอี้ มีบางคนทีพูดภาษาอังกฤษได้ก็มาช่วยเป็นล่าม ช่วยลงทะเบียน ผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาช่วย
งานหลากหลาย คนละไม้คนละมือ

ถือเป็นภาพที่น่าประทับใจมาก

ถึงเราจะรีบตรวจรักษาอย่างไร ก็ตรวจได้ไม่หมด

คณะพระสงฆ์ไทยบอกให้งดตรวจก่อน เพราะเริ่มมีดื้อ เกรงว่า
ถ้าตรวจต่อไปจะมีปัญหาเวลาเดินทางกลับ เนื่องจากต้องขับรถบนถนน
ที่ขรุขระลงเขายามค่ำคืนจะอันตราย

เราโบกมือบ้ายบายชาวบ้าน

ประสานสายตาร่ำลา

ไม่ว่าจะได้มีโอกาสกลับมาพบกันอีกเมื่อไหร่

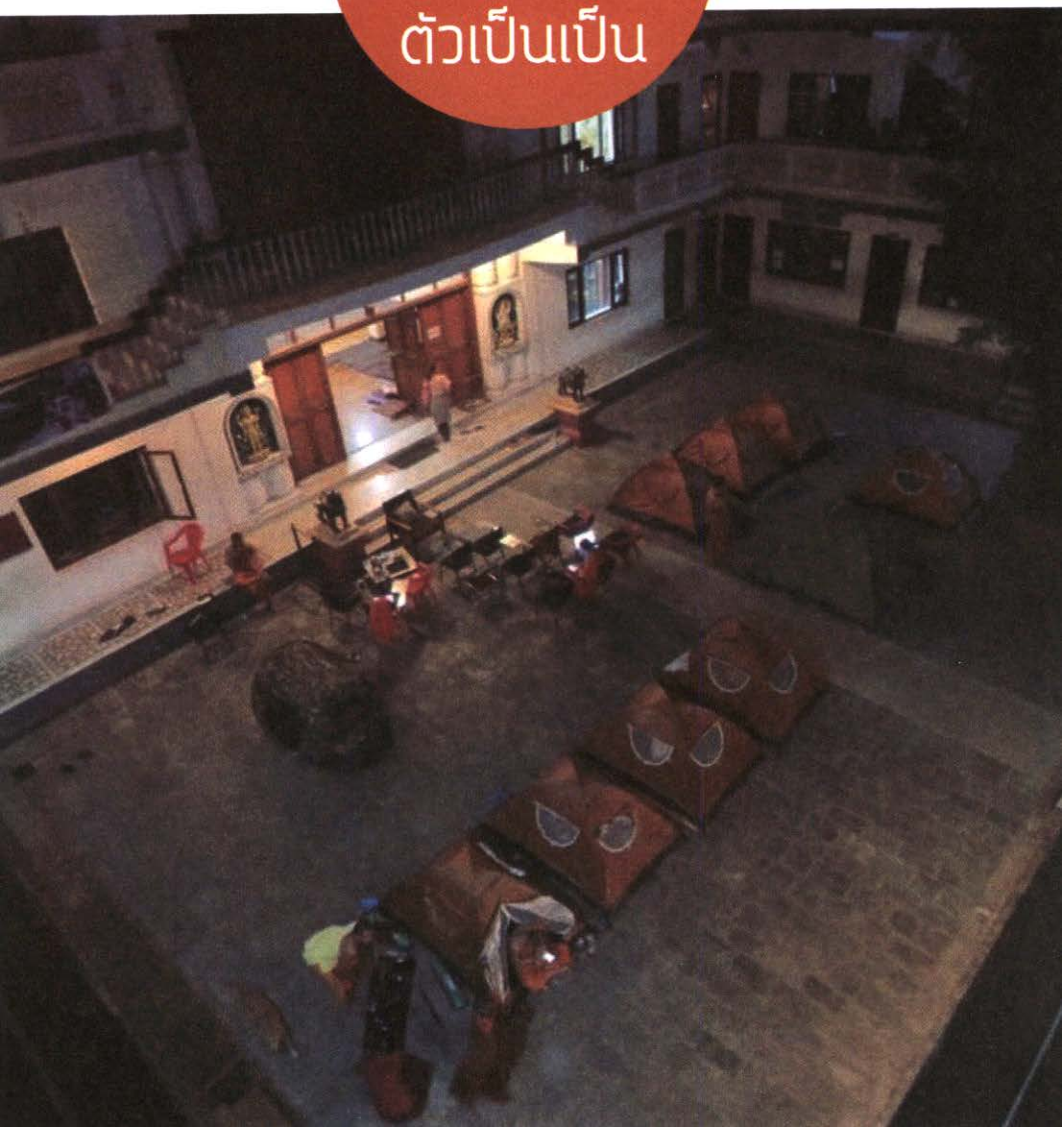
ถึงแม้กายจะห่างกัน แต่ความผูกพันทางใจคงไม่ลืมเลือน

เดือนให้คิดคำนึงถึงเสมอว่า บุญนำพาให้เรามาพบกัน

อยากให้ฝันเป็นจริงว่า

แผ่นดินไหวจะไม่มาทำร้ายเธออีกต่อไป 

๒๒
เพชฌัญญา
แผ่นดินไหว
ตัวเป็นเป็น





pran for nepal

หลังจากลุยงานทันทีเมื่อมาถึงเนปาลเมื่อวานนี้
วันนี้ 12 พฤษภาคม พ.ศ.2558 คณะแพทย์ทั้ง 4 ท่านคือ
คุณหมอพระปิโยรส คุณหมอนิสิต คุณหมออภินิหาร และ
คุณหมอสมชาย ใช้เวลาช่วงเช้าจัดสต็อกยาให้เป็นระบบ เพื่อ
อำนวยความสะดวกให้กับทีมแพทย์รุ่นต่อ ๆ ไป ก่อนจะเดินทางไปออก
หน่วยแพทย์เคลื่อนที่ตามเวลาที่พระท่านนัดไว้ตอนบ่ายโมงตรง
คุณหมอทั้ง 4 ท่านมุ่งมั่นจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุดในช่วงบ่าย
ทุกคนทำตัวสบาย ๆ โดยไม่มีใครคาดคิดว่าอีกไม่กี่นาทีข้าง
หน้าอะไรจะเกิดขึ้น

คุณหมอกิ่ง 4 ท่านได้บันทึกเหตุการณ์สำคัญไว้
ว่า....

หลังทานอาหารกลางวันตั้งแต่ 11 โมงกว่า ก็มาจัดเตรียมยา
ชั้นรถตั้งแต่เที่ยงยี่สิบนาที

ไม่ทราบว่าจะเพราะอะไร วันนี้ใกล้จะถึงเวลาต้องออกไปทำ
หน้าที่ แต่ยังไม่เห็นมีใครมาที่รถ

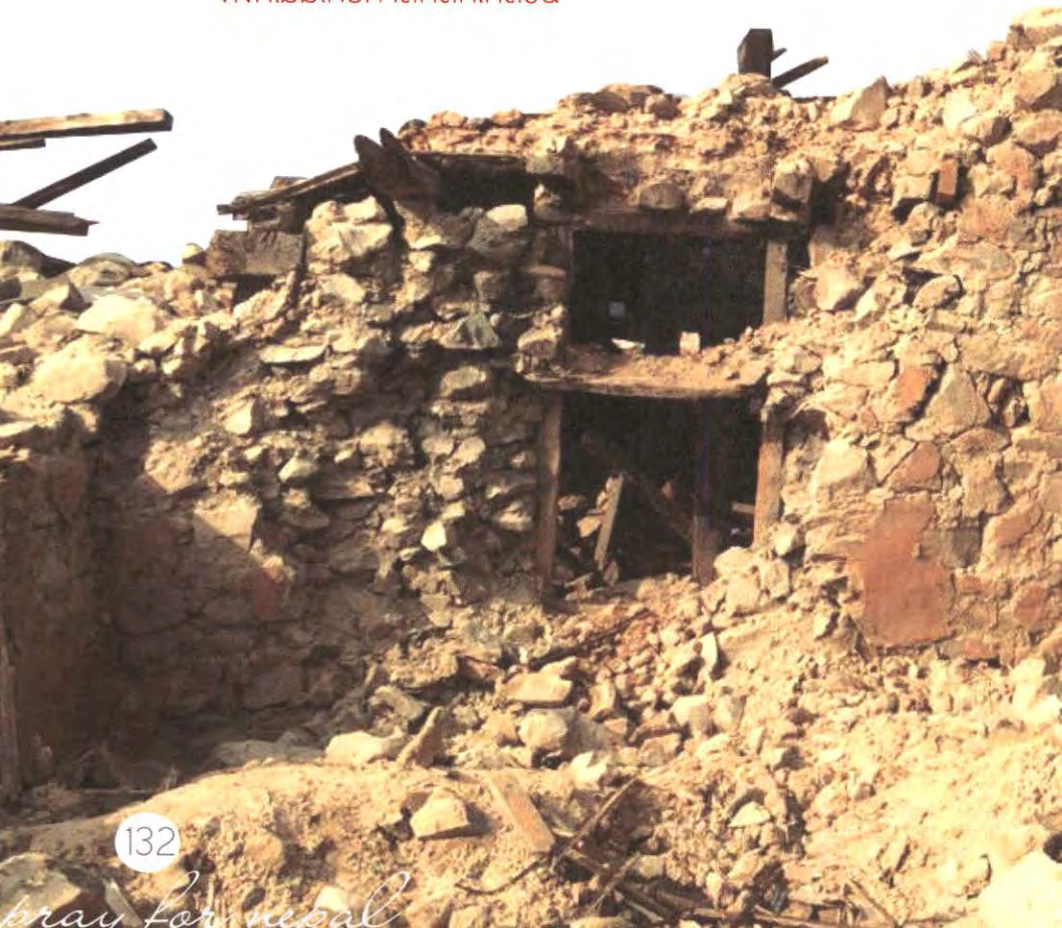
ทางทีมแพทย์รอจนถึงเที่ยงสี่สิบนาที ยังไม่เห็นมีใครมา จึง
พากันกลับเข้ามารอในวัด ยกเว้นคุณหมอสมชายขอนั่งรอต่อในรถ

คุณหมอนิสิตปลีกตัวเข้าไปรอเจียบ ๆ ในห้องเก็บยาชั้นล่าง
พระหมอบิโยรสหรือหลวงพี่โยขอตัวขึ้นไปทำงานรอที่ห้องชั้น

สอง

ขณะที่คุณหมอบิโยรสขึ้นไปทำธุระที่ห้องพักชั้นสาม
เมื่อตามเวลานัดหมายบ่ายโมงตรงใกล้เข้ามา ทุกคนรอเวลาที่
จะออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่

พอได้เวลาเที่ยงห้าสิบสี่นาที
สิ่งที่ไม่ไม่มีใครคาดคิดก็เกิดขึ้น

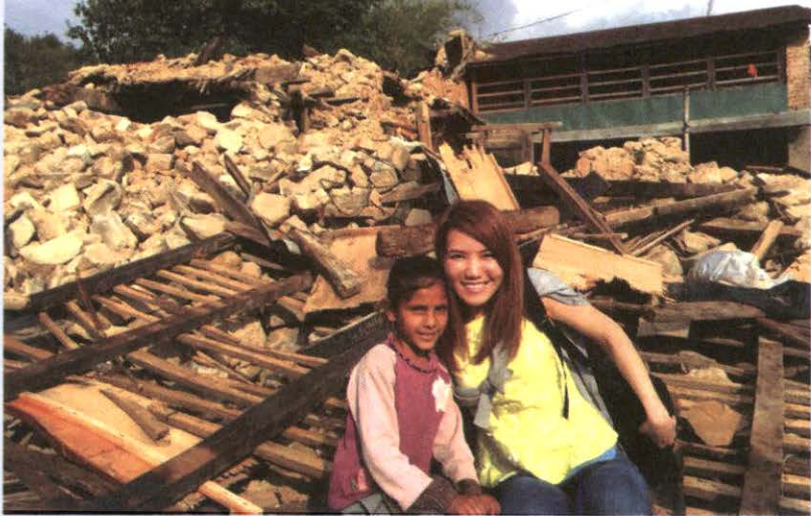


คุณหมอสสมชายที่กรุณานั่งรอฝ้าฯของอยู่รอด อุดอะใจไม่ได้ว่า
ทำไมรถโคลงเคลง ดันไม้ดัน ไขไม้ไข

คณะจิตอาสาทยอยมานั่งรอในรถหลายคนทนนั่งต่อไปไม่ไหว
ทุกท่านรวมทั้งคุณหมอสสมชายเห็นท่าไม่ดีรีบแผ่นออกมาจากรถ
อย่างรวดเร็ว

พระเณรวิ่งแตกตื่นกระเจิดกระเจิงจิวรปลิวออกมาจากวัด





คุณหมอนิสิตนั่งในห้องเก็บยา เห็นข่าวของชายับเลื่อนไปมา พร้อมกับมีเสียงดังกึกก้องจึงต้องรีบวิ่งออกจากห้องเก็บยาไปรวมตัวกับพระณรมแม่ชีที่ลานวัด

หลวงพี่โยนนั่งทำงานอยู่ชั้นสองรับรู้ได้ถึงแรงสั่นสะเทือน สิ่งของในห้องเคลื่อนไปมา จึงรีบวิ่งออกมาจากห้องลงมาข้างล่าง

คุณหมออภิสิทธิ์พรอยู่ตรงบันไดกำลังลงจากชั้นสามมาชั้นสอง เชนแทบทรงตัวไม่อยู่ หูได้ยินเสียงแคร็ก ๆ เหมือนตึกจะปริแตกหักลงมาให้ได้

เสียงคนร้องตะโกนอะอะอีกทีก็

ก่นที่อยู่บนตึกวิ่งหากางลงกันอย่างสับสนอลหม่าน

พอตั้งสติได้ รีบจับราวบันไดเพราะแรงสั่นสะเทือนเยอะมาก ทรงตัวแทบไม่ได้

รีบลงมารวมตัวกับคนอื่น ๆ ที่ลานวัด

คุณหมอนิสิตเล่าเพิ่มเติมว่าย็นรอคุณหมออีกสองคนบนตึกด้วยความกระวนกระวาย

พื้นลานวัดสิ้นไหวเหมือนจะยุบลงไป
ต้นไม้ใหญ่โยกไหวอย่างน่ากลัว
เสียงนกร้อง เสียงสุนัขเห่าหอนต่อเนื่องไม่หยุด
เสียงสับสนอลห่านดังไปทั่วบริเวณวัดที่เราพักอาศัย
พระเณรแม่ชีวิ่งหนีลงมาจากลานวัดอย่างแตกตื่น
แม่ชีเนปาลร่ำไห้ตกใจกลัว

พวกเราตกอยู่ในความหวาดกลัวนานเกือบสิบนาที แคมป์ยังมี
อาฟเตอร์ช็อกตามมาอีกหลายครั้ง

ทุกคนรีบเช็คข่าวเรื่องราวที่เกิดขึ้นจนได้ข้อมูลว่า **เกิดแผ่นดินไหวขนาดความแรง 7.4 ริกเตอร์** ลึกลงจากพื้น 15 กิโลเมตร จุดศูนย์กลางอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือใกล้เทือกเขาเอเวอเรสต์ ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 70 กิโลเมตร

เป็นแผ่นดินไหวที่รุนแรงครั้งที่สองในรอบสามสัปดาห์ แต่จุดศูนย์กลางอยู่คนละที่ ทำให้มีอาคารบางส่วนที่มีรอยร้าวจากแผ่นดินไหวครั้งก่อนพังถล่มลงมาและทำให้เกิดรอยร้าวใหม่ในอาคารหลายแห่ง

เช่นเดียวกับที่**วัดวิสุตสันติวิหาร**ที่พวกเราอาศัยข้ามกั้นบาตรพระกินอยู่ ดูจะมีรอยร้าวหลายแห่ง

รอยร้าวที่ฐานอาคารทั้งสี่ทิศ

รอยร้าวของอาคารระหว่างปีกของตึกที่เชื่อมกันแต่ละฝั่ง



ตัวอาคารวัดสามชั้นมีรอยร้าวให้เห็นในจุดที่ใกล้เคียงกันของ
แต่ละชั้น

พื้นและบันไดมีรอยแตกยาว

อิฐที่ก่อเพื่อล้อมรอบต้นไม้ใหญ่ แตกหักเป็นแนวต่อเนื่องกับ
รอยแตกที่พื้น

หลังจากเหตุการณ์สงบลง ทุกคนออกมายืนออกกันหน้าวัด มอง
ออกไปยังถนนและสะพานข้ามแม่น้ำหน้าวัด เห็นชัดว่ายังมี ความ
โกลาหลเกิดขึ้น

เสียงแตรจากรถที่วิ่งขวักไขว่ไปมาดังลั่นถนน

คนออกมายืนรอจับกลุ่มกัน ช้างถนนเต็มไปหมด

เสียงไซเรนจากรถพยาบาล

เสียงเฮลิคอปเตอร์บินเหนือ่านฟ้าดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่ว

พวกเราขอจนแน่ใจว่าสถานการณ์เข้าสู่สภาวะปกติ

จึงออกไปเดินสำรวจอาคารบ้านเรือนใกล้ ๆ วัด มีผู้ได้รับบาดเจ็บ
เล็กน้อย ๆ ต้องการความช่วยเหลือหรือไม่ โชคดีที่รอบ ๆ วัดไม่มีใคร
ได้รับบาดเจ็บ

เราพบว่ากำแพงบางส่วนของโรงเรียนที่ติดกับวัดพังครืนลงมา

ส่วนอีกข้างของกำแพงวัดพระท่านชี้ให้ดูว่า อาคารที่ตัวตึกเคย
ชิดกับตัวอาคารของวัดมีการเอนตัวออกห่างจากแนวเดิม

เมื่อเดินสำรวจอาคารติดถนนใหญ่ใกล้วัดพบว่า มีรอยแตกร้าว
ใหญ่ ๆ ในอาคารสูงหลายแห่ง

สายไฟบางแห่งขาดจากเสาไฟฟ้า

เดินสำรวจจนถึงป้ายสองเศษ ๆ ก็กลับมาที่ลานวัด

พวกเขายังรู้สึกได้ถึงอาฟเตอร์ช็อกที่มีความสั่นสะเทือนแต่น้อยกว่ารอบแรก ระหว่างที่อยู่ทีลานวัด มีแรงสั่นสะเทือนเล็ก ๆ คล้ายอาหารเวียนศีรษะแทรกมาเป็นระยะ ๆ

ทุกคนถูกห้ามไม่ให้ขึ้นไปบนตึก

พระบางรูปเริ่มตั้งเดินที่ปูผ้าใบบริเวณสวนโล่งหลังวัด เพื่อตอนกลางวันอาจจะต้องมานอนกันที่เดินท์

เกือบสี่โมงเย็น หลวงพ่อแจ้งว่าอยากให้นักณะแพทย์ไปช่วยดูแลผู้ป่วยที่โรงพยาบาลขนาด 50 เตียง ที่ตั้งอยู่ใกล้เขตแผ่นดินไหวที่ได้รับความเสียหายหนักมาก

ทางคณะแพทย์ไม่รอช้า จัดชุดยา อุปกรณ์ทำแผลจำนวน 3 ลัง เดินทางไปยังโรงพยาบาลทันที

ระยะทางไม่ไกลมากแค่ 30 กิโลเมตร แต่ใช้เวลาเดินทางราว ๆ 45 นาที เนื่องจากถนนแคบ การจราจรหนาแน่น

ชาวบ้านจำนวนไม่น้อยทยอยกันอพยพออกจากจุดเสี่ยง

พวกเราเดินทางผ่านการจราจรที่ติดขัดจนมาถึงโรงพยาบาลพบว่าจากเหตุแผ่นดินไหว ทำให้โรงพยาบาลย้ายคนไข้ออกจากตัวอาคารมาตั้งแคมป์รักษากันข้างถนนใหญ่

เพราะมีรอยร้าวที่ตัวอาคาร กระแสไฟฟ้าถูกตัด

เกรงว่าจะไม่ปลอดภัยถ้ายังอยู่ในอาคาร

คนไข้ที่อาการไม่หนัก พอจะกลับบ้านได้จะถูกส่งกลับบ้านทันที เพื่อเคลียร์พื้นที่ให้คนไข้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุแผ่นดินไหว

พวกเราสอบถามแพทย์เวชปฏิบัติฉุกเฉินพบว่าคนไข้ส่วนใหญ่
บาดเจ็บเล็กน้อย จึงเห็นพ้องต้องกันว่าทางทีมแพทย์อาสาจากไทยไม่
ต้องตั้งจุดตรวจเพิ่ม

แต่ทางโรงพยาบาลต้องการมากที่สุดคือยาฆ่าเชื้อชนิดรับ
ประทาน อุปกรณ์ทำแผล พวกเราจึงสนับสนุนยาและเวชภัณฑ์ให้ไว้
ใช้

ทางโรงพยาบาลขอบอกขอบใจในน้ำใจที่คณะแพทย์ไทย
มอบให้ เขาดีใจกันมาก

เมื่อเดินทางกลับมาถึงวัด พระท่านแจ้งให้เราทราบว่ ใน
สถานการณ์แบบนี้อยากให้ทุกคนอยู่บนอาคารให้น้อยที่สุด ทำธุระ
เท่าที่จำเป็นแล้วให้ลงไปอยู่ชั้นล่าง หรือที่ลานวัดโล่ง ๆ



หลังทานอาหารเย็น พวกเราเก็บของใช้ส่วนตัวที่จำเป็นลงมาไว้ที่ชั้นล่าง **เตรียมกางเต็นท์นอนกับพื้นลานวัด** ก่อนจะช่วยกันจัดยาให้พร้อมกรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินที่ไม่คาดคิดขึ้นอีก



จัดยาอยู่นานจนเวลาผ่านไปเกือบเที่ยงคืนจึงเตรียมตัวเข้านอนกันในเต็นท์

หลายคนยังตื่นเต้นไม่หาย
ไม่รู้ว่าจะสะกดสายตาให้กลับลงได้หรือไม่ หลังเผชิญภัยกับแผ่นดินไหวมาได้ไม่นาน

เข้านอนตอนเที่ยงคืนกว่าๆ ยังไม่ทันข่มตาให้หลับ
คุณหมอนิสิต คุณหมอมอภินิห์พร เริ่มรับรู้ถึงแรงสั่นสะเทือนที่เคลื่อนผ่านแผ่นหลังที่นอนราบอยู่บนลานวัดเป็นระลอกๆ
พอดีสองกว่าๆ มีเสียงร้องตะโกนกันอะอะไววายวาย เรียกให้ทุกคนออกจากเต็นท์

ทุกคนตกใจตื่นกลางดึก
ได้ยินเสียง**คุณหมอสมชาย**พยายามควานหาของในเต็นท์ ทราบภายหลังว่าควานหาแว่นตากับกระเป๋า

คุณหมอนิสิตยังงัวเจียดแบบเปลี้ยๆ ขณะคลานออกมาจากเต็นท์ ส่วน**คุณหมอมอภินิห์พร**หาที่เปิดซิป์เต็นท์ไม่เจอ ตัวยังติดอยู่ในถุงนอน เก็บของออกมาไม่หมด

ทุกคนใช้เวลาพอสมควรกว่าจะออกมาจากเต็นท์ได้
พระบางรูปประจักษ์ออกมาทางช่องหน้าต่างเล็กๆ ของเต็นท์จน
เต็นท์พัง

เมื่อตั้งสติกันได้ แต่ละคนก็อดขำในพฤติกรรมของตนเองไม่ได้
ขณะเกิดอาฟเตอร์ช็อกอย่างแรง

รอดูสถานการณ์กันสักระยะ จนแน่ใจว่าไม่น่าจะมีแผ่นดินไหว
ตามมาเลยหันกลับเข้าไปนอนต่อในเต็นท์

นอนได้อีกไม่นาน พอดีสามเศษๆ อาฟเตอร์ช็อกตามมาอีก
ระลอก ทุกคนโดนปลุกอีกครั้ง นิ่งๆ นอนกันได้ไม่นานจะมีอาฟเตอร์
ช็อกแบบรุนแรง แบบเบา เข้ามาเยือนทั้งคืน

นอนกันแบบหลับๆ ตื่นๆ
ระแวงตลอดเวลาว่า
แรงสั่นสะเทือนหนักๆ จะมากักกายอีกเมื่อไหร่

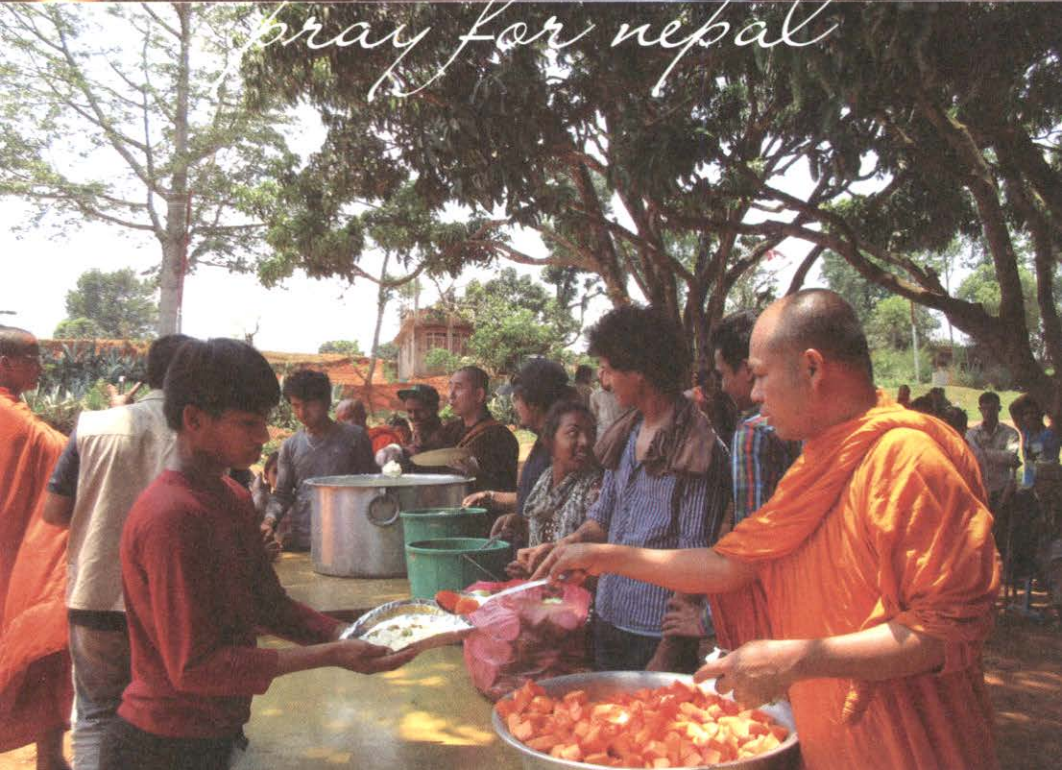
ถ้าตึกพังลงมาจะทำยังไง
เศษอิฐ เศษหิน เศษปูน ร่วงลงมาทับจะขยับกันท่าไหน
ไม่มีใครนอนหลับสนิท
ได้แต่คิดว่าเหตุการณ์ร้ายจะไม่มากล้ำกรายพวกเราในค่ำคืนนี้

ขอให้มียุทธบุญหนุนนำ
ทำให้เราอยู่รอดปลอดภัยด้วยเถิด 🚩





pray for nepal





๒๓
**พระพบ
 แผ่นดินไหว**

เช้าวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ.2558

คณะพระสงฆ์วัดไทยลุมพินี มีพระมหาสุพจน์นำคณะพร้อมด้วยพระสงฆ์เนปาล พระสงฆ์เวียดนาม พระธรรมทูตต่างประเทศ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ร่วมกับจิตอาสาชาวเนปาล จิตอาสาชาวเวียดนาม ที่ย้ายมาตามพระไปให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวที่ หมู่บ้านรานีปานี เมืองกราฟเล่ อยู่ห่างไกลจากกรุงกาฐมาณฑุราว 50 กิโลเมตร

การเดินทางวันนี้มีเป้าหมายไปตั้งโรงทานเลี้ยงอาหารเด็กนักเรียนโรงเรียนพุทธศาสนา และชาวบ้านกว่า 700 คนที่ต้องทนทุกข์จากภัยพิบัติแผ่นดินไหว



ไปสร้างขวัญและกำลังใจ
ไปมอบสิ่งของให้ประทังชีพ
ก่อนที่การช่วยเหลือจากรัฐบาลจะตามมา
ไปจัดกิจกรรมสอนวาดภาพให้เด็ก ๆ สนุกสนาน
การทำบุญแจกทานให้เด็กและชาวบ้านกว่า 700 คนเป็นไปด้วย
ความเรียบร้อย



เด็ก ๆ ตั้งแถวเข้าคิวรับอาหาร ด้วยความเบิกบานหัวใจ
ผู้ใหญ่อดทนรอต่อแถวเด็ก ๆ อย่างมีระเบียบวินัย
น่าประทับใจยิ่ง

กิจกรรมทุกสิ่งทุกอย่างสร้างความสุขใจ จนใกล้เพล ได้เวลา
อาหารกลางวันของพระ



ชาวบ้านตระเตรียมอาหารคาวหวานถวายพระแบบง่าย ๆ ฉันทันแบบสบาย ๆ ที่พื้นดิน ได้เวลาเดินทางกลับ ต่างขยับร่ำลากันอย่างโหยหาอาหาร ไม่มีใครสังหรณ์ใจว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

พระมหาสุพจน์นำคณะพระธรรมทูตขึ้นรถ เตรียมเดินทางกลับ

ยังไม่ทันที่รถจะขยับเคลื่อนตัวออกไป รถโคลงเคลงไปมา เหมือนจะพลิกคว่ำทำเอาออกสั่นขวัญหาย





เสียงร้องไห้ฟูมฟายของเด็ก ๆ ดึงไปทั่ว
ชาวบ้านหวาดกลัวหวีดร้องก้องหมู่บ้าน

สัญญาตญานบอกให้รู้ว่า กำลังเกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงอีกครั้ง

ถึงแม้จะไม่รู้ว่ารุนแรงขนาดไหน
ซึนนิ่งอยู่ในรถต่อไปคงไม่ปลอดภัยแน่
**พระมหาสุพจน์จึงสั่งให้ทุกคนรีบออกนอกรถ
แต่ประตुरถเกิดปัญหาเปิดไม่ได้
ทุกคนต้องรีบหาทางตะเกียกตะกายออกนอกรถ**

พระมหาสุพจน์โอดข้าม ไปออกประตูหน้า พระบางรูปปั้นออก
ประตูหลัง พระบางรูปปั้นออกทางหน้าต่าง
สร้างความสับสนอลหม่านพอสมควร
การเคลื่อนตัวออกจากรถอย่างรีบด่วน ช่วยให้พระธรรมทูตทุก
รูปปลอดภัย

อาการตกใจค่อย ๆ คลี่คลายลง
พระสงฆ์รำลาชาวบ้านอีกครั้ง หลังจากทราบว่าชาวบ้านไม่ได้
รับความเสียหายครั้งนี้มากนักเมื่อเปรียบเทียบกับความเสียหายจาก
แผ่นดินไหวครั้งที่แล้ว

แววตาของเด็กๆ ที่เดินมาส่งพระสงฆ์
ส่งสัญญาณให้เห็นถึงความโหยหา



ถึงแม้เราจะลาลับกลับออกมาจาก
หมู่บ้านแล้ว แต่แววตาของเด็กน้อย คอยย้ำ
เตือนเราอยู่ตลอดเวลา

**ให้มีจิตอาสาที่กล้าแกร่ง
มีร่างกายแรงใจใฝ่ธรรม
หนุนนำสุขมาสู่มวลมนุษยชาติของเราสืบไปตราบนาน
เท่านาน** 



24

หัวใจดุษ
พระโพธิสัตว์





pray for nepal

การนำพลังบุญจากคนไทยมามอบให้คนเนปาลที่ประสบภัยโดยคณะพระสงฆ์ไทยที่ปฏิบัติหน้าที่พระธรรมทูตไทยสายอินเดีย-เนปาล ร่วมกับคณะแพทย์อาสาจากแพทยสภา เป็นความปรารถนาดีที่ผู้ประสบภัยซาบซึ้งใจเป็นอย่างมาก

แม้แต่ชาวเนปาลที่ไม่ได้ประสบภัยเห็นการทำงานของพระไทย แพทย์ไทย ต่างก็ซาบซึ้งใจเช่นกัน

วันหนึ่ง

พระญาณปุลณิกมหาเถระ ประธานคณะสงฆ์เนปาล มาแจ้งแก่คณะสงฆ์ไทยว่า มีคหบดีชาวพุทธเนปาลที่มาทำบุญไหว้พระสวดมนต์ที่วัดวิศวะสันติวิหารเป็นประจำ เห็นการทำงานของคณะพระสงฆ์ไทย แพทย์ไทยที่มาพักอาศัยอยู่ที่วัด ทำงานกันอย่างต่อเนื่องไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก จึงอยากนิมนต์พระสงฆ์ไทยไปเจริญพระพุทธมนต์และถวายภัตตาหารเพลที่บ้าน พร้อมกับร่วมบริจาคทานทำบุญผ่านคณะสงฆ์ไทยช่วยผู้ประสบภัยชาวเนปาล

เมื่อถึงวันนัดหมายคือ วันที่ 24 พฤษภาคม พ.ศ.2558
พระมหาสุพจน์ และคณะสงฆ์ก็เดินทางไปยังบ้านของคหบดีชาว
พุทธเนपाल ทำการเจริญพระพุทธรมณต์จนเสร็จเรียบร้อย
คหบดีชาวพุทธเนपालได้มอบพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรให้แก่
พระมหาสุพจน์ “ท่านทำงานหนักช่วยเหลือชาวเนपालอย่างไม่
ย่อท้อต่อความยากลำบาก หัวใจของท่านคือพระโพธิสัตว์”

เป็นหัวใจของคนไทยพระไทย
แพทย์ไทยที่หลอมรวมเป็นหัวใจดวงเดียวกัน
เพื่อสร้างสรรค์ความสุข
สุขที่เกิดจากการร่วมบุญ
หนุนนำกรรมดีไปทุกกาล 





25

สวดมนต์
นำพร นำของ
มาให้โยรยกาน
หว่านบุญ

pray for nepal

หลังจากบ้านคหบดีชาวพุทธเนปาล งานของพระ
ไทยยังคงเดินหน้านำพาน้ำใจจากชาวไทยไปมอบให้เพื่อน
มิตรชาวเนปาล

บ่ายวันนั้นเอง

พระมหานិพนธ์ หัวหน้าศูนย์พึ่งพิงชาวเนปาล วัด
ศรีศากยสิงหวิหาร เมืองปาดัน ร่วมกับพระปัญญาภุมรติ
พระปัญญาสิริ พระสงฆ์เนปาล พร้อมด้วยพระธัมมวังสะ
พระสงฆ์อินเดีย เดินทางไกลไปมอบข้าวของช่วยเหลือ
ผู้ประสบภัยที่หมู่บ้านราตมาฏู เขตอำเภอรามโกฏ อยู่
ห่างจากกรุงการูมาณฑุ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ
62 กิโลเมตร





ที่หมู่บ้านนี้ บ้านพังเสียหายเกือบทั้งหมู่บ้าน ยกเว้นบ้านที่ปลูกแบบสมัยใหม่ จะมีโครงสร้างแข็งแรง พทนแรงแผ่นดินไหวได้ ไม่ต่างไปจากหมู่บ้านอื่น ๆ ที่คณะพระสงฆ์ไทยแพทย์ไทยไปช่วยเหลือมา

ชาวบ้านเริ่มทยอยสร้างที่พักด้วยไม้เก่าที่รื้อออกมาจากบ้านที่พังทลายลงมา นำอุปกรณ์ที่พอใช้ได้มาสร้างเป็นอาคารไม้ชั้นเดียว มุงสังกะสี พอกันแดดกันฝน

หลายคน หลายครอบครัวยังปักหลักกางเต็นท์นอน ถึงแม้จะพอพึ่งตนเองได้ แต่ส่วนมากยังไม่หายหวาดวิตก กลัวจะเกิดแผ่นดินไหวติดตามมา ต่างเฝ้ารอคอยวันเวลาที่จะกลับมาทำมาหาเลี้ยงชีพได้ตามปกติ

คณะพระธรรมทูตไทย นำพระเมตตาธรรม
ของสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าผู้ปฏิบัติหน้าที่
สมเด็จพระสังฆราช ส่งถึงชาวบ้านด้วยการมอบ
ข้าวสาร สิ่งของเครื่องใช้
ชาวบ้านรับของด้วยแววตาดีใจ



ในยามทุกขียากของ
ฝากจากเมืองไทย ถึงแม่จะ
ไกลข้ามขอบฟ้า แต่ก็นำมา
ซึ่งความสุขใจ

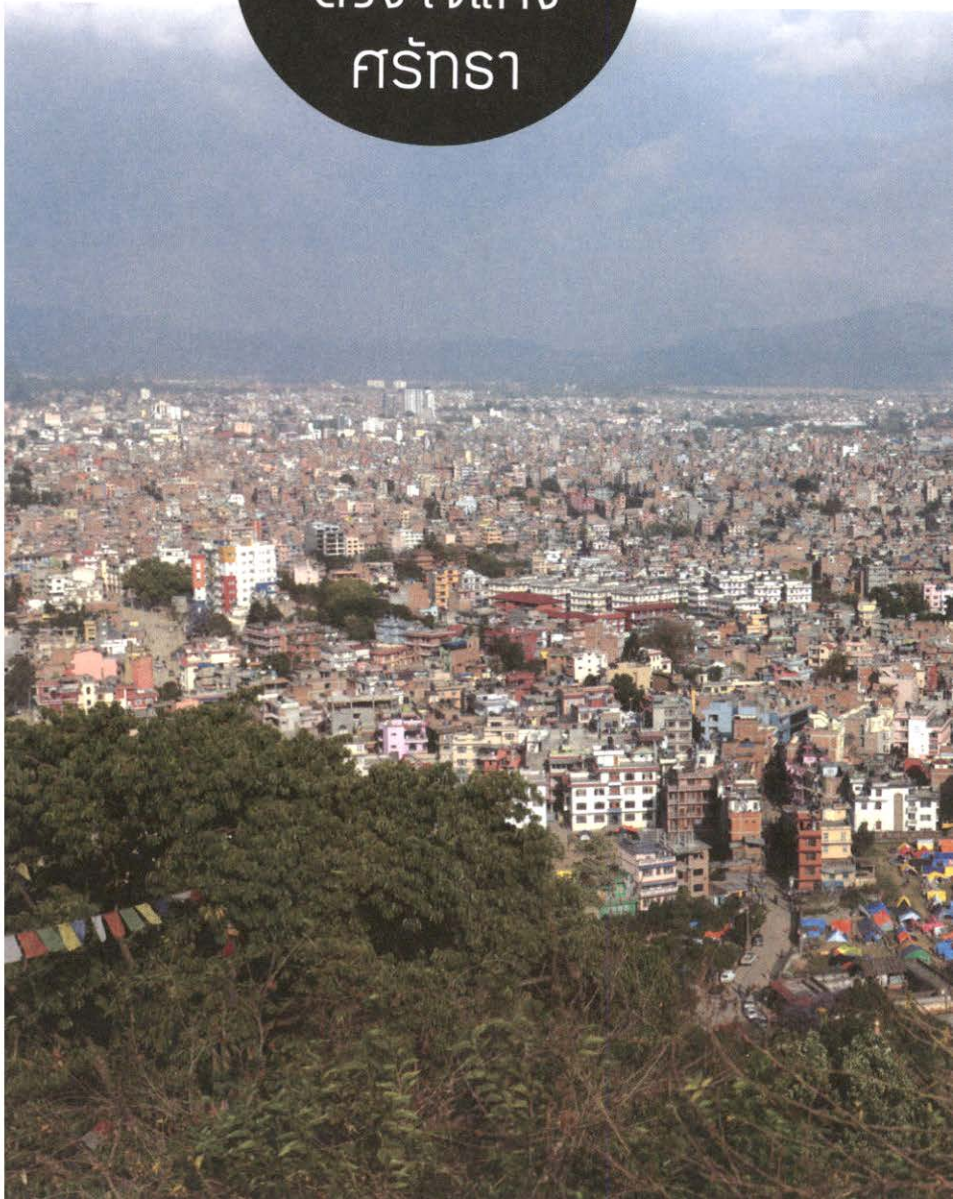
แต่คงไม่มีความสุขใจไหน
จะเท่ากับการสวดมนต์ นำพร
จากพระสงฆ์นานาชาติ 10 ชาติ
ที่สวดมนต์ได้ตันศรีเมหาโพธิ์ที่
พุทธคยา มาฝากให้ชาวบ้าน
โดยคณะพระธรรมทูตไทย

เสียงสวดมนต์ที่มีมนต์ขลังคงจะดัง
ก้องอยู่ในใจผู้ประสบภัยไปอีกนาน 



26

ข้ามฟ้าหิมาลัย
ดวงใจแห่ง
ศรัทธา





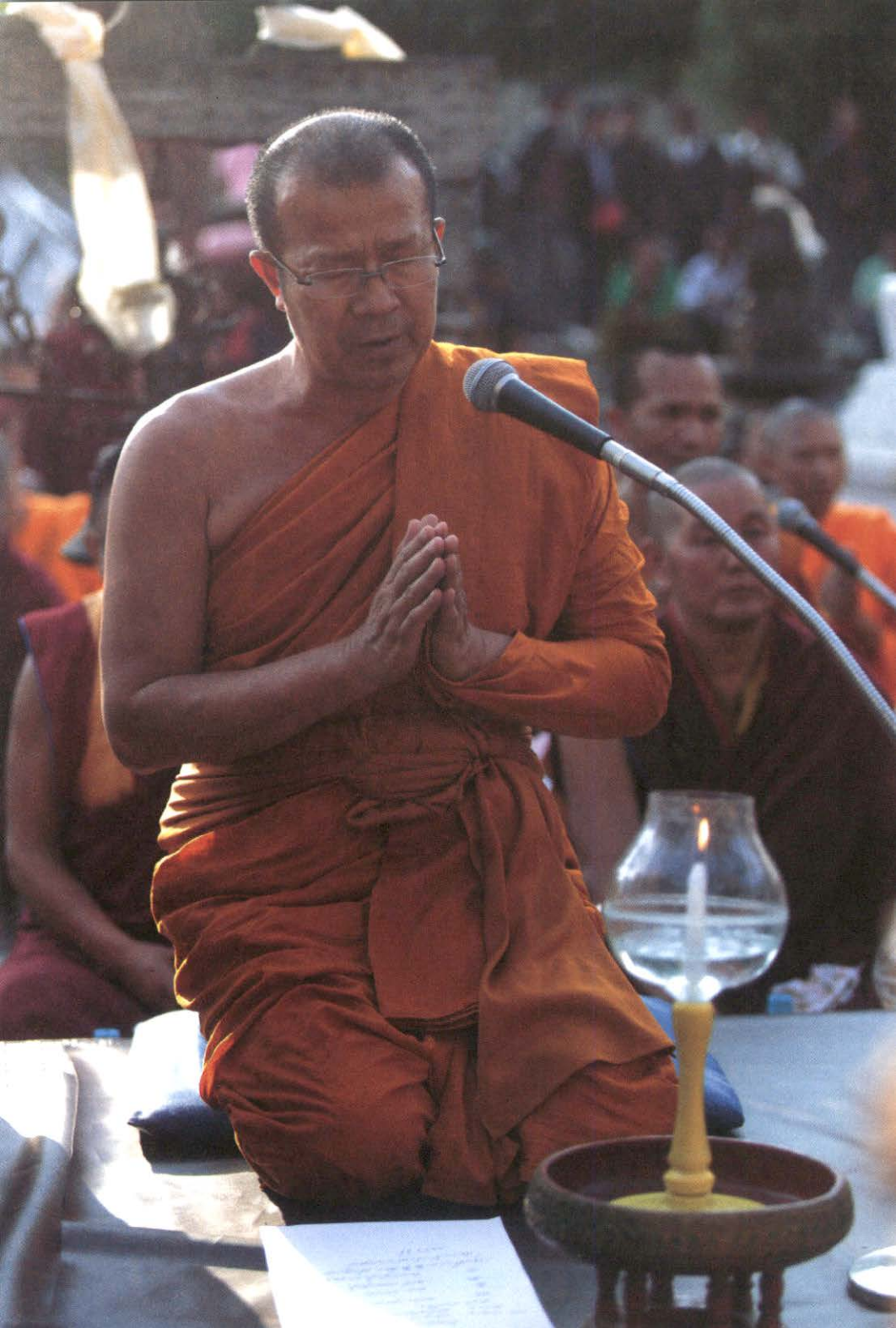
pray for nepal

นอกจากการช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว
ในเนปาลด้วยข้าวของเครื่องใช้ไม้สอยต่างๆ แล้ว การ
ช่วยเหลือทางด้านจิตใจก็เป็นภารกิจที่ยิ่งใหญ่ของคณะ
พระสงฆ์ไทย

บ่อยๆ วันหนึ่งก่อนถึงวันครบรอบหนึ่งเดือน
ของการเกิดแผ่นดินไหว

หลวงพ่พระเทพโพธิวิเทศ พร้อมคณะพระ
ธรรมทูตไทย มีพระวิเทศโพธิคุณ พระครูปรีดีโพธิ
วิเทศ พระครูรณาทเจติยาภิรักษ์ พร้อมด้วยพระสงฆ์
นานาชาติและชาวเนปาลกว่าสองร้อย ได้ร่วมกันทำพิธี
เจริญพระพุทธมนต์ เพื่อความสันติสุขแก่ประชาชน
ชาวเนปาล ที่วัดสยมภูวนาท กรุงกฏมาณฑุ ที่คน
ทั่วไปนิยมเรียกว่า “วัดลิง” เพราะมีลิงอยู่จำนวนมาก
พักอาศัยอยู่ในวัด

ที่วัดแห่งนี้มีเจดีย์ของชาวพุทธชื่อเดียวกับวัดคือ
สยมภูวนาท มีความหมายว่า “พระผู้ถือกำเนิดขึ้นเอง
เพื่อเป็นที่พึ่งของชาวพุทธ”





เป็นเจดีย์ที่ยิ่งใหญ่แห่งหนึ่งของโลก น่าจะมีอายุถึง 2,000 ปี สร้างขึ้นในรัชสมัยของพระเจ้ามานะเทวะในปี พ.ศ.936 โครงสร้างของสถูปจะมี “ดวงตาเห็นธรรม” หรือ “Wisdom Eyes” ของพระพุทธเจ้า อยู่โดยรอบทั้งสี่ด้าน

เป็นสถูปที่เก่าแก่ที่สุดของเนปาล มีการผสมผสานกันอย่างลงตัว ระหว่างศาสนาพุทธกับฮินดู

ถึงแม้สถูปสีขาวที่มีดวงตาเห็นธรรม จะไม่ได้รับความเสียหาย แต่อุโบสถและพระปรางค์ใกล้สถูปกลับแตกร้างจนกลายเป็นพระปรางค์ร้าง





วันที่พวกเราเดินทางไปที่วัด ยังเห็นร่องรอยของความเสียหายที่ยังไม่ได้บูรณะ แต่การบูรณะจิตใจกำลังเริ่มขึ้น เมื่อพระสงฆ์ไทย พระสงฆ์นานาชาติ และชาวเนปาล มารวมตัวพร้อมกันที่ลานเจดีย์

พิธีเจริญพระพุทธรูปก็เริ่มด้วยการจุดเทียนโดยหลวงพ่อ

เป็นเทียนที่อัญเชิญแสงสว่างมาจากใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ พระมหาเจดีย์พุทธคยา ที่พระมหานិพนธ์นำพระสงฆ์นานาชาติกว่า 200 รูป เจริญพระพุทธรูปภายใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ เมื่อเย็นของวันที่ 16 พฤษภาคม 2558


เมื่อหลวงพ่อดจุดเทียนเสร็จแล้ว พระสงฆ์ก็เริ่มเจริญพระพุทธรูปตามลำดับ





เริ่มที่ลำดับที่ 1 หลวงพ่อพระเทพโพธิวิเทศ นำพระสงฆ์ไทย เจริญพระพุทธ ตามด้วยลำดับที่ 2 พระสงฆ์เนปาลฝ่ายเถรวาท ลำดับที่ 3 พระลามะมหายาน ลำดับที่ 4 พระอานี (ลามะผู้หญิง) ส่วนลำดับที่ 5 ลำดับสุดท้ายเป็นนักรบชาวหญิงทิเบตชาวอเมริกัน

จากนั้น หลวงพ่อ อัญเชิญพรจากสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ ผู้ปฏิบัติหน้าที่พระสังฆราช

พระสงฆ์นานาชาติ ประชาชนชาวเนปาลร่วมกันจุดเทียน เพื่อให้เกิดสันติสุข ทิวเทียนอริชฐานจิต เขียวเวียนประกายฉัตรรอบ พระมหาเจดีย์สยัมภูวนาก เจริญจิตภาวนา อริชฐานให้แสงสว่าง กลับคืนสู่ประเทศเนปาล สานความรู้สึกรักดีๆ ให้มีขึ้นในจิตใจไปชั่วกาลนาน 



27
ครบรอบ
หนึ่งเดือน
แผ่นดินไหว

pray for nepal

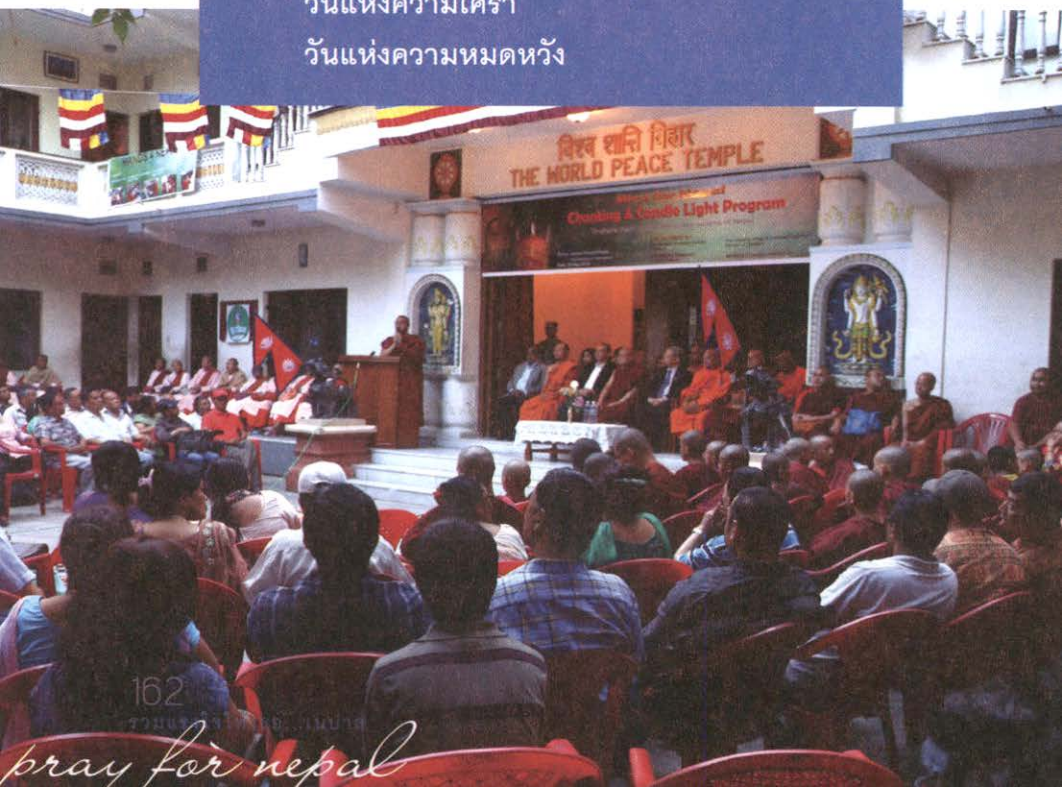
ในที่สุด วันเวลาของการเกิดแผ่นดินไหวผ่านไปได้
ครบหนึ่งเดือน

เดือนให้ระลึกถึงวันแห่งความสูญเสีย

วันแห่งความทุกข์

วันแห่งความเศร้า

วันแห่งความหมดหวัง





แต่พลังของการร่วมแรง ร่วมใจ คนละไม้คนละมือ ของหมู่วมวล
มนุษยชาติที่มีต่อผู้ประสบภัยตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา

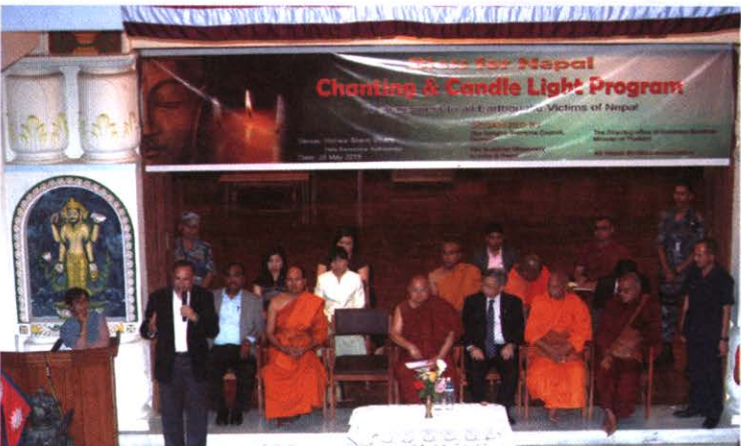
ทำให้ชาวเนปาลรู้ได้ว่าน้ำใจในยามยากจากมิตรสหายทั่วโลก มี
ความหมายเพียงใด

รวมทั้งน้ำใจจากคนไทยที่ส่งผ่านไปช่วยผู้ประสบภัยหลากหลาย
รูปแบบ

ได้เป็นหนึ่งในแบบอย่างของการเสริมสร้างความหวัง ปลั่งใจให้
ชีวิตเดินหน้าต่อไป

พระธรรมทูตไทยได้ใช้โอกาสครบรอบหนึ่งเดือนภัยพิบัติ
แผ่นดินไหวในเนปาล จัดงานทำบุญใหญ่ เสริมสร้างขวัญ กำลังใจ
ขึ้นที่วัดวิหคเวสันตวิหาร

หลวงพ่อพระเทพโพธิวิเทศมอบหมายให้พระมหาสุพจน์ เป็น
แม่งานใหญ่จัดสวดรัตนสูตร สวดพระปริตร เพื่อเป็นมิ่งขวัญแก่ชาว
เนปาล





HANDS 4 NEPAL





งานนี้มีผู้หลักผู้ใหญ่มาร่วมงานจำนวนมาก
 ทางฝ่ายเนปาลก็มีอดีตนายกรัฐมนตรี นาย Jhalanath Khanal ประธานคณะสงฆ์เนปาล พระญาณปุนณิกมหาเถระ
 ทางฝ่ายไทยมีท่านเอกอัครราชทูต ณ กรุงกาฐมาณฑุ นายวุฒติ วุฒติสันต์ พร้อมด้วยข้าราชการสถานทูตไทยอีกหลายท่าน
 นอกจากนี้ยังมีเอกอัครราชทูตศรีลังกา อัครราชทูตเมียนมาร์ ณ กรุงกาฐมาณฑุ พร้อมทั้งพระสงฆ์ แม่ชีและประชาชนชาวเนปาล
 กว่า 200 คนมาร่วมงาน

มีการเชิญสาส์นจากสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ ผู้ปฏิบัติหน้าที่พระสังฆราชมาอ่านให้ผู้ร่วมงานได้รับทราบถึงความห่วงใยที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีต่อผู้ประสบภัย



บุคคลสำคัญทุกท่านที่มาร่วมงานกล่าวปราศรัยสร้างขวัญกำลังใจ
พูดถึงงานที่ทำมาและงานที่จะทำต่อไป

พระมหาสุพจน์ กล่าวขอบคุณคณะสงฆ์เนปาล คณะสงฆ์ไทย
แพทย์ไทย อาสาสมัครทั้งชาวไทย ชาวเนปาลที่ร่วมมือร่วมใจกันทำงาน
ช่วยเหลือผู้ประสบภัยอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย

พระภิกษุณีโครธ กล่าวสรุปการทำงาน ช่วยเหลือผู้ประสบภัย
ของคณะสงฆ์ไทย คณะสงฆ์เนปาลที่ทำงานร่วมมือกันอย่างดีตลอด
หนึ่งเดือนที่ผ่านมา







จนมาถึงช่วงเวลาสุดท้ายของการ
ทำบุญใหญ่ในโอกาสครบ 30 วันของการ
เกิดภัยพิบัติแผ่นดินไหวคือ **การจุดเทียน
ส่องธรรม**

เป็นการจุดเทียนส่องธรรมนำส่ง
ดวงวิญญาณผู้เสียชีวิตจากภัยพิบัติแผ่นดิน
ไหว

ให้เทียนส่องทางสว่างท่ามกลาง
ความมืดมนอนธกาล เพื่อให้เพื่อนชาว
เนปาลสร้างประเทศขึ้นมาใหม่ หลังคืน
วันอันโหดร้ายจากแผ่นดินไหวผ่านพ้นไป

แสงเทียนที่ส่องสว่างกลางลานวัด
วิศวะสันติวิหารคำคีนนั้น คือตำนานของ
การรวมแรงรวมใจเพื่อผู้ประสบภัย

**ด้วยหัวใจไฟธรรมนำทาง
อย่างแท้จริง** 

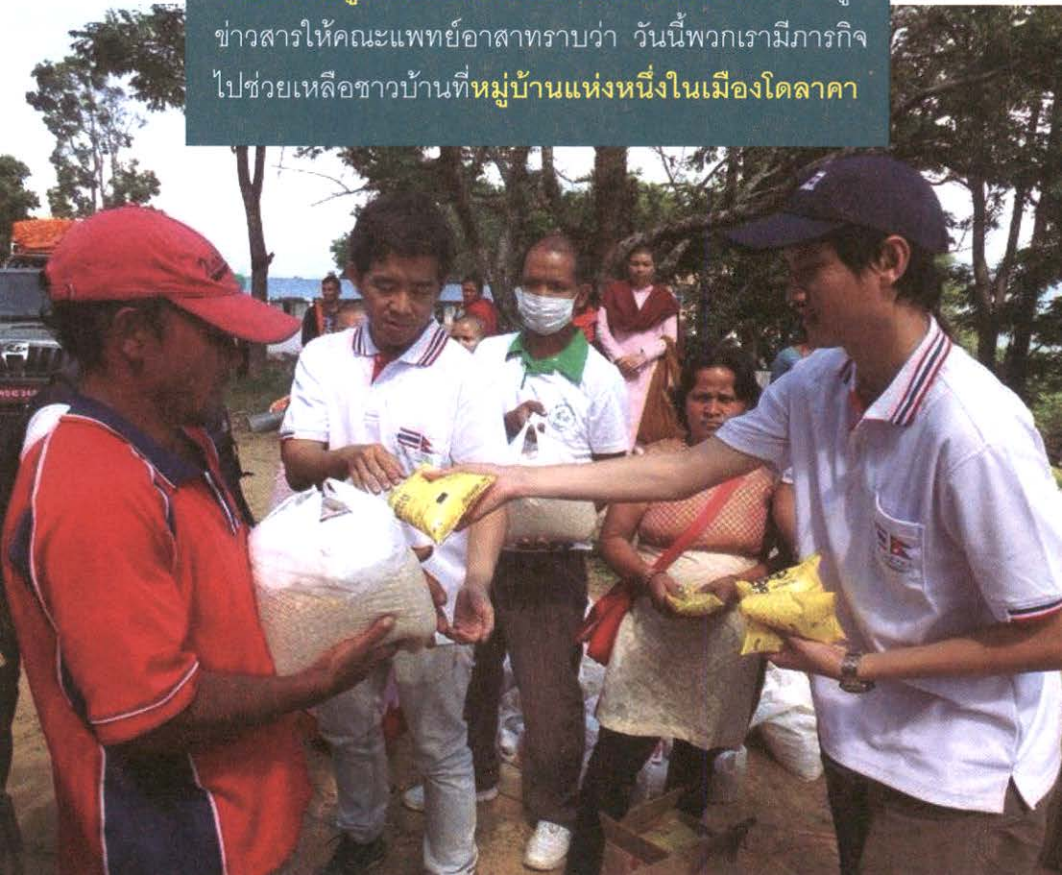


28

เหนื่อยกาย แต่อิ่มใจ

pray for nepal

เช้าวันหนึ่งของปลายเดือนพฤษภาคม 2558 คณะ
พระธรรมทูตไทยและคณะพระสงฆ์เนปาลแจ้งข้อมูล
ข่าวสารให้คณะแพทย์อาสาทราบว่า วันนี้พวกเรามีภารกิจ
ไปช่วยเหลือชาวบ้านที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งในเมืองโดลาคา





ออกเดินทางกันตั้งแต่เช้าเพราะเป้าหมายข้าง
หน้าว่าจะไปถึงคงใกล้เที่ยง

เสียงล้อรถบิดไปบนถนนที่คดเคี้ยวแคบ
อันตราย หัวส่าย หัวโคลนกันตลอดทาง สร้างความ
หวาดเสียว เสียวได้จนแทบจะเมารถกันถ้วนหน้า

แต่คณะแพทย์อาสาจากไทยนำโดย นพ.ธนพันธ์
ชันธนิก นพ.อรรควิชัย นาญนวนิช นพ.อัศวิน
ชมจิตต์ พญ.มนัสสวาสดิ์ อุณหันนทร์ ไม่หวั่นไหว
พร้อมกับเล่าให้ผมฟังว่า

พอใกล้เที่ยงก็เดินทางถึงหมู่บ้าน

คุณหมอดีการเดิมพลังด้วยข้าวกล่องที่มีข้าว
สวย หมูฝอย ปลาเค็ม กันเต็มทีก่อนที่จะเดินหน้า
ปฏิบัติภารกิจที่รออยู่ข้างหน้า

แต่พอถึงเวลาจะลงมือทำงาน มีข่าวสารสำคัญ
จากแพทยสภาแจ้งมาว่า “เพิ่งมีคำสั่งล่าสุดจาก
รัฐบาลเนปาลว่า การออกหน่วยแพทย์อาสาเพื่อ
ตรวจรักษาผู้ป่วยชาวเนปาล อาจทำไม่ได้เหมือน
เดิม”



คุณหมอรณพิน เลยหันมาชวนพวกเราไปพบกับผู้ใหญ่บ้าน
ผู้ใหญ่บ้านกับออกพวกเราเหมือนกับข้อมูลที่แพทยสภาแจ้งมา
พร้อมกับแนะนำให้พวกเราไปคุยกับโรงพยาบาลชุมชนที่อยู่ถัดไปไม่ไกล
เท่าไร เพื่อมีอะไรที่จะช่วยกันได้

พวกเราจึงมุ่งหน้าไปโรงพยาบาล เห็นผู้ป่วยรอรับบริการอยู่
จำนวนมาก แต่มีแพทย์ชาวเนปาลทำงานอยู่คนเดียว

ต้องดูแลทั้งผู้ป่วยนอก ห้องฉุกเฉิน
หรือผู้ป่วยในไปพร้อมๆ กัน

พวกเราอยากเข้าไปช่วยเขาทำงาน แต่ระบบการทำงานที่แตกต่างกับของไทย ในเวลาอันจำกัด คงไม่สามารถช่วยจัดการให้งานของเขาเบาลงได้

เพราะระบบการบันทึกตรวจคนไข้ไปจนถึงการจ่ายยา คงต้องใช้เวลาทำความเข้าใจกันพอสมควร เผลอๆ อาจทำให้ระบบของเขารวนขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

พวกเราจึงได้พูดคุยกับแพทย์ชาวเนปาล ทราบว่าทางโรงพยาบาลขาดแคลนเวชภัณฑ์บางส่วน

จึงมอบเวชภัณฑ์ที่พวกเรานำมาให้ไว้ช่วยคนไข้แทนพวกเรา
เขาดีใจมาก ผ่าทชอบคุณประเทศไทยอยู่หลายครั้ง

หลังเสร็จภารกิจที่โรงพยาบาล จึงเดินทางไปสมทบกับคณะพระ
ธรรมทูตไทยที่กำลังแจกของให้ผู้ประสบภัยที่บ้านของผู้ใหญ่บ้าน

มีคนเนपालมารอรับของกันแน่นขนัด ทั้งผู้สูงอายุ ทั้งเด็ก ทั้งผู้ใหญ่ แต่ไม่ไกลาahlเพราะทุกคนเข้าคิวกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

พวกเราพลอยดีใจเมื่อเห็นแววตาแห่งความสุขใจของผู้ได้รับ นับเป็นอีกหนทางหนึ่งที่เชื่อมต่อมิตรไมตรีจากคนไทยมายังถิ่นที่พวกเขาพักอาศัย อันแสนจะห่างไกล

ในเวลาสี่โมงเย็นก็เป็นอันสิ้นสุดหุดกิจกรรมที่ยาวนานมาตั้งแต่เช้ามีด

เดิมมีแผนจะพักค้างคืนที่นี่ แต่เมื่อมีข้อมูลใหม่ ทำให้เราเปลี่ยนแผนเดินทางกลับทันที

การเดินทางที่ยาวนานเริ่มต้นอีกครั้ง ถึงแม้ฟ้ายังสว่าง แต่อีกไม่นานฟ้าก็เริ่มเปลี่ยนสี มีแต่ความมืดเข้ามาปกคลุม เห็นแสงไฟเป็นกลุ่ม ๆ อยู่ไกลลึบตา

รู้สึกเหนื่อย รู้สึกเพลียกันมากจากการเดินทางตั้งแต่เช้ามีด แต่ก็อิมใจกับการได้มาจุดประกายแห่งความสุขให้กับชาวเนपालในชนบทที่ห่างไกล

ให้เขาเห็นธงไตรรงค์บนเสื้อที่พวกเราสวมใส่

ให้เขาได้รับรู้ว่า ยังมีคนไทยอีกมากที่เป็นห่วงพวกเขา

พวกเราเดินทางกลับมาถึงจุดหมายปลายทางที่วัดอย่างปลอดภัย ใช้เวลาเดินทางตลอดทั้งวัน 15 ชั่วโมงพอดิบพอดี คณะแพทย์อาสาที่เดินทางไกลวันนี้ต่างมีความรู้สึกร่วมกันว่า

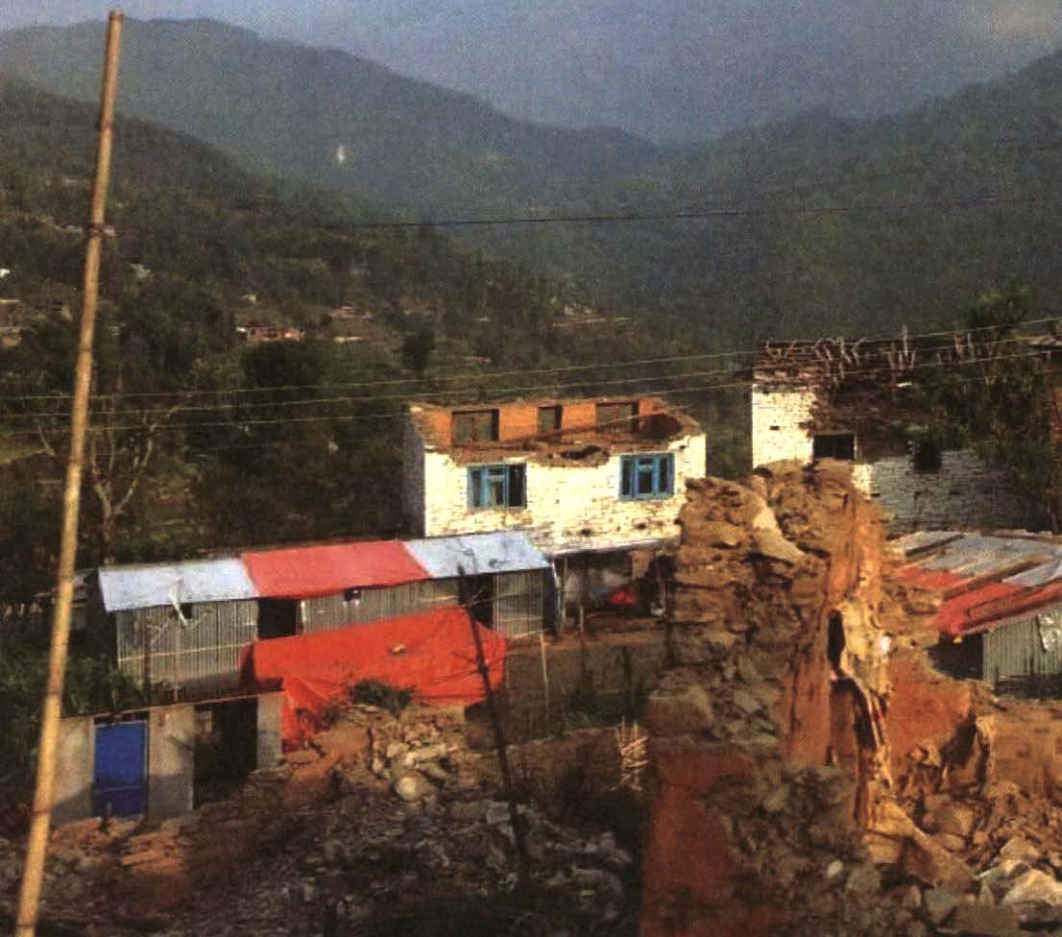
เหนื่อยกายแต่อิมใจ 





29
สุขใจที่
ได้ธรรม
ได้ทำ

pray for nepal



ทุก ๆ เช้าของวันใหม่ ไม่ว่าจะอากาศจะแจ่มใสหรือไม่ แต่ภารกิจ
ของคณะพระสงฆ์ไทยและคณะแพทย์ไทยก็เดินทางต่อไปตามจิต
อาสา ตามใจปรารถนาที่มาใช้ช่วงเวลาของชีวิตปฏิบัติภารกิจเพื่ออีก
หลาย ๆ ชีวิตในเนนปาลจะได้มีความหวัง มีกำลังใจที่จะสู้ต่อไปในโลก
ใบนี้







โลกที่เราและเขาเลือกเกิดไม่ได้
แต่เลือกที่จะทำได้และได้ทำ
ทำให้ได้ทั้ง "ทำ" และ "ธรรม"
นำสุขมาให้ไม่มีวันสิ้นสุด

วันนี้เป็นอีกวันหนึ่งที่คณะแพทย์อาสาจากแพทยสภา ซึ่งมีที่มา
จากคนละที่แต่มีหัวใจตรงกัน 4 นายคือ **นพ.อลงกรณ์ วงศ์สวัสดิ์**
นพ.วิศิษฐ์ อภิวัฒน์นังการ **นพ.รวิินทร์ สวนาพร** **พญ.จรงค์ ชันวิสัย**
ได้รับมอบหมายให้เดินทางร่วมกับคณะพระธรรมทูตไทยไปยังหมู่บ้าน
เล็ก ๆ แห่งหนึ่งในเมืองโดลาคา

เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากกรุงกาฐมาณฑุไปทางทิศตะวันออกราว ๆ
180 กิโลเมตร แต่ต้องใช้เวลาเดินทางไม่ต่ำกว่า 5 ชั่วโมง



คณะแพทย์หนุ่มสาวทั้ง
สี่ผู้มีหัวใจดวงงาม ได้บันทึก
ความรู้สึกนึกคิดถึงภารกิจที่น่า
ประทับใจไว้ว่า...

รถที่จะไปวันนี้มีทั้งหมด
3 คัน

คันแรก เป็นรถหกล้อ ขน
ข้าวสาร เกลือ ผ้าห่มไปแจกชาว
บ้าน

คันที่สอง เป็นรถตู้บรรทุก
อาสาสมัครชาวเนปาลและพระ
สงฆ์ รวมถึงยาที่จะนำไปรักษา
ชาวบ้าน

คันที่สาม เป็นรถสี่ล้อกึ่ง ๆ เอสยูวียี่ห้อ ทาทา ที่แพทย์อาสาถูก
จัดสรรให้ไปรวมกันทั้งสี่คน

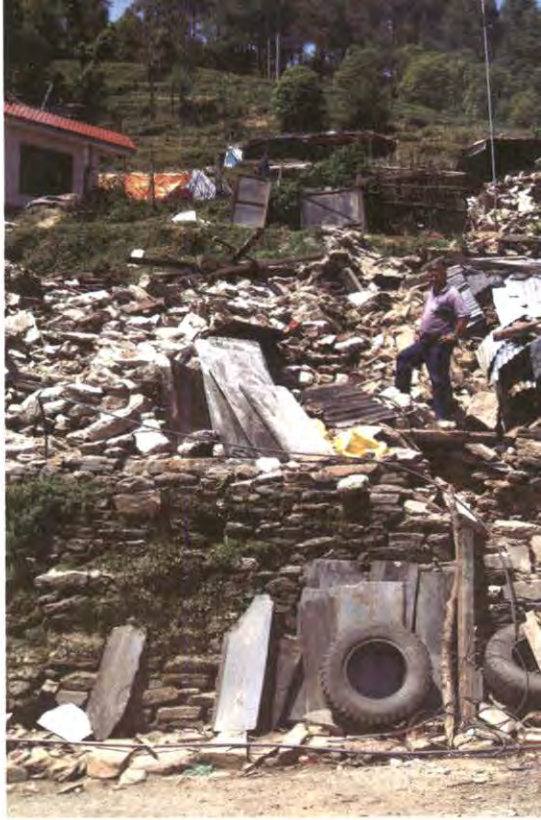
เราเริ่มเดินทางเกือบสิบโมงเช้า

เมื่อออกนอกเมืองกาฐมาณฑุ บ้านเรือนที่เรียงรายกันหนาแน่น
ก็เริ่มเบาบางลง

ภูมิประเทศสองข้างทางเริ่มมีต้นไม้สูงใหญ่มากขึ้น

**ถนนลาดยางสองเลนมีลักษณะคดเคี้ยว ใต้เขาสูงชันขึ้น
เรื่อยๆ ผ่านพื้นถนนที่ชำรุดเสียหายเป็นหลุมเป็นบ่อ**

คนขับรถต้องใช้ทั้งทักษะ ทั้งเสียงแตร เมื่อต้องการแซงหรือสวน
กันอย่างน่าหวาดเสียว





วิวสองข้างทางมีทั้ง
หุบเขากับต้นไม้ใหญ่น้อยสลับ
กันไป

อากาศร้อนแห้งแล้ง
เมื่อผ่านเขตชุมชนจะ
พบบ้านเรือนที่ยุบตัวเป็น
ระยะ

เดินทางกระแทก-
กระแทนกันมาได้สองชั่วโมง
กว่าก็ถึงเวลาอาหารกลางวัน

เมื่อพักทานอาหารจน
อิ่มท้องกันทั่วหน้า ก็ได้เวลา
เดินทางต่อ

รถพาเราห้อมมาอย่างแรงและเร็ว ผ่านภูมิประเทศที่เป็นธรรมชาติ
งดงามตามลำดับ มีแม่น้ำสลับกับหุบเขา แต่ถนนชันเขาเริ่มคดเคี้ยว
สูงชันมากขึ้น

บางช่วงนำหวาดเสียวว่าจะมีดินหินถล่มลงมาได้

ในที่สุดพวกเราเดินทางมาถึงชุมชนใหญ่ แต่ยังไม่ถึงหมู่บ้านที่
นัดหมายไว้

ต้องเดินทางต่อไปอีกเกือบ 30 กิโลเมตร บนทางลูกรัง เป็นหลุม
เป็นร่องคดเคี้ยวสูงชัน

ถ้าเป็นช่วงมรสุม พวกเราคงเข้ามาไม่ได้แน่

แม้แต่ขณะนี้จะไม่มิมรสุม แต่เราก็เอารถตู้ขึ้นมาไม่ได้ ต้องจอดทิ้งไว้ข้างล่าง

พวกเราเดินทางต่อไปด้วยรถที่เหลืออีกสองคัน ผ่านสองข้างทางที่เต็มไปด้วยป่าไม้อันอุดมสมบูรณ์ เพราะเรากำลังเดินทางผ่านเขตป่าสงวนบนเทือกเขาหิมาลัยไปยังหมู่บ้านเล็ก ๆ ในป่าลึก

นึกไม่ถึงว่าเมื่อเดินทางถึงหมู่บ้าน ชาวบ้านได้จัดพิธีการเล็กๆต้อนรับ นำผ้ามาคล้องคอทีละคน ทั้งพระ ทั้งฆราวาส

เป็นบรรยากาศที่อบอุ่นอย่างมาก

แม้พวกเราจะจากบ้านมาไกล แต่ก็อบอุ่นใจในมิตรภาพชาวซึ่งถึงน้ำใจที่ชาวบ้านมอบให้

หลังพิธีต้อนรับเล็กๆ คณะแพทย์ไทย 4 คน ก็แบ่งกันออกเป็นหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ 2 ชุด มีแพทย์อาสาชุดละ 2 คน ทำงานไปพร้อม ๆ กัน โดยมีอาสาสมัครชาวเนปาลที่มาด้วย ช่วยเป็นล่ามแปลให้ชาวบ้านเข้าใจการตรวจรักษา การใช้ยาที่เราแจกจ่ายให้ รวมถึงคำแนะนำในการดูแลตัวเองไม่ให้เจ็บป่วย

หน่วยแพทย์เคลื่อนที่เล็กๆ ทำงานเสร็จในเวลาไม่นาน

จากนั้นก็ถึงพิธีการแจกข้าวของเครื่องใช้ที่เตรียมนำมามอบให้ทั้งข่าวสาร เกลือ ผ้าห่มกันหนาว

ทั้งพระ ทั้งแพทย์ ช่วยกันแจกจ่ายอยู่ไม่นาน การรับแจกของก็เสร็จสิ้น



ก่อนเดินทางกลับ พวกเราประทับใจกับคำพูดสุดท้ายของตัวแทน
ชาวบ้านที่กล่าวขอบคุณพวกเราอย่างจริงใจด้วยประโยคง่าย ๆ อันแสน
ใสซื่อ

“We are so happy that you come.”

ทำให้พวกเราทุกคนที่ได้ยินแล้ว รู้สึกหายเหนื่อย
จิตใจที่ได้มาที่นี่

แม้จะเดินทางไกลบนหนทางที่ลำบากคดเคี้ยว อาจจะช่วยเหลือ
ชาวบ้านได้ไม่มากเท่าที่คิด แต่กำลังใจที่ส่งมอบให้ไป มันได้ย้อนกลับ
มาสู่พวกเราด้วยเช่นกัน

ทำให้รู้สึกว่างานแพทย์อาสา
คุณค่ามากก็เดียว โดยเฉพาะกับชาวบ้าน
ที่อยู่ห่างไกล

ระหว่างทางขากลับ เราไม่ได้แวะหยุด
พัก เพราะเริ่มมืดแล้ว สองข้างทางมืดลง
เรื่อย ๆ

คนขับพยายามเร่งให้กลับถึงวัดโดย
เร็ว เร่งเรื่อน่าหวาดเสียวกว่าตอนขามาซะอีก
แต่เราไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวใดๆ เลย ในใจได้
แต่ครุ่นคิดถึงแต่เหตุการณ์ที่ผ่านมา

มองออกไปนอกหน้าต่างรถ สองข้าง
ทางมีแต่ความมืดปกคลุม มองเห็นแสงไฟ
กระจายอยู่บนภูเขาสูงแล้วลुकเล่าที่ผ่านไป

“เหมือนดาวที่อยู่บนดินเลยนะ”

เสียงน้องคนหนึ่งพูดขึ้นมา

ภาพที่เห็นมันช่างสวยงามตามธรรม-
ชาติ ยิ่งกว่าภาพวาดในจินตนาการ

บางทีสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่เรียบ
ง่ายก็สร้างความสุขให้คนเราได้

คนเราอาจไม่ได้ต้องการอะไรมาก





ขอให้อยู่แบบไม่อดอยาก มีที่อยู่ที่ปลอดภัย สุขสบายตามสมควร
สุขภาพแข็งแรงไม่เจ็บไข้

เพียงแค่นี้ก็อาจจะเพียงพอแล้ว

แต่บางทีความต้องการของคนเรานั้นก็ไม่เคยรู้จักพอสักที
พวกเรามีเวลาครุ่นคิดอะไรต่อมิอะไรไปเรื่อยเปื่อยอยู่นานก่อน
รถจะทะยานกลับถึงวัด

บางทีความเจียมสังัดก็ช่วยทำให้เราแจ่มชัดกับความ
คิดของตัวเอง 





ถ่ายจากเฮลิคอปเตอร์ เห็นเทือกเขาหิมาลัย

30

ขึ้น ฮ. ไป
ช่วยคนใน
หุบเขา

pray for nepal

หลังจากเดินทางไกลนำข้าวของไปมอบให้ผู้ประสบภัยโดย
รถยนต์มาหลายที่

แต่มีอยู่ที่หนึ่งที่รถยนต์เข้าไม่ได้ เพราะถนนหนทางและสะพาน
ถูกหินถล่มพังเสียหายจากแผ่นดินไหว

ชาวบ้านเข้าออกหมู่บ้านไม่ได้ ถูกตัดขาดจากโลกภายนอก

พระมหาสุพจน์ คณะพระธรรมทูตไทย ได้รับการบอกกล่าวจาก
ท่านละมะวังซุก พระทิเบตว่ามีหมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อหมู่บ้านซุมอยู่ใน
หุบเขาใกล้ชายแดนทิเบต ถูกตัดขาดจากโลกภายนอก เนื่องจากดินหิน
ถล่มขวางเส้นทางเดินเท้าเข้าออกหมู่บ้าน ต้องการความช่วยเหลือ

แต่เดินทางไปโดยรถยนต์ไม่ได้ ต้องไปโดยเฮลิคอปเตอร์
เท่านั้น

หมู่บ้านซุมเป็นชุมชนใหญ่ อยู่ตามภูเขาสูงกว่า 3,000 คน

แทบทั้งหมดเป็นชาวพุทธมหายาน

บ้านเรือนพังเสียหายเกือบหมด เนื่องจากบ้านแถวภูเขาจะทำ
ด้วยหินเรียงกันเป็นชั้นๆ ไม่มั่นคงแน่นอนหนาเท่าที่ควร พอเกิดแผ่นดิน
ไหวก็พังทลายได้ง่าย

ในที่สุด ท่านลามะวังซุก และ พระมหาสุพจน์ ก็ตัดสินใจนำ
ข้าวของขนใส่เฮลิคอปเตอร์ที่ท่านลามะวังซุกจัดหามา 3 ลำ เดินทาง
ไปช่วยเหลือชาวบ้านที่หมู่บ้านซุม

เลือกของที่ชาวบ้านเดือดร้อนต้องการมากที่สุดคือเต็นท์ผ้าใบ
300 หลัง เต็นท์นอน 80 หลัง ผ้าห่ม 450 ผืน

การตัดสินใจใช้เฮลิคอปเตอร์ขนของไปช่วยชาวบ้าน ไม่ใช่
เป็นการตัดสินใจง่าย

เพราะก่อนหน้านี้ที่คณะพระไทยจะตัดสินใจใช้เฮลิคอปเตอร์
ปรากฏว่า เฮลิคอปเตอร์ของสหรัฐอเมริกาขณะลำเลียงความช่วยเหลือ
ไปให้ผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวครั้งที่ 2 เมื่อ 12 พฤษภาคม

ทำให้ทหารนาวิกโยธินสหรัฐตาย 6 นาย ทหารเนปาลตาย 2 นาย
ชาวบ้านชาวเนปาลตายอีก 5 คน

หลายฝ่ายจึงกังวลใจจะใช้เฮลิคอปเตอร์ขนของไปช่วยเหลือ
ดีหรือไม่

เมื่อไม่มีทางเลือกอื่นดีกว่านี้ จึงตัดสินใจใช้เฮลิคอปเตอร์เข้าไป
ทำหน้าที่ขนของไปให้ถึงมือชาวบ้านที่เดือดร้อน

ถึงแม้จะมีเหตุการณ์เฮลิคอปเตอร์ตกก่อนหน้านี้แล้วก็ตาม

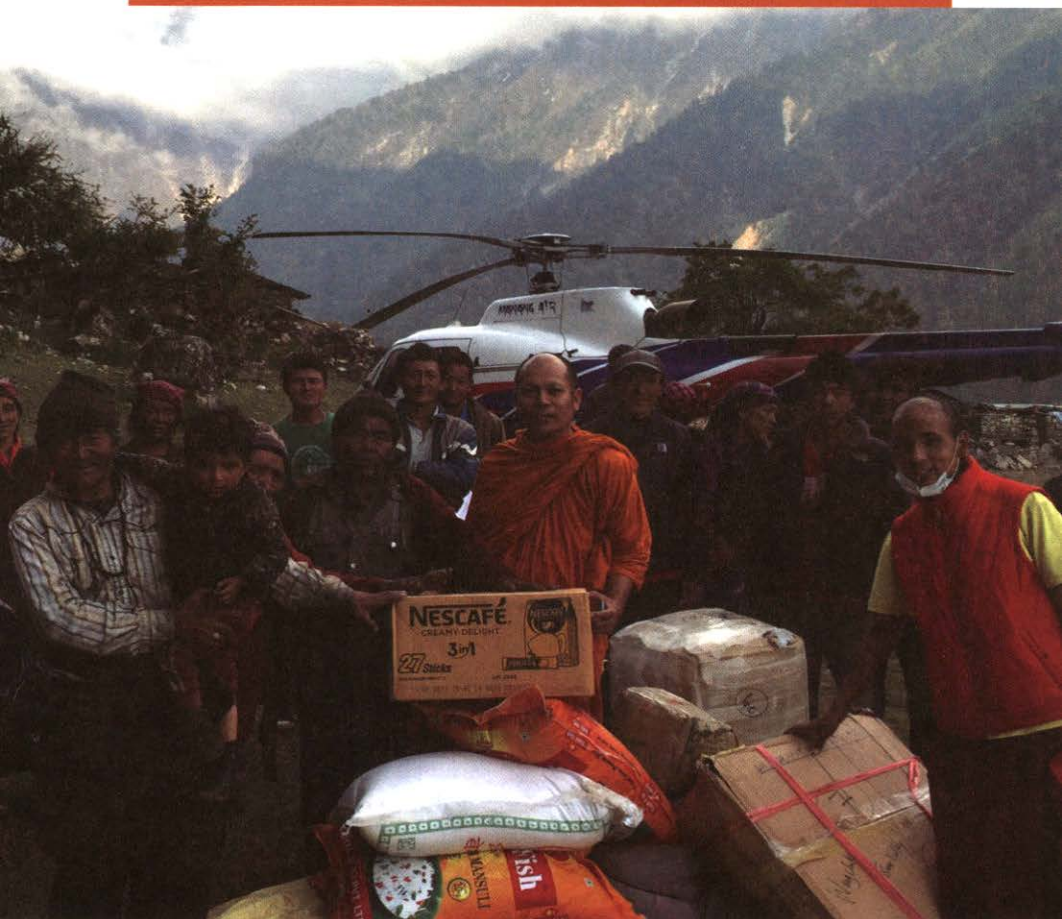
กันก็ใช้เฮลิคอปเตอร์ลงแตะพื้น

ชาวบ้านยืนมองด้วยความดีใจ

ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมีพระกิตติ พระไทยใส่จีวรเหลืองอร่าม

ตามมาช่วยถึงในชนบทที่ห่างไกลในหุบเขา

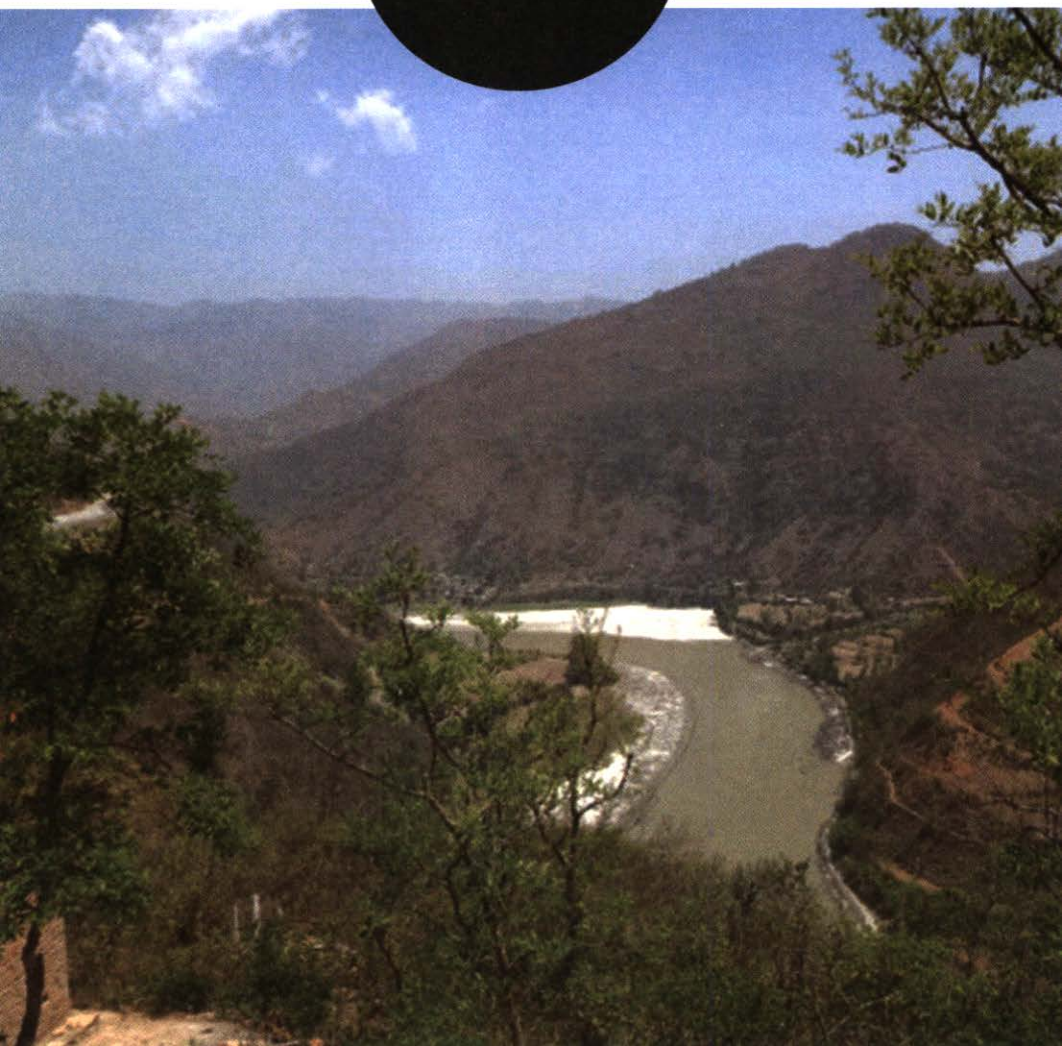
พวกเขาหลายคนน้ำตาซึม หลายคนมีรอยยิ้ม
แต่ทุกคนยกมือท้าว้มหัว กราบพระ-
พระผู้นำทางสว่างไสวมาให้ในวันมืดมิด
จิตใจที่ไฟธรรมนำมาซึ่งความสุขเสมอ



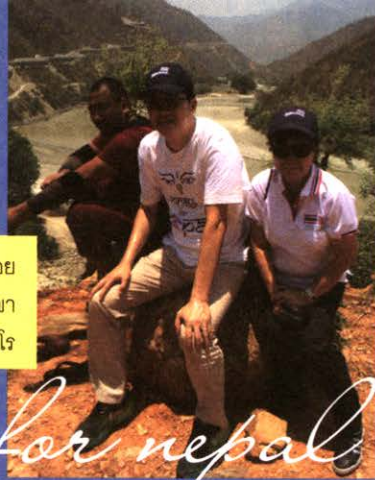
มหาสุพจน์มอบของให้ชาวบ้าน มีเฮลิคอปเตอร์อยู่ข้างหลัง

31

מאגאפ



พักเหนื่อย
ก่อนเดินขึ้นเขา
กับหลวงพี่อาจาโร



pray for nepal

การออกไปปฏิบัติภารกิจช่วยเหลือผู้ประสบภัย
แผ่นดินไหวของคณะพระไทย แพทย์ไทย ในบางวันจะ
ไม่รู้ล่วงหน้าว่าจะไปไหน

ส่วนใหญ่จะรับรู้ช่วงเช้าหลังรับประทานอาหาร
เช้าเรียบร้อยแล้ว

พระเนปาลซึ่งเป็นเลขานุการของวัดวิศ्वสันติ
วิหารที่คณะพระไทย แพทย์ไทย ใช้พักอาศัยขณะอยู่ที่
เนปาล ซึ่งทำงานร่วมกับพระมหาสุพจน์จากวัดไทย
ลุมพินี ที่ทำหน้าที่หัวหน้าศูนย์ประสานงานการช่วย
เหลือผู้ประสบภัย ได้แจ้งให้คณะแพทย์ทราบว่า วันนี้
ไม่มีออกหน่วยแพทย์ แต่จะให้ผมและแพทย์ทั้ง 3 ท่าน
คือ แพทย์หญิงอภิรมณ์ เวชภูติ รองศาสตราจารย์
นายแพทย์อดุลย์ รัตนวิจิตราศิลป์ รองคณบดี
คณะแพทย์ศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล
และพันเอกหญิง ผู้ช่วยศาสตราจารย์แพทย์หญิง
รวิวรรณ ชุนถนอม รองผู้อำนวยการศูนย์แพทย์

ทหารบกจังหวัดชายแดนภาคใต้ ไปมอบของให้ผู้ประสบภัย โดยมี **หลวงพี่อาจาโร พระเนปาล** ร่วมกับ **พิษณุ มาการ์** ชายหนุ่มชาวเนปาล ทำงานที่ธนาคารสแตนดาร์ดชาร์เตอร์ต์อร์นำทางไปบ้านเกิดของพิษณุ ที่ **หมู่บ้านสินธุรี** ซึ่งมีบ้านพังเสียหายกว่า 60 หลัง

ทำให้ชาวบ้านประสบปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย และขาดแคลน เครื่องอุปโภคบริโภค

คณะแพทย์ไทยเดินทางด้วยรถตู้ ขณะที่รถกระบะเล็กขนข้าวสาร อาหารแห้งจำพวก น้ำมันพืช ถั่วเหลือง เกลือ ผ้าห่ม ขับตามกันไป พอออกนอกเมืองได้ไม่นาน รถก็ทะยานขับได้ไปตามไหล่เขา **สร้างความหวาดเสียวเวลารถสวน**

เพราะต่างฝ่ายต่างเร่งมาด้วยความเร็ว

พอถึงทางโค้งหักศอกทั้งหลาย ทำเอาหัวใจแทบวาย เพราะคน ขับรถมองไม่เห็นรถที่จะสวนมา พอมาเผชิญหน้าตรงทางโค้งหักศอก จึงต้องเหยียบเบรกกันตัวโค้ง

คนขับรถอาจจะรู้สึกเฉย ๆ เพราะควบคุมรถอยู่ รู้จังหวะจะเบรก จะเร่งตอนไหน

แต่คนนั่งหัวใจจะวาย

เพราะมองออกไปนอกรถเห็นเหวลึกอยู่ข้างล่าง

สร้างความตื่นเต้นเป็นระยะ

ถึงวิวจะสวยตลอดทางที่รถวิ่งไปตามไหล่เขา แต่ทำเอาหัวใจ จะวาย

เพราะถ้าคนขับเบรกไม่ทัน หรือหักหลบรถที่สวนมาไปด้านเหวลึก นึกไม่ออกเหมือนกันอะไรจะเกิดขึ้น

แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปได้ด้วยดี





อาจจะเพราะมีพระนำ

คนขับเร่งทำเวลาเต็มทีจนมาใกล้ถึงหมู่บ้านใกล้เที่ยง ใกล้เวลาอาหารเลยแวะทานอาหารที่กระท่อมริมทางเป็นร้านค้าเล็กๆ ของชาวบ้านมีอาหารพื้นเมืองขาย

คณะของเราที่เป็นชาวเนปาลสั่งอาหารรับประทานกันอย่างเอร็ดอร่อย

ส่วนคณะแพทย์ไทยใช้บริการมาม่าผัดแห้งใส่กล่องที่แม่ครัวคนไทยที่มาช่วยทำอาหารที่วัดจัดให้พออิ่มท้อง



มาม่าผัดแห้ง
มื้อกลางวันที่กระท่อมริมทาง

หลวงพี่อาจารย์
กับแพทย์อาสาจากไทยนั่งรอ
ดูความพยายามของคนขับรถ
ที่จะนำรถขึ้นเขาที่ลาดชัน
ท่ามกลางอากาศที่ร้อนจัด



พอทานอาหารกลางวันกันอย่างถ้วนหน้าแล้ว หลวงพี่อาจารย์
มาส่งข่าวว่ารถตู้ขึ้นไปหมู่บ้านที่จะไปแจกของบนภูเขาไม่ไหว เพราะ
ทางสูงชันโค้งไปโค้งมาหลายโค้ง

**พวกเราทั้งหมดต้องเดินเท้าไปตามทางที่สูงชัน
ให้รถกระบะชนของขึ้นไปรอล้งหน้า**

แต่ทางที่สูงชันมาก รถกระบะที่ชนของหนักไม่มีกำลังพอจะขึ้น
ไปไหว พยายามเหยียบคันเร่งแล้วเร่งอีก แต่รถก็ขึ้นไม่ไหว

พวกเราทั้งพระทั้งฆราวาส ช่วยกันเอาหินก้อนใหญ่ๆ ไปรองได้
ล้อรถ เพื่อไม่ให้รถไถลถอยหลังลงมา คนขับจะได้เหยียบคันเร่งให้รถ
ขึ้นไปได้ที่ละนิด

แต่ความพยายามของพวกเราไม่สำเร็จ

“เคยมีนักปราชญ์บอกว่า ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่นไม่ใช่หรือหลวงพี่ นี่พยายามตั้งนานแล้ว ไม่เห็นสำเร็จซะที” ผมหันไปตามหลวงพี่อาจารย์ ขณะนั่งพักกันบนโขดหิน
กลางแดดเปรี้ยง

หลวงพี่บอกว่า “พวกเราพยายามแล้ว เราสำเร็จแล้ว แต่รถ
มันไม่พยายามด้วย มันจึงไม่สำเร็จ ความสำเร็จจริงไม่ใช่เพราะ
พวกเรา แต่เป็นเพราะรถ เข้าใจนะโยม”



เข้าใจแล้วครับหลวงพี่อาจาริที่นำรักของผม
ในที่สุด รถกระบะที่จะช่วยขนของขึ้นไป ก็ต้องค่อย ๆ ถอยหลัง
ลงช้า ๆ ไปตามทางลาดชัน เพราะถนนแคบมาก ไม่มีที่กักรถให้หันหัว
รถขับลงมาได้

คณะของเราเลยเปลี่ยนวิธีใหม่ ให้**พิษณุ**ประสานคนในหมู่บ้าน
เดินลงมาจากบนเขา มาเอาของแจกแบกขึ้นไปเอง

เวลาผ่านไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

ทั้งหนุ่มสาว ทั้งคนแก่ แห่งลงมาตามทางเดินจากบนเขากันเป็น
ระลอก มารวมตัวกันที่ลานกว้างหลังกระท่อมน้อยที่เรานั่งทานมาม่า
ผัดแห้งกันเมื่อเที่ยง

พิษณุจัดการส่งภาษาเจรจากับชาวบ้าน เขียนรายชื่อชาวบ้านใส่
กระดาษแผ่นน้อย แล้วค่อย ๆ เรียกชื่อมารับของจากพวกเราทีละคน
จนได้ของครบกันทุกครอบครัวด้วยความเรียบร้อย



ข้าวแต่ละกระสอบหนักมาก แต่ผู้หญิงเนपालทั้งหญิงสาว หญิง
สูงวัยต่างให้คนช่วยยกข้าวใส่หลังแล้วเอาผ้าคล้องใต้กระสอบข้าวไป
พาดบนหัวแบบไม่กลัวหนัก

พวกเธอแบกข้าวขึ้นหลังเดินไปตามทางเดินลาดชันขึ้นไป
หมู่บ้านบนเขากันอย่างกะมัดกะแมง

เธอออกแรงเพื่อครอบครัว ใช้เพื่อตัวเธอเองเท่านั้น
ยังไม่ทันจะแจกของเสร็จ

เราได้ยินเสียงรถมอเตอร์ไซค์เล็ดลอดมาตามสายลม
เมื่อเสียงรถมอเตอร์ไซค์ใกล้เข้ามา เราพบว่า**พระครูสมุห์
สงกรานต์**นั่งซ้อนท้ายอยู่บนอานรถ

หลวงพี่ทรหดมากที่นั่งซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซค์มาไกลจากกรุง
กาฐมาณฑุมากกว่า 3 ชั่วโมง เพื่อมาช่วยกันทำงาน

แต่ช่วงเดินทางกลับ หลวงพี่ขยับมานั่งรถคู่กับคนขับ กลับกรุง
กาฐมาณฑุด้วยกัน

เพื่อพาพวกเราไปร่วมพิธี วิสาขบูชาอย่างเรียบง่ายที่เจดีย์โพธา
นาถ โดยการนำของหลวงพ่อพระเทพโพธิวิเทศ

เมื่อพวกเรามาถึงเจดีย์ พิธีวิสาขบูชาแบบไทย ไทย เสร็จ
เรียบร้อยไปแล้ว คณะสงฆ์และประชาชนที่มาร่วมงานเดินทางกลับกัน
หมดไปก่อนหน้านี้ไม่นาน

แต่ยังมีชาวเนपालเดินเวียนเทียนกันรอบเจดีย์อย่างต่อเนื่อง
คนละ 3 รอบ จำนวนมาก

หลวงพี่เล่าให้ฟังว่า ที่เจดีย์โพธานาถจะมีชาวเนपालมาไหว้พระ
สวดมนต์ เดินเวียนเทียนรอบเจดีย์แบบที่เรากำลังเห็นอยู่นี้ทุกวัน



pray
for
nepal

ส่วนมากจะมากันตามสะดวกหลังเลิกงาน
แต่ที่น่าตื่นตาตื่นใจ เราเห็นคนหนุ่มสาวรุ่นใหม่มาร่วมประกอบ
พิธีกรรมยามเย็นกันมากมาย เป็นที่น่าประทับใจอย่างยิ่ง
ยิ่งคำผู้คนยิ่งแน่น
ก่อนที่ผู้คนจะแน่นมากเกินไป หลวงพ่อนำพวกเราเดินเวียนเทียน
รอบเจดีย์ 3 รอบ

สวดมนต์บทอติปิโสฯ
จุดเทียนส่องแสงสว่างไสว
ทำให้ใจเป็นสุขอย่างประหลาด
เมื่อแสงเทียนสาดแสงแรงขึ้น แรงขึ้น พร้อมกัน
อัครารรยอย่างยิ่ง

พวกเราเฝ้านิ่งมองแสงเทียน
แต่ทุกคนคงสลบหลับเปลี่ยนเวียนคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้
ที่เราคงคิดไม่ต่างกัน

**อยากให้เณรป่ากลับมาสว่างไสว
เหมือนแสงไฟในเปลวเทียน** 



32

นักรบกรุณา

pray for nepal



คำว่า “กูรข่า” เข้ามาในความทรงจำของผมอีกครั้งหนึ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในเนปาล

ก่อนหน้านี้คำว่า “กูรข่า” เกิดขึ้นจากการที่ผมได้รับเชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงในโอกาสต่างๆ ที่สถานทูตอังกฤษ หรือทำเนียบของเอกอัครราชทูตอังกฤษ ณ กรุงเทพมหานคร ก็จะมีโอกาสพบเจ้าหน้าที่แต่งกายคล้ายทหาร หรือผู้รักษาความปลอดภัยทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยตั้งแต่ประตูทางเข้า

รูปร่างหน้าตาคล้ายๆ คนเอเชีย
บางคนก็ดูคล้ายคนไทยปบฉิน



เจ้าหน้าที่สถานทูตบอกผมว่าพวกนี้คือ “นักรบกรูซ่า” หรือ “ทหารกรูซ่า”

มีโอกาสนี้ไปร่วมพิธีต้อนรับผู้นำชาติอาเซียนที่สิงคโปร์ก็เห็นผู้ชายรูปร่างหน้าตาเหมือนนักรบกรูซ่า

ขณะที่ทำงานเป็นรัฐมนตรี มีโอกาสเข้าเฝ้าสมเด็จพระราชาธิบดี ัจฉัญ อัสซานัล โบลเกียห์ มูอิซซัดดิน วัดเดาละห์ กษัตริย์แห่งประเทศบรูไนดารุสซาลาม ก็พบนักรบกรูซ่ารักษาความปลอดภัยอยู่เช่นกัน

ทันที ที่เห็นข่าวรายงานว่า วิปโยกแผ่นดินไหวกลืนเมือง “โกรซ่า” แดนนิกอบ

ทำให้ผมอยากพบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่าเมืองโกรซ่าคือเมืองของนักรบกรูซ่าใช่หรือไม่

ผู้หลักผู้ใหญ่ชาวเนปาลเล่าตำนานนักรบกรูซ่าให้ผมฟังว่า

เมืองโกรซ่าในปัจจุบันที่เจอกภัยพิบัติแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง อยู่ห่างจากกรุงกาฐมาณฑุไปทางตะวันตกเฉียงใต้ราว 100 กิโลเมตร มีประชากรประมาณ 2.88 แสนคน อยู่ตามหมู่บ้านต่าง ๆ กว่า 1,000 หมู่บ้าน บนพื้นที่ 3,600 ตารางกิโลเมตร แต่เจอกภัยแผ่นดินไหวถูกทำลายไปเกือบ 90% ของพื้นที่

อาณาจักรโกรซ่า คือเนปาลในปัจจุบัน มีอดีตที่ยิ่งใหญ่ โดยมีกษัตริย์ Prithvi Narayan Shan เป็นผู้ครอบครองอาณาจักร ได้นำทหารสู้รบกับกองทัพอังกฤษที่เข้ามาล่าเมืองขึ้นจนล่าถอยไป ไม่สามารถยึดอาณาจักรโกรซ่า หรือเนปาลเป็นอาณานิคมได้ ทั้ง ๆ ที่

อังกฤษมีแสนยานุภาพอันเกรียงไกร อาวุธทันสมัย ขณะที่ทหารกูรข่ามีเพียงมีดสั้นเป็นอาวุธประจำกายที่เรียกว่า คูกรี หรือ ชัครี (Kukri)

มีอีกเรื่องเล่ากันต่อ ๆ มาว่า พอกองทัพอังกฤษบุกขึ้นเทือกเขาหิมาลัย ยิ่งปืนเข้าใส่ทหารกูรข่า แม้จะถูกยิงล้มตายคนแล้วคนเล่า แต่คนข้างหลังก็บุกเข้าประชิดตัวทหารอังกฤษ ใช้มีดปลิดชีวิตล้มตายจำนวนมาก จนทหารอังกฤษบุกขึ้นไปยึดเมืองไม่ได้ ต้องพ่ายแพ้อับลงมา

อาวุธประจำกายทหารกูรข่าที่เรียกว่า คูกรี

ภายหลังอังกฤษเซ็นสัญญาสงบศึกกับเนปาล ก็ดึงเนปาลมาเป็นพวกด้วยการว่าจ้างนักรบกูรข่าให้เป็นทหารในสังกัดของกองทัพอังกฤษ ตั้งแต่หลายร้อยปีก่อนจนถึงปัจจุบัน

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมผมจึงเห็นทหารกูรข่ามาทำหน้าที่อยู่ที่สถานทูตอังกฤษในไทย

ขณะที่สิงคโปร์ บรูไนก็จ้างทหารกูรข่าไปทำหน้าที่ตามสถานที่ต่าง ๆ เช่นกัน

แต่ปัจจุบันทหารกูรข่าไม่ได้มาจากเมืองโกรข่าแต่เพียงที่เดียว

คนเนปาลทุกคนสมัครเป็นทหารกรูซ่าได้

แต่ไม่ใช่จะเป็นกันได้ง่ายๆ

ต้องผ่านการคัดเลือกอย่างหนักจากผู้สมัคร 30,000 - 40,000 คนต่อปี แต่มียอดรับผู้ผ่านการคัดเลือกได้แค่ 200-300 คน บางปีก็น้อยกว่านี้

ผู้สมัครเป็นทหารกรูซ่าส่วนมากจะมาจากที่ราบสูงหรือภูเขาสูง อุดม แฉ่งแรง อายุ 17 ปี 6 เดือน ถึง 21 ปี ส่วนสูงไม่ต่ำกว่า 158 เซนติเมตร มีน้ำหนักขั้นต่ำ 50 กิโลกรัม รอบอก 31 นิ้วขึ้นไป อุดฟันไม่เกิน 2 ซี่ ฟันห่างหรือฟันหลอไม่เกิน 2 ซี่

ต้องผ่านทดสอบการมองเห็น การได้ยิน และพูดภาษาอังกฤษได้ พอผ่านตรวจร่างกายรอบแรก แล้วก็ไปคัดเลือกรอบที่สอง รอบสองนี้จะสอบภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ ต้องผ่าน 50%

สอบความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

จากนั้นจึงไปทดสอบสมรรถภาพร่างกาย ดึงข้อบาร์เดี่ยว ซิทอัพ 25 ครั้งกับไม้กระดานเอียง 45 องศา ภายใน 1 นาที ทำทั้งหมด 2 เซ็ต ซิทอัพท่างอเข่ามีอกอดอกเป็นรูปกากบาท 70 ครั้ง ภายใน 2 นาที

วิ่งระยะทาง 1.5 ไมล์ภายในเวลา 14 นาที

แบกทราย 35 กิโลกรัม ขึ้นเขาสูงชัน 4.8 กิโลเมตร ภายใน 35 นาที

ขนหินจากแม่น้ำขึ้นเขา 3 กิโลเมตรภายใน 30 นาที
ต้องผ่านชั้นตอนเหล่านี้ทั้งหมดได้ จึงจะได้ไปสัมภาษณ์ จากนั้น
ก็รอประกาศผลว่าจะผ่านการคัดเลือกหรือไม่

เมื่อผ่านการคัดเลือกแล้วยังต้องไปฝึกอย่างหนัก จึงจะเข้าประจำ
การกองทัพอังกฤษได้

บางรายก็อาจไปเป็นตำรวจที่สิงคโปร์หรือไปทำงานหน่วยรักษา
ความปลอดภัยตามประเทศต่างๆ ที่ว่าจ้างไป

คุณสมบัติอันกล้าหาญ เกียรติยศของนักรบตามแบบฉบับของ
ทหารกล้าสะท้อนถึง อัตลักษณ์ของความเป็น "เนปาล" ได้อย่างดี
ระดับหนึ่ง

สะท้อนถึงความอดทน พอเพียง ซื่อสัตย์

กล้าหาญชาญชัย ไม่ยอมแพ้ แม้ต้องสละชีวิต

**ผมมั่นใจว่า แมคนเนปาลจะเผชิญภัยพิบัติแผ่นดินไหว
ร้ายแรงเพียงใด**

แต่ด้วยหัวใจและจิตวิญญาณนักรสู้ของคนเนปาล

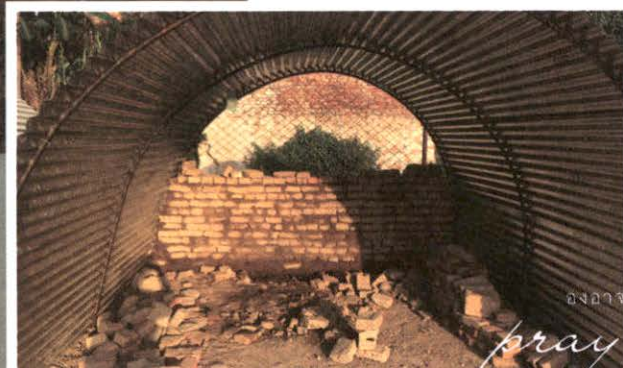
จะทำให้พวกเขาฟันฝ่าอุปสรรคได้อย่างแน่นอน 



33

เตือนภัยสังกะสี

pray for nepal



207

องอาจ คล้ามไพบูลย์

pray

หลังจากแผ่นดินไหวผ่านไปได้เดือนกว่า ๆ ชาวบ้านที่ต้องอาศัย
เต็นท์ชั่วคราวตามสถานที่ต่าง ๆ เริ่มชวนขวายเป็นที่พักพิงชั่วคราวแบบ
ใหม่เพราะใกล้หน้าฝนเข้ามาทุกที

เต็นท์ผ้าใบที่ใช้อยู่ดูจะกันฝนไม่ได้มากนัก

ถ้ามีลมกรรโชกแรง ๆ เต็นท์ผ้าใบหลายแห่งอาจจะลอยไปตาม
แรงลมได้

เราจึงเห็นเต็นท์แบบใหม่ให้เห็นประปรายหลายพื้นที่

เป็นเต็นท์ที่ทำจากสังกะสี

เอาสังกะสีมาตีโค้งจากพื้นดินข้างหนึ่งถึงพื้นดินอีกข้างหนึ่ง ดู
เป็นเหมือนหลังคาครึ่งวงกลม ตั้งอยู่บนพื้นดิน

หลายที่เอาไม้อัดมาทำกำแพง

หลายที่เอาอิฐหินมาก่อเป็นกำแพง

กำแพงข้างหน้าทำเป็นทางเข้า หลายคนหาประตูเก่าจากบ้านที่
พัง แต่ประตูไม่พังมาทำเป็นประตูทางเข้าเต็นท์

ส่วนกำแพงด้านหลังก็เอาหน้าต่างเก่าที่ยังพอใช้ได้มาทำเป็น
หน้าต่าง ช่วยให้อากาศพัดผ่านได้สะดวกขึ้น

เต็นท์สังกะสีมีส่วนช่วยให้หลบฝนได้ดี แต่ก็มีส่วนทำให้ร้อนมาก
ขึ้น

ชาวบ้านจึงเอาฟางข้าว มาคลุมหลังคาสังกะสีเหมือนกับที่บ้าน
เรามีกระท่อมมาจาก ยังไงยังงั้น

ทำให้บรรเทาอากาศร้อนตอนกลางวันได้เป็นอย่างดี

ข้างในเต็นท์สังกะสี บางหลังจะมีการแบ่งกันเป็นสัดส่วน
ถึงแม้จะเล็กแคบน่าอึดอัด แต่ก็พอจัดเป็นสัดส่วนได้พอสมควร
บางเต็นท์มีไม้มาวางทำเหมือนเป็นพื้นบ้าน
แต่บางเต็นท์ก็นำผ้าใบจากเต็นท์เก่ามาปูพื้นเพื่อให้นั่งนอน พัก
ผ่อนได้ราบรื่นมากยิ่งขึ้น

ถึงแม้เต็นท์สังกะสีจะดูดี มีความมั่นคงแข็งแรงกว่าเต็นท์ผ้าใบ
แต่คงไม่มีใครอยากอยู่ในเต็นท์สังกะสีตลอดไป
ทุกคนได้แต่หวังว่าจะมีโอกาสกลับเข้าไปอยู่บ้านในเร็ววัน

ถึงแม้บ้านนั้นจะเป็นบ้านเก่าๆ เล็กๆ ซ่อมซ่อยงไ้ก็ตาม
ความเป็นบ้านก็มีความหมาย มีคุณค่า
ไม่ว่าจะบ้านเล็ก หรือบ้านใหญ่ บ้านก็ทำให้สุขใจได้เสมอ

พวกเราได้แต่หวังว่าอีกไม่นานผู้ประสบภัย จะได้กลับไปอยู่ใน
บ้านอย่างสุขสบายเหมือนเดิม
ไม่ต้องอยู่เต็นท์สังกะสีที่เปรียบเหมือนบ้านนานเกินไปนัก

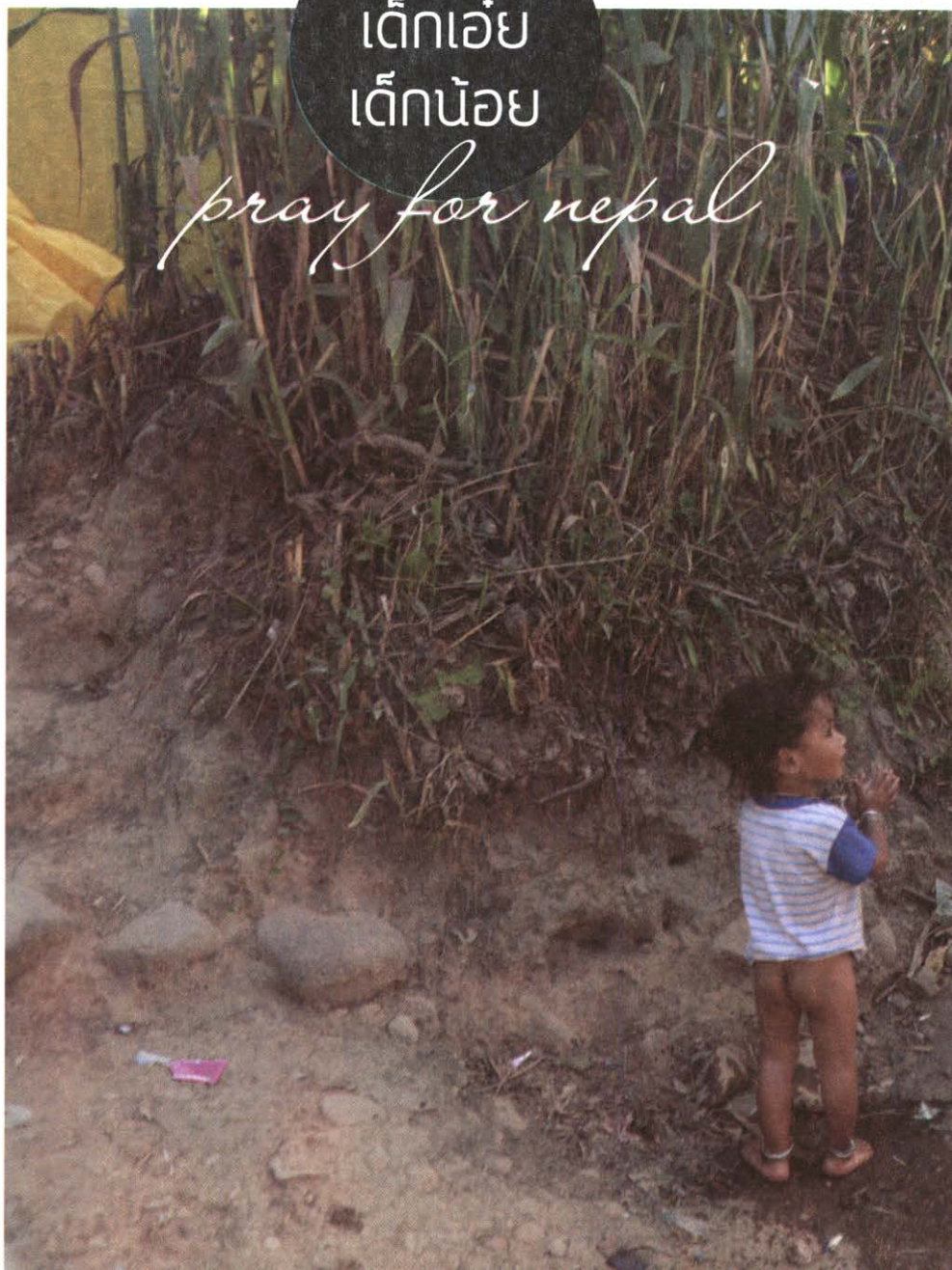
ขอให้มึบ้านท้อบอุ่น
หลังฝุ่นควันแห่งความโศคร้ายจางหายไปนะ
เพื่อนมิตรชาวเนปาล 🇳🇵



34

เด็กเอ๋ย
เด็กน้อย

pray for nepal





ทุกครั้งที่เกิดภัยพิบัติ โดยเฉพาะภัยพิบัติใหญ่ๆ อย่างแผ่นดินไหว จะมีผู้คนที่ได้รับผลกระทบมากมาย

แผ่นดินไหวคราวนี้

นอกจากจะมีคนตายกว่า 8,000 คน เจ็บป่วยอีกจำนวนมาก คนที่ทุกข์ยากทั้งทางร่างกายและจิตใจอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งน่าสงสารที่สุดคือ "เด็ก"

เด็กที่ยังไม่รู้ประสีประสาว่าแผ่นดินไหวคืออะไร

ทำไมบ้านพังในพริบตา

สถานที่ที่เคยวิ่งเล่นกับเพื่อนเกลื่อนไปด้วยเศษอิฐเศษหิน

อาหารที่เคยกินก็ไม่ค่อยมีกิน



เสียงร้องไห้โหยหวนที่ได้ยินวัน
บ้านพังทลายยังกระจายก้อนในสมอง
น้อยๆ

ถึงแม้วันนี้เสียงกรีดร้องโศกเศร้า
จะค่อยๆ เบาลง

แต่ภาพแห่งความทรงจำที่ไม่
อยากจำ ยังคงย้ำตาฝังอยู่ในห้วงลึก
ของจิตใจ



ก่อนกินแผ่นดินไหว เด็กกว่าหนึ่งในสิบคน ต้องทุกข์ทรมานอยู่ใน
ภาวะขาดสารอาหารเฉียบพลัน

เด็กเกือบสี่ในสิบคน มีภาวะเตี้ยแคระแกร็น เนื่องจากขาดสาร
อาหารต่อเนื่องมานาน

สถานการณ์ของเด็กๆ หลังแผ่นดินไหวน่าจะเลวร้าย ลงกว่าเดิม

เด็กบางคนยังจะต้องเริ่มต้นมีชีวิตรอยู่คู่กับความพิการ
เพราะการบาดเจ็บจากแผ่นดินไหว

เด็กอีกไม่น้อยเริ่มมีปัญหาทางจิตใจจากความ
วิตกกังวล

เด็กกว่า 1.7 ล้านคนต้องทนอยู่กับสภาพอัน
เลวร้ายอีกนานแค่ไหน ยังไม่มีใครตอบได้

โรนัลด์ ซ่าน รองผู้แทนองค์การยูนิเซฟ
ประจำประเทศเนปาลบอกพวกเราว่า “ไม่ควร
ประเมินผลกระทบทางจิตใจจากเหตุแผ่นดิน
ไหวรุนแรงครั้งแล้วครั้งเล่าที่มีต่อเด็กต่ำ
เกินไป”



ผมอยู่ใกล้กับจุดศูนย์กลางขณะเกิดแผ่นดินไหว
ผมเห็นเด็ก ๆ ต่างกอดกันร้องไห้เป็นชั่วโมงๆ ขณะที่ผู้คน
วิ่งหนีออกจากบ้านตนเอง

เด็กหลายคนต้องทนทุกข์ทรมานกับการฝันร้าย
เด็กส่วนหนึ่งมีความเครียดอย่างรุนแรง และนอน
ไม่หลับ

เด็กคนอื่นๆ ก็ยังตัวน้อยๆ ก็ยังติดกับพ่อแม่ตลอดเวลา

หวังว่ากาลเวลาจะช่วยรักษาแผลใจให้เด็ก ๆ ไป
พร้อมๆ กับการช่วยเหลือจากเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกเดียวกัน

วันคืนแห่งความฝันร้ายคงค่อยๆ มลายหายไปด้วย
สายธารน้ำใจที่หลั่งไหลไปช่วยเธอ

หลายครั้งหลายหนบนหนทางที่สะพាយยาม
ตามพระอาทิตย์เข้าไปในหมู่บ้านที่ห่างไกล
ผมเห็นแววตาที่ไร้สุข
แม้ในเวลาที่เธอเล่นสนุกกับเพื่อนตามประสา

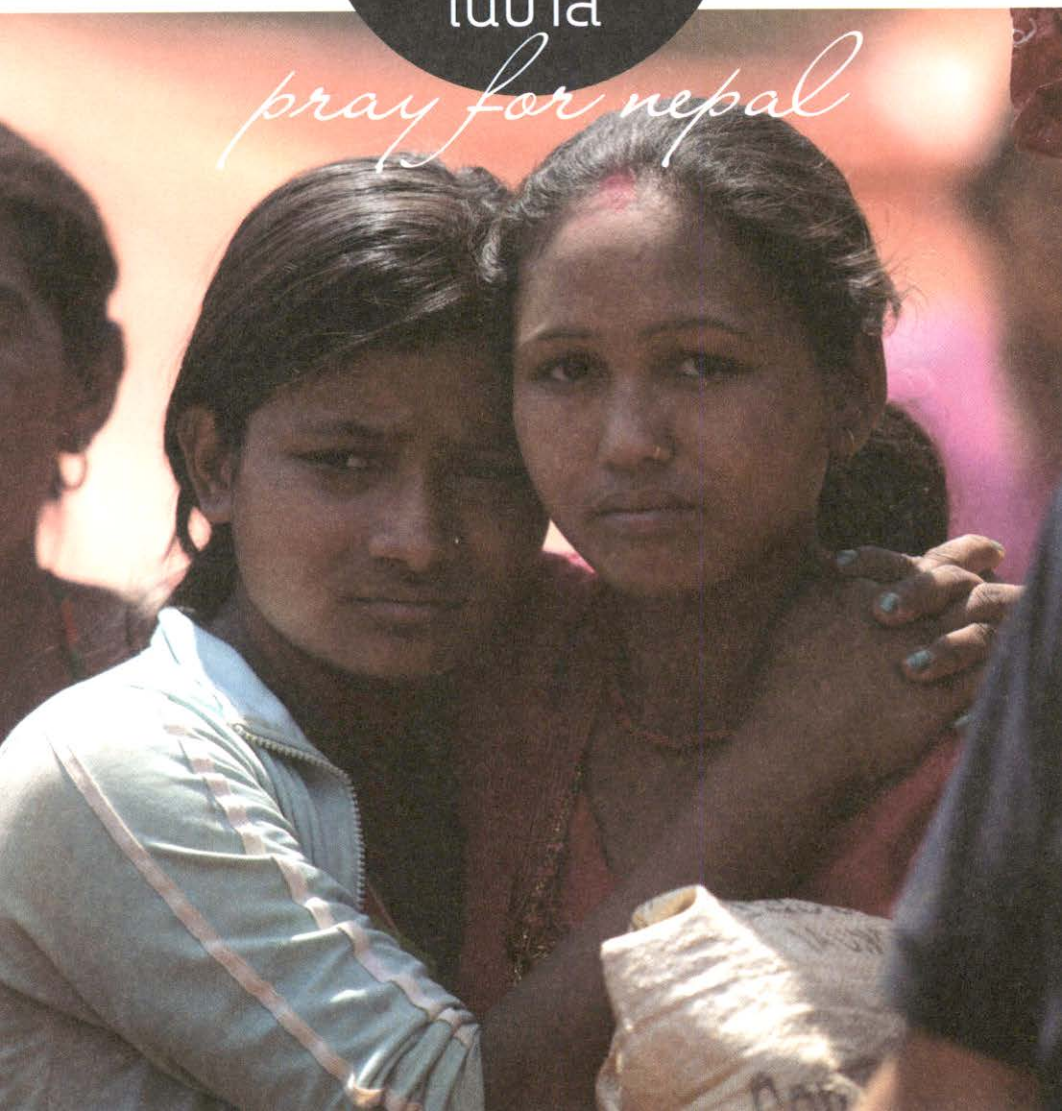
**กว่าเธอจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่
ขอให้เธออย่าฝันร้ายกับแผ่นดินไหวอีกเลย
นะ...เด็กเอ๋ยเด็กน้อย**





35
ยิ้มเหงๆ
ของสาว
เนปาล

pray for nepal



ในสังคมเนปาลโดยรวม จะมีวัฒนธรรมหลักอยู่ 2 ประเภทคือ วัฒนธรรมอารยัน และวัฒนธรรมมองโกเลีย

ถ้าดูจากรูปร่างหน้าตาของชาวเนปาลก็สามารถสะท้อนที่มาของวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี

เห็นหนุ่มสาวเนปาลที่หน้าตาออกแขก ๆ ก็ชัดเจนว่ามีเชื้อสายอินโด-อารยันจากอินเดีย ถ้าเห็นหน้าตาออกไปทางจีน-มองโกเลีย หรือหน้าตาเหมือนคนไทยก็สันนิษฐานได้เลยว่าพวกนี้มีเชื้อสายเป็นพวกมองโกลลอยด์จากเทือกเขาหิมาลัย

ตลอดระยะเวลาเดินทางไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวที่เนปาล มีปรากฏการณ์ต่าง ๆ มากมายที่สร้างความประทับใจ สุขใจ เศร้าใจ ให้เราได้สัมผัสอยู่ตลอดเวลา





ไม่ว่าจะในเขตป่าเขาหรือในเมือง มีเรื่องราวที่ประทับใจให้เรา
เก็บไว้ในความทรงจำเรื่องแล้วเรื่องเล่า

รวมทั้งเรื่องผู้หญิงเนปาล ที่เราพบเจออยู่บ่อย ๆ ทำให้ค่อย ๆ
ซึมซับความประทับใจ

พูดคุยกับชาวเนปาลหลาย ๆ คนทั้งหญิงชายต่างให้ข้อมูลไม่ต่าง
กับที่ นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ นักวิชาการศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร ได้
บันทึกถึงสถานะของผู้หญิงในสังคมเนปาลไว้อย่างน่าสนใจว่า

“ผู้หญิงเนปาลอาจจะไม่ค่อยต่างจากผู้หญิงหลาย ๆ ชาติในโลก
นี้ ที่สังคมมักจะทำให้อำนาจแก่ผู้ชาย

สังคมเนปาลก็เช่นกัน ถือได้ว่าเป็นสังคมที่ให้อำนาจแก่ผู้ชาย
ผู้ชายเนปาลจึงมีฐานะทางสังคมดีกว่าผู้หญิงครอบครัวชาวเนปาลจึง
นิยมการมีลูกชายมากกว่า

ผลเสียที่ตามมาก็คือเด็กผู้หญิงหรือลูกสาวจะมีความรู้สึกต่ำต้อย
และไม่มีค่า

การปฏิบัติต่อลูกสาวยังมีลักษณะ
เลือกที่รักมักที่ชัง ลูกสาวจะไม่ค่อยได้
รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร

เด็กหญิงในเนปาลจะต้องทำงาน
หนัก ถูกฝึกให้เป็นแม่บ้านและภรรยาที่
ต้องรับผิดชอบงานบ้านและเลี้ยงลูก

ต้องเชื่อฟังสามี อดทน ขยัน
ทำงานและพูดน้อย

ผู้หญิงจะถูกมองว่าเป็นทรัพย์สิน
สมบัติของผู้ชาย



ลูกสาวจึงเปรียบเสมือน “วัตถุสิ่งของ” ของคนอื่นที่มาอาศัยอยู่ในบ้าน ลูกสาวจึงมักไม่ได้รับการส่งเสริมให้เรียนหนังสือ

การมีลูกสาวอยู่ในครัวเรือน จึงเหมือนการมีภาระที่หนัก พ่อแม่จึงพยายามทำให้ลูกสาวแต่งงานออกไปอยู่กับคนอื่นให้เร็วที่สุด

ความบริสุทธิ์ของผู้หญิงจะถือว่าเป็นสิ่งที่มีค่าในสังคมเนปาล ลูกสาวจึงต้องถูกควบคุมอย่างเข้มงวด มีกฎที่รับรู้กันทั่วไปว่าผู้หญิงต้องเชื่อฟังผู้ชาย 3 ประเภทคือพ่อ สามี และลูกชาย **ชีวิตของผู้หญิงเนปาลจึงผูกอยู่กับผู้ชาย**

หลายครั้งที่เราตามพระสงฆ์ไทยไปแจกของโดยเฉพาะในชนบทที่ห่างไกล เรามักเห็นผู้ชายยกของหนักเช่น กระสอบข้าว เกลือ ถั่ว ขึ้นบนหลังของผู้หญิง ให้ผู้หญิงแบกกลับบ้าน

บางครั้งต้องแบกของหนักเดินกลับบ้านไปหลายกิโล ขณะที่ผู้ชายนั่งสบายๆ ใต้ต้นไม้พูดคุยกันไปอย่างสบายอารมณ์ **หนุ่มน้อยชาวเนปาลคนหนึ่งพูดถึงผู้หญิงเนปาลตามทัศนะของคนรุ่นใหม่ไว้อย่างน่าสนใจว่า**

สมัยก่อนผู้หญิงมักจะถูกแลบ้าน เลี้ยงลูก ผู้ชายทำงานนอกบ้าน หารายได้มาเลี้ยงครอบครัว แต่ยุคสมัยนี้เริ่มเปลี่ยนไป ผู้หญิงในชนบทจะออกไปช่วยสามีทำงานในไร่ นา ขณะที่ผู้หญิงในเมืองก็จะทำงานนอกบ้านมากขึ้น

ถึงแม้จะทำงานนอกบ้าน แต่งานในบ้านก็ยังคงเป็นการระของผู้หญิงอยู่ดี

ผมมีโอกาสได้เห็นรอยยิ้มของผู้หญิงเนปาลอยู่บ่อยๆ ถ้าค่อยๆ สังเกตให้ลึกลงไปจะพบว่าเป็นรอยยิ้มเหงาๆ เหมือน **มีความเศร้าแฝงอยู่**

ไม่รู้ยิ้มเหงาๆ เศร้าแฝงอยู่เพราะผลสะท้อนจากแผ่นดินไหว หรือสังคม วัฒนธรรมกดทับส่วนลึกในชีวิตจิตใจของเธอไว้

แต่ไม่ว่าเธอจะยิ้มเหงาๆ เศร้าเพราะอะไร ก็อยากให้เธอรับรู้ว่าคุณคือผู้สร้างโลกนี้ไว้ไม่ต่างจากผู้ชายเช่นกัน

เหมือนดังบทเพลงชื่อ “ยิ้มเหงาๆ เศร้างามๆ” ที่นักร้องเพลงเพื่อชีวิตชื่อดัง “พงษ์เทพ กระโดนชำนาญ” ประพันธ์คำร้อง ทำนองไว้ว่า

“ยิ้มเหงาเหงา เศร้าพองามงาม มีคนถามว่าเธอคือใคร
ทั้งทั้งโลกนี้ก้าวไกลแสนไกล เธอยังสดใสอยู่ในโลกเก่า
ยิ้มเหงาเหงาของคณงามงาม คนที่แบกหาม โลกไว้ครึ่งหนึ่ง
โลกวันนี้แม้งามเพียงครึ่ง ก็ครึ่งของเธอที่สร้างที่ทำ
เศร้างามงาม ไปรดอย่างถามถึงความทรงจำ
เรื่องความพลัดพราก จากคนที่เธอรัก
ยิ้มเหงาเหงา เศร้าพองามงาม คือนิยามของความทุกข์ยาก
ถ้าครึ่งโลกร้ายที่ฉันทงตาก เป็นครึ่งโลกสวย ขอมอบให้เธอ
เศร้างามงาม ไปรดอย่าถามถึงความทรงจำ
เรื่องความพลัดพราก จากคนที่เธอรัก
ยิ้มเหงาเหงา เศร้าพองามงาม คือนิยามของความทุกข์ยาก
ถ้าครึ่งโลกร้ายที่ฉันทงตาก เป็นครึ่งโลกสวย ขอมอบให้เธอ”

ขอมอบเพลงนี้ให้เธอ: ผู้หญิงเนปาล



36
สมเด็จพระ
เษม
ปุระสภักย



อุ้งยั้งชีพเตรียมมอบ
ให้ผู้ประสบภัยในวัน
ที่สมเด็จพระเสด็จ



pray for nepal

หลังจาก**สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์**
เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ปฏิบัติหน้าที่
สมเด็จพระสังฆราช มีดำริให้คณะสงฆ์ไทยและ
พระธรรมทูตช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวใน
เนปาลมานานกว่าหนึ่งเดือน

วันที่ 2 มิถุนายน พ.ศ.2558 นับเป็นวัน
สำคัญอีกวันหนึ่งของสายสัมพันธ์ไทย-เนปาล
จากเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่สะเทือนใจคนทั้งโลก





เมื่อสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เสด็จพระราชดำเนินเยือนเนปาล พร้อมกับแจกสิ่งของบรรเทาทุกข์ รวมทั้งให้กำลังใจพระธรรมทูตไทยที่ทำงานหนักให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา

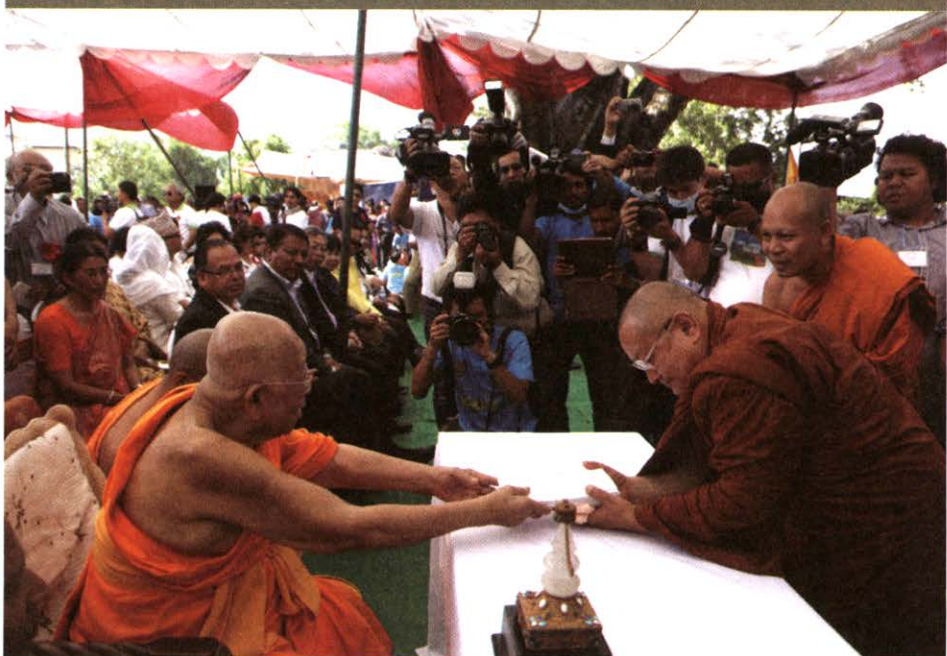
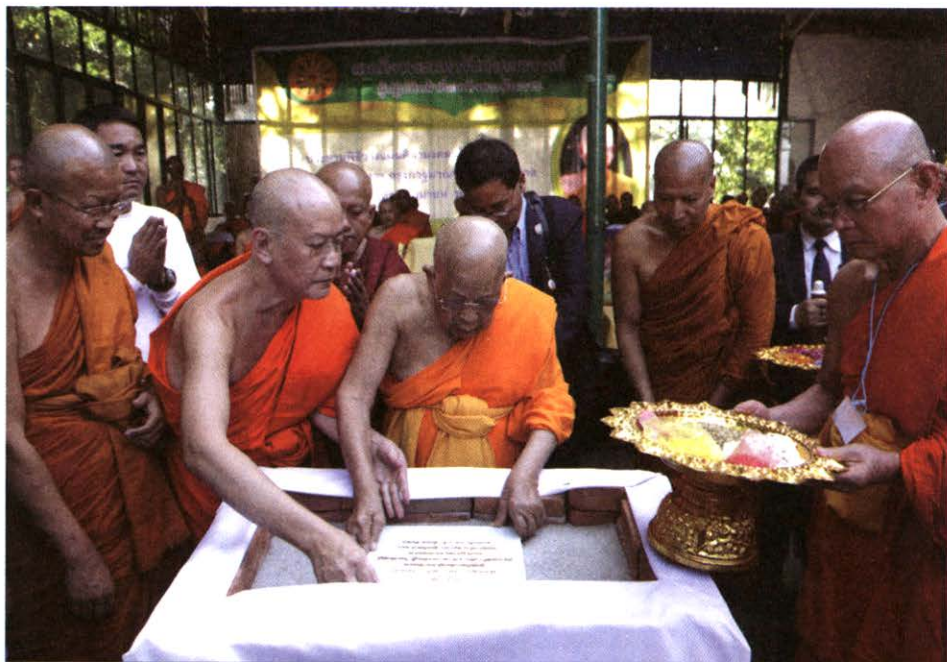
พอได้เวลาบ่ายโมงกว่า ๆ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ เสด็จฯ พร้อมด้วยคณะผู้มีเกียรติจากเมืองไทยที่ร่วมกันสละแรงกายแรงใจและกำลังทรัพย์บริจาคช่วยเหลือชาวเนปาลเดินทางมาถึงบริเวณพระเจดีย์ 2,300 ปี ที่เมืองธัมมัสถาลี สถานที่จัดพิธีมอบถุงยังชีพแก่ผู้ประสบภัย โดยมหาเถรสมาคมในพระเมตตาของเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ

เมืองธัมมัสถาลี อยู่ห่างทิศตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงกาฐมาณฑุ มีคนอยู่อาศัยประมาณ 350 หลังคาเรือน

แต่โชคไม่ดี แผ่นดินไหวสองครั้งที่ผ่านมารวมทั้งอาฟเตอร์ช็อกนับครั้งไม่ถ้วน ทำให้เกิดความเสียหายมากกว่า 200 หลังคาเรือน

มีผู้เสียชีวิต 19 ราย







ถึงแม้ความตายจะคร่าชีวิตไปถึง 19 ราย แต่เพื่อนร่วมเมืองร่วมหมู่บ้านที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ยังมีกำลังใจพร้อมจะเดินหน้าชีวิตต่อไปด้วยใจ
ทรนง

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไป

เช้าวันนี้ชาวเมืองธัมมัสถาลีและชาวบ้านจากเมืองใกล้เคียงที่
ประสบภัยแผ่นดินไหวต่างทยอยเดินทางมาที่**บริเวณพระเจดีย์
2,300 ปี** กันอย่างเนืองแน่น

หลายคนมาใช้บริการหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ที่มี**แพทย์อาสา
แพทย์สภา**จากเมืองไทยและแพทย์เนปาลช่วยกันทำงาน

หลายคนที่ไม่ได้เจ็บป่วยอะไรก็รอดถอนรับคณะจากเมืองไทยด้วย
ใจยินดี

เมื่อสมเด็จพระเจ้าเดินทางมาถึงศูนย์กลางพิธี ได้มีการจัดรูปเทียน
บูชาพระรัตนตรัย

นายปราภาซ มั่นชิงห์ รองนายกรัฐมนตรีเนปาล ถวายโล่
ประกาศเกียรติคุณแด่สมเด็จพระเจ้า

จากนั้น**สมเด็จพระเจ้าได้ประทานโล่เกียรติคุณ**แก่บุคคล หน่วยงาน
ที่ให้การสนับสนุนศูนย์ช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวของคณะสงฆ์
พร้อมกับมอบ**ธงยังชีพแก่ผู้ประสบภัย**

พุทธศาสนิกชน ประชาชนชาวเนปาล ต่างปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง
ที่สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้
ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช ได้เมตตาเดินทางมาเยี่ยมผู้ประสบภัย

หลังเสร็จพิธีที่เมืองธมฺมัสถาลี สมเด็จพระเจ้าเดินทางต่อไปยัง**วัดอานันทกวีวิหาร** ในนครการุณมาณฑุ ซึ่งเป็นวัดที่สมเด็จพระเจ้าเคยพำนักนานกว่า 9 เดือน เมื่อพ.ศ.2518

วัดอานันทกวีวิหารเป็นศาสนสถานอีกแห่งหนึ่งซึ่งได้รับผลกระทบจากความสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหว

วัดเสียหายพอสมควร

เมื่อสมเด็จพระเจ้าเดินทางมาถึง **พระภิกษุโมตริ** เจ้าอาวาสกล่าวต้อนรับถวายรายงานความเสียหายของอาคารต่าง ๆ รวมถึงเจดีย์เก่าแก่ที่มีอายุหลายร้อยปี

สมเด็จพระเจ้าเมตตามอบปัจจัย 2 ล้านบาทสร้างอาคารกุฏิสงฆ์หลังใหม่ พร้อมมอบปัจจัยช่วยวัดในฝ่ายเกรวาท ฝ่ายมหายาน วัดในฝ่ายวัชรยาน และวัดฮินดูที่เสียหายจากแผ่นดินไหว จากนั้นได้ประกอบพิธีเก็บแผ่นศิลาฤกษ์ ปล่อยดอกไม้ประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์

ข่าวคราวการมาเยี่ยมผู้ประสบภัยของสมเด็จพระเจ้า ถูกเผยแพร่ออกไปตามสื่อต่าง ๆ ของเนปาลและของประเทศไทย สร้างความปลื้มปิติใจให้ชาวไทย ชาวเนปาลอย่างมาก

ฝากคุณงามความดีที่พระสงฆ์ไทยได้กระทำ ย้ำเตือนความทรงจำของชาวเนปาลตราบนานเท่านาน



เป็นสะพานบุญหนุนนำความสุขมาให้
สุขใจผู้ให้ สุขใจผู้รับ
นับเป็นเนืองนาบุญ เกื้อหนุนจิตใจ
ให้ไฟธรรมไฟดี ไม่มีที่สิ้นสุด

37

หมอนเปลา
หมอไทย
รวมใจทำงาน



แพทย์ไทยจ่ายยา
อารบินเป็นล่าม



pray for nepal

วันนี้เป็นวันที่สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชจะเดินทางมาเยี่ยมผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวในเนปาล

ทางหลวงพ่อพระเทพโพธิวิเทศ จึงแจ้งให้แพทย์อาสา แพทย์สภา ทราบว่าจะจัดหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ชุดใหญ่ มีทั้งหมอไทย หมอเนปาลทำงานร่วมกันที่บริเวณพระเจดีย์ 2,300 ปี เมืองธัมมัสถาภิ นครกาฐมาณฑุ อันเป็นสถานที่ที่สมเด็จพระสังฆราช และคณะผู้มีเกียรติจากเมืองไทยจะเดินทางมาเยี่ยมผู้ประสบภัยพร้อมมอบถุงยังชีพ สิ่งของจำนวนมากให้ผู้ได้รับผลกระทบจากแผ่นดินไหว

หลังจากทานอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมพร้อมด้วยคุณหมอมอีก 4 ท่านคือ **พ.ญ.อภิรมณ์ เวชภูติ นพ.อดุลย์ รัตนวิจิตราศิลป์ พ.ญ.รวิวรรณ ชุนถนอม และนพ.อลงกรณ์ วงศ์สวัสดิ์** ก็เตรียมตัวขนของขนยาขึ้นรถเพื่อเดินทางไปเมืองธัมมัสถา

แม้ระยะทางจากวัดที่เราพักอาศัยไปสถานทีออกหน่วยแพทย์จะห่างออกไปแค่ 15 กิโลเมตร แต่เราต้องใช้เวลาเดินทางเกือบหนึ่งชั่วโมง เพราะต้องฝ่าจราจรที่คับคั่ง อีกทั้งยังต้องเดินทางอ้อมถนนที่เสียหายจากแผ่นดินไหว ทำให้เราเดินทางไปตรงตามเส้นทางที่ควรจะไปไม่ได้

ระหว่างทางยังคงเห็น**เต็นท์ชั่วคราว**ของผู้ประสบภัยเรียงรายเป็นระยะ

แต่ดูเหมือนจะเป็น**เต็นท์ถาวร**ไปอีกนานกว่าจะได้กลับไปอยู่บ้านเหมือนเดิม

ทางการเนปาลบอกว่าอาจต้องใช้เวลาถึง 3 ปีเป็นอย่างน้อยกว่าจะฟื้นฟูบ้านเมืองให้เหมือนเดิมได้

ตึกอาคารทรุดถล่ม

ถนนแตก ยุบตัวเป็นหลุม เป็นบ่อ ก่อให้เกิดความสะเทือนใจเมื่อได้พบเห็นตลอดเส้นทาง

ประมาณ 10 โมงเช้า พวกเราเดินทางเข้าไปถึงบริเวณออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่

มีคณะคุณหมอชาวเนปาลจากโรงพยาบาลแห่งหนึ่งที่ก่อตั้งโดย**พระเนปาล**ซึ่งเคยบวชอยู่ที่**วัดสระเกศราชวรมหาวิหาร** คงคล้าย ๆ กับ**โรงพยาบาลวัดไร่ขิง**ของไทย ยืนคอยอยู่ก่อนแล้วที่**เต็นท์จัดเตรียมไว้รองรับผู้ประสบภัย**

ถึงแม้คุณหมอทั้งสองประเทศจะไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ด้วยสัญชาตญาณของความเป็นหมอ คงพอทำให้รู้ว่าใครเป็นหมอใครไม่ใช่หมอ

พอบพบหน้ากันต่างก็ทักทายแนะนำตัวต่อกันและกัน

หัวหน้าทีมคุณหมอเนปาลเป็นสูติแพทย์ที่เคยไปดูงานที่โรงพยาบาลในประเทศไทยมาหลายแห่งรวมทั้งโรงพยาบาลรามาริบัติ และโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ พาพวกเราไปแนะนำให้รู้จักทีมหมอเนปาล ซึ่งมี**คุณหมอตระจโรศ**ทั่วไป 3 คน **คุณหมอมิวหนิง** 2 คน **คุณหมอสูติ** 2 คน และ**ทันตแพทย์**อีก 2 คน

จากนั้นเราก็ตกลงกันว่าให้คุณหมอเนปาลตรวจรักษา เขียนใบสั่งยามาให้คุณหมอจากเมืองไทยช่วยจ่ายยาให้ร่วมกับเภสัชกรชาวเนปาลอีกหลายคนที่มาช่วยด้วยช่วยกันทำงาน

วันนี้เราได้**อารบิน** หนูเมเนปาลที่เคยบวชเณรอยู่เมืองไทยมาช่วยอาสาเป็นล่ามอธิบายเรื่องการใช้จ่ายแต่ละประเภท

ส่วนผมทำอย่างอื่นไม่ได้ ตรวจรักษาก็ไม่ได้ จ่ายยาก็ไม่ได้ เลยทำหน้าที่จัดคิวคนไข้ ไม่ให้แยงกันหรือไปมุงกันจนคุณหมอทำงานไม่สะดวก

ถึงแม้จะส่งภาษากันไม่รู้เรื่อง แต่อาศัยภาษาใบ้และรอยยิ้มพิมพ์ใจ ก็ทำให้คิวคนไข้เป็นไปโดยเรียบร้อย ถึงแม้จะเข้าคิวคอยนาน ต้องยอมรับว่าชาวเนปาลอดทน รอคอยได้เยี่ยมยอดจริงๆ

พอถึงเวลาเที่ยง เราพักทานข้าวกล่องที่เตรียมมาด้วยกันพอคลาย
หิว แล้วก็เริ่มทำงานต่อ

คนยังยืนออรรอรับบริการเต็มไปหมด ทำเอาคุณหมอเหงื่อหยด
ไปตามๆ กัน

แม้หน่วยแพทย์จะตั้งเต็นท์อยู่กลางแจ้ง แดดร้อนจัด แต่ก็ไม่รู้
สึกอึดอัดมาก มีลมพัดผ่านให้เย็นสบายอยู่เรื่อยๆ

ถึงจะเหนื่อยกาย แต่ก็เย็นใจ

คงเป็นด้วย ผลบุญหนุนส่งพวกเรานั้นเอง

หมอไทยหมอเนปาลร่วมแรงร่วมใจ



หน่วยแพทย์บรรเลงเพลงรักษาคนไข้ไปเกือบห้าชั่วโมง การรักษา
ก็สิ้นสุดลง

คงเหลือไว้แต่ภาพแห่งความประทับใจในมิตรไมตรีที่มีระหว่าง
คุณหมอสองประเทศ


ถึงจะพูดคนละภาษา แต่ก็ทำงานร่วมกันเป็นอย่างดี
ยิ้มแย้มแจ่มใส มีมิตรจิตมิตรใจให้คำปรึกษาหารือกัน
คงเป็นเพราะคุณหมอทุกคนมีความฝัน

ฝันที่จะแบ่งปันความสุข ฝันที่จะบรรเทาทุกข์

ทำให้ทุก ๆ นาทีที่เนปาลมีความหมาย

ไม่ได้หมายถึงเพียงได้ฝัน แต่ได้ทำความฝันให้เป็นจริง

ตามพระราชดำรัสในสมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลยเดช
วิกรม พระบรมราชชนก มีความว่า...

"ขอให้ถือประโยชน์ส่วนตนเป็นที่สอง ประโยชน์ของเพื่อน
มนุษย์เป็นกิจที่หนึ่ง ลาก ทริพย์ และเกียรติยศ จะตกแก่ตัวท่าน
เอง ถ้าท่านทรงธรรมแห่งอาชีวะไว้ให้บริสุทธิ์" 

38

สิ้นสุด
ที่ไม่สิ้นสุด

pray for nepal





บ่อน้ำกลางลานสาธารณะหลังบ้าน

วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่แพทย์อาสา แพทย์สภากะทำหน้าที่
ช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวในเนปาล

พวกเราได้รับมอบหมายให้ไปออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่
ที่ชุมชนเล็ก ๆ 2 แห่งในนครกาฐมาณฑุ

มีพระครูสมุห์สงกรานต์นำทีมไปกับพระเนปาล โดยมี
อารบิน นุ่มเนปาลที่พูดไทยได้คล่องแคล่วเพราะเคยบวชเณร
อยู่เมืองไทยหลายปีไปทำหน้าที่ล่าม

นั่งรถสัก 30 นาทีก็ถึงที่หมาย แต่ต้องเดินเท้าไปตามทาง
เดินแคบ ๆ อีกเล็กน้อย จึงมาถึงลานกว้างหลังตึกที่รายล้อมอยู่
รอบ ๆ

เหมือนกับเอาพื้นที่หลังบ้านมาทำเป็นพื้นที่สาธารณะ
ใช้สอยร่วมกัน แถมยังมีบ่อน้ำบาดาลอยู่กลางลาน สามารถตัก
น้ำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งปี



ระหว่างที่เดินเข้ามา เรายังเห็น “ไม้ค้ำตึก” ค้ำตึกแถวที่ยังไม่พังลงมา แต่ไม่มีใครกล้ายอมนอนในตึก

เพราะทุกคนคงนึกเหมือนกันว่าถ้านอนอยู่ดี ๆ แล้วมีแผ่นดินไหวซ้ำอีก ทำให้ตึกพังจะทำยังไง

ชุมชนที่เรามาออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่เข้านี้มีผู้สูงอายุพักอาศัยอยู่เป็นส่วนใหญ่ อธิษาศัยดีมีความน่ารัก พอหน่วยแพทย์ทำงานไปได้สักพัก ความน่ารักก็ปรากฏ

คุณลุงคุณป้าต่างพากันขงขาร้อน ๆ พร้อมกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของอบเชยมาเสิร์ฟพร้อมคุกกี้เต็มถาด

หลังเสร็จภารกิจที่ชุมชนผู้สูงอายุ ช่วงบ่ายพวกเราไปต่อกันที่สถานที่ราชการแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับซากปรักหักพังของอาคารบ้านเรือนที่อาสาสมัครชาวบ้านกำลังทำงาน ช่วยกันทุบซากตึก จนทำให้ฝุ่นฟุ้งกระจายตลบอบอวนไปทั่วบริเวณ

พวกเราต้องหาผ้าปิดปาก ปิดจมูก ป้องกันฝุ่น

แต่คงกันฝุ่นได้แค่ระดับหนึ่ง พอกลับมาถึงวัดที่พัก ทุกคนมีอาการแพ้

คันหน้า คันตา ตาบวมกันทั่วหน้า

พอได้เวลาที่สถานที่ราชการที่พวกเราออกให้บริการหน่วยแพทย์เคลื่อนที่จะปิดทำการ เราจึงต้องปิดบริการเก็บข้าวของขึ้นรถเตรียมกลับที่พัก

ปรากฏว่ามีคุณป้า เดินตรงมาหาผม ส่งสัญญาณปวดเมื่อยที่
หลัง และต้นคอจะขอให้คุณหมอตตรวจอาการให้

ผมบอกว่าปิดบริการแล้ว

คุณป้ายังมีที่ท่าจับตรงบ่าอยู่ ดูท่าที่คุณป้าจะไม่ยอมถอยทัพ
กลับง่าย ๆ

ผมเลยถือโอกาสบีบนิ้วตรงต้นคอตรงบ่าให้คุณป้า บีบนิ้วไป
สักพัก คุณป้าซักมีสีหน้าดีขึ้นพร้อมบอกว่าโอเค

เท่ากับว่าภารกิจสุดท้ายของหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ของพระไทย
แพทย์ไทยวันนี้คือการนัดแผนโบราณให้คุณป้า โดยหมอนวดเฉพาะ
กิจ



ปิดท้ายการทำงานคืนสุดท้ายของหน่วยแพทย์ชุดสุดท้าย คือ
ช่วยกันเช็คคลังยา จัดกลุ่มยาให้เป็นหมวดหมู่

ยีนจัดยากันอยู่ในห้องเล็ก ๆ แคบ ๆ แสนจะอบอ้าวยาวนาน
ตั้งแต่หัวค่ำจนเกือบถึงเที่ยงคืน

กว่าจะเสร็จงาน เล่นเอาคุณหมอหน้ามันมอมแมมไปตาม ๆ กัน
ในที่สุด วันเวลาของการอำลาก็มาถึง

เป็นการอำลาเฉพาะงานของแพทย์อาสา แพทย์สภานานาชาติ

แต่งานของพระสงฆ์ยังคงเดินหน้าต่อไป

โดยเฉพาะการฟื้นฟูจิตใจ ควบคู่ไปกับการสร้างความมั่นคงของ
ชีวิต

นอกจากพระธรรม จะนำพาให้ช่วยจรรโลงจิตใจแล้ว ยังมีงาน
ที่พระทำ ลงมือปฏิบัติอยู่เบื้องหลังและเบื้องหน้า

เมื่อสถานการณ์ในเนปาลเข้าสู่สภาวะปกติ

วันหนึ่งการช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวก็ต้องสิ้นสุดลง

แต่งานของพระธรรมทูตสายอินเดีย-เนปาล

ยังไม่สิ้นสุด ยังคงทำงานหนักต่อไป

เพื่อชูพระธรรมคำสอน

ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้สว่างไสวในใจคน

เหมือนดังที่หลวงพ่อพระเทพโพธิวิเทศเคยกล่าวไว้ว่า

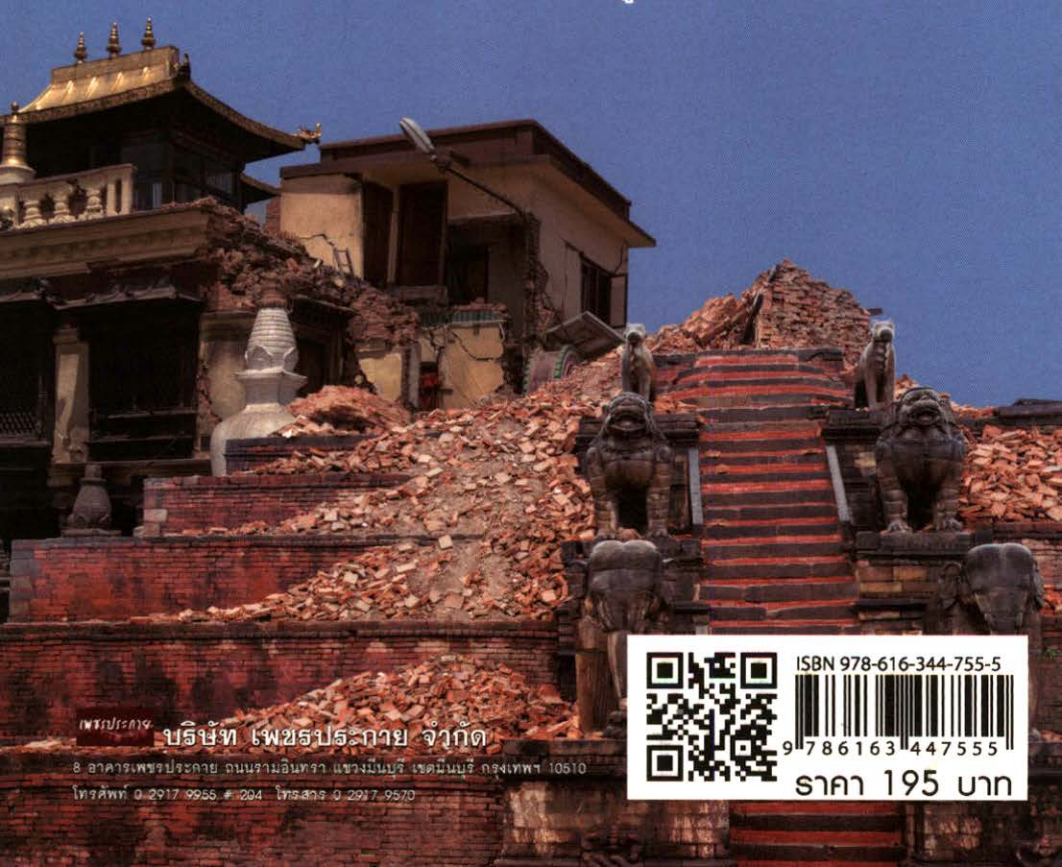
“ถึงแม้แผ่นดินไหว แต่จิตใจคนต้องไม่หวั่นไหว”

ในการช่วยเหลือบนพื้นที่สูญเสียประสพภัยนั้นเป็นเหตุการณ์ที่น่าบันทึกจดจำในเรื่องใดๆ เป็นเครื่องกันลืมจริงๆ แต่ก็ยากมากอีกเพราะสองมือไม่พอทำงานเลยพอได้รับ“รวมแรงใจให้เธอ...เนपाल”ที่ท่านองอาจ คล้ามไพบูลย์ ที่เดินทางไปลงพื้นที่ขีดเขียนบันทึกเอาไว้

อ่านดูแล้วเหมือนอยู่ในเรื่องราวที่สัมผัสรับรู้ได้ ท่านได้ลงเนื้อหาสาระที่หยิบ นำอ่าน ใครอ่านแล้วจะบอกได้ว่าวางไม่ลงต้องหยิบมาซ้ำ ฟินิจดูแล้วดูอีก เพราะมีทั้งความรู้ ปรัชญา และคำสอนที่เน้นประโยชน์ทั้งนั้น

ขออนุโมทนาท่านองอาจ คล้ามไพบูลย์ ผู้จาร “รวมแรงใจให้เธอ...เนपाल” ด้วยความพิถีพิถัน งดงามในการใช้ภาษา สมบูรณ์ในเนื้อหา และเต็มปัญญาได้ทุกบท ตั้งแต่แผ่นแรกจนหน้าสุดท้าย

พระเทพโพธิวิเทศ
หัวหน้าพระธรรมทูตสายประเทศอินเดีย-เนपाल



เพชรประกาย

บริษัท เพชรประกาย จำกัด

8 อาคารเพชรประกาย ถนนรามอินทรา แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2917 9955 # 204 โทรสาร 0 2917 9570



ISBN 978-616-344-755-5



9 786163 447555

ราคา 195 บาท